

HARLEQUIN®

КОЛЕДНА
Магия

КОЛЕДНА МАГИЯ 93

Превод: Рени Димитрова, Искра Антонова, Ирина Казакова, Ангелина
Василева

chitanka.info

**ФИЛИС ХАЛДЪРСЪН
НЕЗАБРАВИМА КОЛЕДА**

В навечерието на Коледа полицаят Грегър Ремингтън от Сан Франциско открива в парка млада жена, зашеметена от удар в главата и изгубила паметта си. Тя има ангелско лице и в нещастие то си се нуждае от него, а той — от нея...

ПЪРВА ГЛАВА

Беше една от онези изнурителни нощи, когато всички улични престъпления сякаш се бяха струпали в района на полицейския сержант Грегър Ремингтън. Сега, час след дежурството, Грег трябваше да пише и рапортите, преди да тръгне към къщи в Брисбейн — приятен жилищен квартал на Сан Франциско.

Той погледна партньора си, седнал зад кормилото на черно-бялата полицейска кола, и се настани до него. Всички полицейски коли и линейки, пълни с пънкари, вече бяха напуснали района на Японската градина. Мястото беше пълно със счупени бутилки, разбити прозоречни стъкла и разни боклуци, по някои от които имаше и кръв. Слава богу, този път не бяха се стреляли. Не че употребата на ножове беше по-безопасна, но поне нямаше убити в схватките между враждуващите банди. Засега по слабо осветения терен на парка „Златна врата“ беше спокойно. Грег си мислеше дали някога ще свикне с кръвопролитията, които тези хлапаци си устройваха... Особено сега, по време на коледните празници, когато пъстро украсените улици, къщи и църкви би трябвало да предизвикват спокойното и доброжелателно настроение, звучащо в коледните песни...

— Не знам какво мислиш — каза той на новака, седнал зад волана, — но аз смятам, че вече приключихме с дежурството. Обади се по радиотелефона на диспечера и му кажи, че ще огледаме набързо парка и ще се прибираме. Ако има повиквания за този район, нека друг да ги поеме.

Полицай Дилан Грифит кимна и завъртя ключа на стартера. Дежуреше с Грег от две вечери, като само караше колата. Това беше първото сбиване, на което присъстваше. Изглеждаше изплашен, но се държеше като професионалист.

„Добро момче — помисли си Грег. — Дилан може да стане ченге, ако не се поддаде на насилието.“ После се облегна и въздъхна леко, но продължи внимателно да оглежда района. Нещо встрани от пътя привлече вниманието му.

— Чакай! Спри! — изрева, докато изплашеният Дилан намаляваше ход. — Върни назад! Там някой лежи на земята.

Грабна пистолета си и прожектора и изскочи от колата. Светлините в парка едва мъждукаха, но лъчът на мощния прожектор освети сгърчено върху тревата тяло.

— Хей, ти — извика Грег високо. — Стани, но дръж ръцете си така, че да ги виждам!

Главата на младата жена бавно се извърна. Тъмнокафявите очи блуждаеха, а отдясно на челото ѝ имаше голяма замърсена подутина. Тя вдигна ръка да заслони очи от блясъка на светлината, но не можеше нито да помръдне, нито да каже нещо.

Дилан вече я държеше на прицел, затова Грег прибра оръжието и се приближи. Отклони светлината от лицето ѝ, наведе се и ѝ подаде ръка да стане. Тя залитна. Бе изплашена до смърт.

— Няма нищо — каза той по-мекко. — Аз съм полицай. Не се страхувай. Само искам да ти помогна. Можеш ли да ми кажеш какво се е случило?

Видя как изплашените ѝ очи пробягаха по кестенявата му коса, очите, носа и тънките мустаци и най-накрая по синята униформа, която го идентифицираше като полицай.

Изглежда прецени, че може да му се довери, защото се надигна и седна, като опипа челото си.

— Главата... ме боли.

Не приличаше на проститутка. Беше много млада и с изключение на челото, подутото и изцапано със засъхнала кръв и пръст, имаше приличен вид. Тъмнокестенявата коса беше гъста и покриваше раменете. Беше облечена в сив панталон и светлорозов пуловер. Дрехите бяха явно от бутик.

— Сигурно те боли — рече той. — Имаш цицина. Удари ли те някой? Ограбиха ли те?

— Не знам... — сгърчи лице тя. — Помня, че дойдох на себе си и главата ми се цепеше от болка. Бях зашеметена и пълзях, но паднах тук и не можах да се придвижа повече. Къде съм? Как съм дошла тук?

— В парка „Златна врата“ на Сан Франциско. Можеш ли да ми покажеш откъде си идвала насам?

— Оттам — посочи тя на северозапад. После обгърна с ръце свитите си колене. — Ох, толкова ми е студено...

Грег изруга тихо и се върна към колата, като вдигна яката на якето си. Разбира се, че ѝ бе студено. Беше късна декемврийска нощ и хладният влажен полъх откъм Тихия океан се чувстваше силно. Горкото момиче бе лежало върху земята Бог знае откога, без палто, без яке...

Той се върна с вълнено одеяло, коленичи до нея и загърна треперещите ѝ рамене.

— О, толкова сте добър! — възкликна тя, а той я прегърна, за да я затопли по-добре.

Тя трепереше неудържимо и Грег се изплаши, че може да припадне. Погледна към Дилан.

— Обади се на диспечера. Кажу му къде сме и поискай да изпратят линейка — каза бързо. Продължи да я държи в прегръдките си, като се опитваше да я предпази от студения вятър, докато Дилан се върне.

— Поне до половин час не могат да изпратят линейка.

— Не можем да я оставим толкова дълго върху влажната трева — изруга Грег под нос. — Кажу им, че ще я откараме в болницата.

Когато се обърна към нея, лицето му докосна гъстата копринена коса.

— Можеш ли да стигнеш до колата? Там е топло.

— Ще се опитам — отвърна тя и той я повдигна, като я уви с одеялото, така че да не може да си движи ръцете. Беше предпазна мярка, за да не посегне към пистолета му. Нямахше да е за пръв път жена да опита с хитрост да отнеме оръжието на полицай, а Грег не можеше да позволи да му се случи подобно нещо.

Докато вървяха към колата, тя се отпусна тежко в ръцете му, а когато опита да я настани, залитна и се свлече на задната седалка. Изглежда треската беше предизвикала хистеричен припадък, защото се засмя и веднага след това започна да плаче. Силни хълцания я разтърсиха. Той седна до нея и я прегърна.

Дилан пусна сирената и те профучаха по пълните дори и сега, след полунощ, улици.

Грег се безпокоеше за обезумялата от страх млада жена, която притискаше към себе си. Беше извън правилника, но какво да направи, дявол да го вземе! Беше премръзнала и изпаднала в шок. Каза си, че е съвсем млада, почти дете, но дори през одеялото усещаше гърдите и

бедрата ѝ, които се притискаха в него. Бедата беше, че хормоните му не правеха разлика между работа и удоволствие и реагираха с обезпокояваща сила.

Когато стигнаха болницата, Грег нареди на Дилан да се върне в парка и да потърси евентуални следи. Той излезе от колата, вдигна момичето и го занесе в приемната за спешни случаи. Сложи я в инвалидна количка. Чакалнята беше пълна. Тя все още хлипаше, когато приближиха регистратурата. Униформата му предизвика очакваната бърза реакция.

— Какво ѝ е, господин полицай?

— Шок, хистеричен припадък след нараняване на главата. Само това мога да кажа засега — отвърна кратко. — Мисля, че е била нападната. Отивала е към парка. Премръзнала е.

— Как се казва? — попита сестрата.

— Не знам. Доста е замаяна. Не успях да разбера нищо от нея.

Наведе се и докосна рамото на момичето.

— Как се казвате, госпожице?

Тя заплака още по-силно.

— Нищо — каза сестрата. — Няма да получим информация, докато не се успокои. Щом се освободи място, ще я сложа в стая. Както виждате, коледните празници ни затрудняват — показва тя с жест пълната чакалня.

Грег огледа множеството ранени хора. Много от тях седяха, други стояха, а трети лежаха на носилки и чакаха медицинска помощ. Знаеше, че по Коледа, както и по време на всички празници, престъпленията рязко се увеличават. Като че ли по празниците излизаха наяве най-лошите черти на някои типове.

Минаха около двадесет минути, докато се освободи спешният кабинет. Междувременно Грег бе успял да поуспокои разстроеното момиче и то беше спряло да плаче, но продължаваше да държи ръката му, очаквайки закрила.

Грег познаваше персонала в болницата, тъй като често придружаваше задържани или пострадали. Приблужи се млада медицинска сестра, с която дори беше ходил на срещи.

— О! И ако това не е любимото ми ченге — каза тя с фалшива усмивка. — Кого си ни довел този път, Грег?

— Здравсти, Елен — отвърна и посочи с поглед момичето. — Изглежда е нападение, но е много изплашена и объркана, за да даде някакви обяснения.

Елен се наведе и огледа нараняването на главата.

— Гадняри — измърмори. — Не можаха ли да нападнат някой достатъчно голям и силен, за да се отбранява! — Тя се изправи и хвана ръчките на количката. — Можеш да дойдеш — каза му през рамо. — Но ще трябва да изчакаш, докато я прегледам за други наранявания.

След петнадесет минути Елен излезе и каза на Грег, че не е открила други следи от насилие, но че не е успяла да научи нищо повече от момичето.

— Щом някой от лекарите се освободи, ще я прегледа — увери го тя и забърза да поеме следващия пациент.

Младата жена вече лежеше върху болничното легло, облечена в бяла нощница и покрита с топло одеяло. Погледна Грег с видимо облекчение и прошепна:

— Добре, че не сте ме изоставили.

— Опасявам се, че известно време ще бъдеш свързана с мен — усмихна се той. — В състояние ли си да отговориш на няколко въпроса?

— Ще се опитам — отвърна. — Но всичко ми е така замъглено...

Грег извади бележник и молив от джоба на ризата си и седна на табуретка до нея.

— Опитай — каза ѝ меко. — Първо искам да науча името ти.

Примигна и се намръщи.

— Казвам се... — Тя замлъкна и започна отново. — Казвам се... — Този път паузата бе по-дълга. Видимо се притесни. — Не знам — изхлипа. — Върти се в главата ми, но не се появява — устните ѝ затрепериха. — Не мога да си спомня името!

— Ще си го спомниш. — Грег я погали по рамото. — Понякога нараняванията на главата предизвикват временна амнезия. Можеш ли да ми кажеш адреса си?

Тя стисна устни, после поклати глава.

— Не, нямам представа коя съм и откъде съм. — Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. — Даже не знам какво се е случило с мен.

Какво ще правя, ако не си спомня?!

Усети ужаса, който се надигаше у нея, и побърза да я успокои, като взе ръката ѝ между дланите си.

— Опитай се да не се тревожиш. Може би имаш леко сътресение на мозъка. Затова няма нищо чудно, че имаш проблеми с паметта — усмихна ѝ се. — Засега ще забравим за истинското ти име и ще ти измислим псевдоним. В болницата трябва да те регистрират. Как искаш да те наречем? Сигурен съм, че ще измислим нещо по-оригинално от Джейн Доу.

— А ти как се казваш?

Добре! Най-последно я бе накарал да се интересува от нещо.

— Грегър Ремингтън, но приятелите ме наричат Грег.

— Хубаво е, но не става за жена.

— Не, на теб ще измислим по-хубаво име. Какво... какво ще кажеш за нещо коледно? Като Карол? Или... Не! Измислих! Ноел! Ти наистина изглеждаш като коледен ангел.

— Ноел... — отекна гласът ѝ. — Да, харесва ми. Ноел Доу.

— Не. Доу е много обикновено. Нали искаме по-специално име? — Грег помисли малко и възкликна: — Сетих се! В университета имахме един с фамилия Санта. Доста закачки отнасяше по Коледа, но с Ноел се връзва точно. Ноел Санта! Харесва ли ти?

— Мисля, че е прекрасно... — поколеба се засрамено тя, преди да добави: — Грег.

Начинът, по който го каза, предизвика вълна от удоволствие у него.

— Наистина се радвам, че ти харесва... Ноел.

ВТОРА ГЛАВА

Ноел лежеше на носилка в друга приемна и мислеше дали този кошмар ще свърши някога. Бяха я прегледали няколко пъти, направиха ѝ рентгенови снимки и сега чакаше диагнозата на лекарите. Бяха почистили и превързали раната над слепоочието. След това ѝ бяха дали болкоуспокояващи и сега главата не я болеше толкова... Ужасът ѝ идваше от неспособността да си спомни нещо. Коя беше тя? Откъде беше дошла? Къде бе тръгнала? Имаше ли на този свят някой, който да се интересува от нея?

Като че ли беше новородена. Само че по чудо пораснала за един ден. И нямаше минало, нито пък знаеше какво да очаква от бъдещето... Помнеше събитията само от момента, когато се събуди върху влажната трева. Единственият човек, когото познаваше, беше полицаят, който я намери и доведе тук. Грег Ремингтън. Той беше толкова добър, отнесъл се бе към нея с топло съчувствие, но може би сега дори и той я бе изоставил... Или пък не го допускаха до нея?

Да, точно така. Сестрата и болногледачката я бяха сложили на количка и откарали в друга част на болницата. Това бе преди няколко дни... И тя не го видя повече...

Стомахът ѝ се сви. Какво щеше да стане с нея? Грег ѝ даде име и вече всички я наричаха Ноел, но кое беше истинското ѝ име? Жената, която е била, преди да се превърне в непозната дори за себе си, сигурно е имала име...

Дали имаше родители? Ами приятели? Може би дори съпруг и деца? Господи, как щеше да живее без минало?

Обърканите ѝ мисли бяха прекъснати от познат глас. Не бе усетила кога Грег се бе приближил до леглото ѝ. От другата страна бе застанал докторът. В отчаянието си тя се вкопчи в Грег, а той пое ръката ѝ и я задържа.

— Новините са добри — успокой я. — Няма счупване или други сериозни травми. Щом заздравее раната, ще се оправяш.

Докторът кимна утвърдително.

— Ще ви даваме болкоуспокояващи. Няма нищо сериозно. Знам, че загубата на паметта ви кара да изпадате в ужас, но скоро ще се оправите. Обадете се на личния си лекар до ден-два, за да ви поеме.

— Не си спомням кой е моят лекар... — започна тя, но докторът се бе отдалечил.

— Хей, докторе, почакайте — извика Грег. — Няма ли да я оставите в болницата?

— Няма нужда. Тя не е тежко ранена.

— Ами амнезията? Къде мислите, че може да отиде сега? — Гласът на Грег беше ядосан.

— Опасявам се, че това е ваш проблем. Ако имахме място, щях да я приема, макар че от медицинска гледна точка не е необходимо. Болницата е препълнена. Ние обслужваме спешните случаи, а тези, които се нуждаят от по-продължително лечение, изпращаме в други болници. Но сега навсякъде е пълно, нали разбирате... Вие имате лечебница в затвора. Защо не я заведете там?

Това предложение ужаси Ноел.

— Не! — извика тя и се изправи. — Моля ви, не ме водете в затвора при престъпниците!

Грег я прегърна и я накара да легне отново.

— Никой няма намерение да те води в затвора — увери я той, като изгледа с укор лекаря.

Докторът повдигна безпомощно рамене.

— Съжалявам, но не мога да я настаня в стая, от която се нуждае тежко болен или ранен само защото твърди, че не може да си спомни коя е. Съжалявам.

Ноел понечи да каже нещо, но Грег я изпревари.

— Какво искате да кажете с това „твърди, че не може да си спомни“? — Тонът му беше груб. — Да не мислите, че лъже?

— Не знам — въздъхна лекарят. — Много от хората, които идват тук, го правят. Сан Франциско е пълен с бездомни, а болницата е приятно и топло място, където могат да прекарат две нощи. Защо не я заведете в някоя от спалните за бездомни?

Грег завъртя отрицателно глава и обгърна раменете ѝ.

И двамата видяха как лекарят поклати съчувствено глава и бързо се отдалечи.

Ноел потрепери от страх и отчаяние.

— Грег, кълна се, че не лъжа! Наистина нищо не помня. Какво ще правя сега? Къде да отида? Нямам никакви пари.

Той я притисна към себе си.

— Не се притеснявай. Ще се погрижа за теб. Партньорът ми се върна с колата. Не е намерил в парка нищо, освен няколко капки кръв върху плочите. Сигурно там си се ударила. Знаеш ли как си паднала?

— Откакто ме доведе тук се опитвам да си спомня, но не мога.

— Дали си носила чанта?

— Трябва да съм носила — отвърна тя с празен поглед. — Винаги нося.

— Откъде знаеш? — изгледа я Грег.

Очите ѝ се разшириха. Наистина откъде знаеше?

— Не мога да обясня, но съм сигурна, че винаги нося чанта. Нали повечето жени носят?

— Да — отвърна Грег. — Но ако си носила, защо Дилан не е могъл да я намери. А палтото? Тук в Сан Франциско през зимните нощи винаги духа студен вятър откъм океана, а ти беше без палто. Защо?

Главата ѝ се замая и тя въздъхна:

— Съжалявам. Ако съм носила палто, нямам спомен за него...

— Ако се чувстваш достатъчно добре, за да тръгнем, ще те наметна отново с одеялото и ще те отведе в полицейското управление. Там може да има свободно легло в лечебницата.

Мисълта да прекара нощта в затвор, макар ѝ в лечебницата, я хвърли в паника. Щеше ли Грег да я остави на грижите на дежурния и да си отиде? Ами ако следващата смяна я сбърка с някоя затворничка? За да не види колко е изплашена, тя изви глава настрани. Той се бе занимавал твърде дълго с нея и може би не искаше да му бъде в тежест.

Когато стигнаха до колата, Грег ѝ помогна да седне и се настани до нея. Ръката му обхвана раменете ѝ и тя се сгуши в него, като търсеше не толкова топлината, колкото близостта и сигурността на ръцете му. Без да каже дума, той я обхвана през кръста и я държа така през целия път.

Само след секунда Ноел осъзна, че това, върху което се беше облегла, не беше само здраво мускулесто тяло, а някакъв твърд предмет от метал. Под униформата Грег носеше защитна жилетка и пистолет. Когато отиваха към болницата не бе усетила нищо — беше

твърде зашеметена. Сега искаше да попита, но се страхуваше, че ако заговори, той ще се отдръпне. Затова затвори очи и опита да се успокои.

В участъка разбраха, че малкото легла в лечебницата са заети, а секретарката безуспешно се мъчеше да намери място в болницата за един пациент с пристъп на астма.

— Съжалявам, госпожо — каза дежурният. — Положението в града е критично. Има много пациенти, а в болниците няма свободни легла. Даже сме принудени да лекуваме някои тук. Амнезията не се нуждае от спешна помощ и няма да можем да ви помогнем. Молим се някой от нашите пациенти да не получи сърдечна криза или да му се спука апандисит...

— Но вие не можете да ме оставите на улицата — изплака Ноел. — Нямам пари... и не знам къде да отида... — Тя отметна одеялото от себе си. — Даже нямам палто.

— Никой няма да те остави на улицата — увери я Грег, като я прегърна през раменете. — Седни тук, докато видя какво мога да уредя.

Тя седна, но продължи да го гледа тревожно.

— Нали няма да си отидеш?

— Няма да те оставя, мила — каза той и докосна рамото ѝ. — Ще уредя да се погрижат за теб. Ще се върна, не се безпокой!

— Добре — отвърна тя и го изпрати с поглед, докато пресичаше стаята, за да отиде да говори с другия полицаи.

Чувстваше се като новородено. Независимо, че ѝ беше казал „мила“, като на малко момиченце, което има нужда от закрила. Тя сигурно не беше такава в действителност. Мразеше да бъде зависима. Това не само я унижаваше, но и я ужасяваше. Като не знаеше коя е и каква е, се чувстваше напълно безпомощна. Дали затова така се бе привързала към този полицаи? Не можеше да бъде нещо лично... Току-що се бяха запознали... Но засега той беше единственият човек в нейния живот. Без него бе съвсем сама на света...

Отново я завладя паника и тя се сгуши в топлото одеяло. Дали положението ѝ вследствие на удара в главата, нямаше да се усложни и тя да се почувства зле?

Сигурно имаше такава вероятност, защото когато Грег се върна, все още изглеждаше разтревожен. Тя се опита да не издава страховете

си, но по тона му разбра, че ги е усетил.

— Дилан се зае да пише рапорта, така че аз съм свободен. Ще отида да докарам колата и ще те взема. Няма да се бавя.

— Почакай... — рече тя, но той вече бързаше към вратата.

Верен на думите си, Грег се върна след около пет минути, бързо я изведе и я настани в една съвсем нова, тъмносиня спортна кола. Щом излязоха от паркинга, тя го попита:

— Къде ме водиш?

— У майка ми — отвърна той, като следеше внимателно пътя.

— При твоята майка ли?

— Да. Ще ти хареса. Тя е медицинска сестра. Работи в клиниката в Бризбейн.

Ноел се опитваше да осмисли казаното.

— Значи ще ме водиш при друг лекар... Той се извърна към нея и се усмихна.

— Не, Ноел, водя те у дома. Имаме къща в Бризбейн. Майка ми и сестра ми Бевин живеят в едната половина, а аз в другата.

Тя примигна, все още леко смутена.

— Ти с майка си и сестра си ли живееш?

— Не с тях — поклати глава той. — В съседни входове. Двете къщи са прилепени, но са самостоятелни. Ако някога намеря апартамент в града, ще се преместя и ще дам къщата под наем. Но сега е почти невъзможно да намеря нещо прилично тук в Сан Франциско, за което да мога да плащам наема. Надявам се скоро да ме повишат в чин и тогава ще си потърся по-добро жилище.

В колата беше топло и Ноел се отпусна на седалката. Беше изтощена и изглежда бе заспала, защото усети как Грег я разтърсва леко.

— Ноел, събуди се. Пристигнахме.

Когато отвори очи, погледът ѝ срещна неговия. Очите му бяха големи, тъмнокафяви, с дребни златисти точки и засенчени с гъсти тъмни мигли. В тях се четеше съчувствие и нежност. Това бяха очи, които биха привлекли всяка жена.

Той повдигна ръка и отстрани кичура коса, паднал на челото ѝ. Ръцете му бяха силни, но докосването им нежно.

— Хайде, сънчо — пошепна той. — Обадох се от полицейското управление и мама те чака. Ще те сложи в леглото веднага и ще можеш

да спиш колкото искаш.

Ако ръцете на Ноел не бяха свити под одеялото, тя нямаше да може да устои на силното желание да погали това скулесто лице с тънки кестеняви мустаци и склучени вежди.

— Не искам да те притеснявам...

Той продължи да гали косата ѝ, като внимаваше да не засегне удареното място.

— Не ме притесняваш — увери я той. — Бевин, сестра ми, не се свърта къщи. Тя използва къщата на мама като базов лагер. Можеш да спиш в нейната стая, докато открием коя си. Мама ще се радва на компанията ти.

Думите му прозвучаха като балсам за наранената ѝ душа.

— Ти си толкова любезен, Грегър Ремингтън! — каза му с нескрита благодарност.

Не можеха да откъснат очи един от друг. Беше сигурна, че Грег вижда в очите ѝ чувствата, които я изпълват, но той се отдръпна и излезе от колата. Заобиколи, отвори вратата и ѝ помогна да слезе.

Над вратата вляво светеше лампа и Ноел видя, че къщата е боядисана в синьо-сив цвят с бели рамки на прозорците. Двата входа бяха отделени с гараж, а нагоре етажите бяха прилепени.

Входната врата се отвори и една жена, облечена в тюркоазнозелен кадифен пенъоар, ги посрещна с усмивка.

— Чаках ви! Влизайте бързо, че е студено.

Ноел си помисли, че ако това е майката на Грег, тя би трябвало да е към петдесетте, но жената изглеждаше по-млада. Красивото лице завършваше със закръглена брадичка с трапчинка, която я правеше да изглежда като херувим. Сините очи блестяха, а в косата ѝ нямаше и един бял косъм.

— Извинявай, че те събудих, мамо, но не знаех къде другаде да отида — каза Грег, докато влизаха в хола. Той се извърна към Ноел. — Майка ми, Абигейл Ремингтън.

Вместо само да подаде ръка, жената прегърна Ноел.

— Наричай ме Аби — каза. — Добре дошла. Можеш да останеш тук, докато всичко се уреди. Сега, понеже изглеждаш съвсем без сили, ще ти приготвя леглото и една от нощниците на дъщеря ми, докато пожелаваш на Грег „Лека нощ“.

Тя се отправи към стълбището в дясната част на хола. Ноел смъкна одеялото от раменете си и го подаде на Грег.

— Не знам как да ти благодаря. Аз... не знам какво щях да правя, ако не беше ти...

— Това е част от служебните ми задължения — отвърна той, притеснен от излиянието ѝ.

— Не мога да повярвам! Сигурна съм, че не всеки полицаи води вкъщи някой, когото намира на улицата.

— Да... Така е... Мама трябва да отиде на работа след няколко часа, но аз съм в съседния вход. Ако имаш нужда от мен, почукай на стената и извикай. Ще дойда към обяд и ще те заведа да хапнем. — Той протегна ръка и внимателно погали издутото място около превръзката. — Спи спокойно, Ноел, и не се бой. Докторът каза, че скоро ще си възвърнеш паметта. Но докато това стане, няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

ТРЕТА ГЛАВА

Ноел се събуди от приятното чуруликане на присмехулиците отвън. Без да отваря очи, тя се усмихна и се сгуши в меката постеля. Но щом се помръдна, тъпа болка премина през дясната част на главата ѝ и тя инстинктивно повдигна ръка. Усети превръзката и рязко отвори очи.

Това не беше нейната стая! Опита се да седне в леглото, но ѝ се зави свят и тя безпомощно се свлече назад. Изпъшка и затвори очи, за да спре замайването.

Тогава си спомни... Не, не си спомни коя е и откъде е, но си спомни събитията от снощи. Спомни си, че бе я намерил един полицай на име Грег, ранена в парка, и че я бе довел в къщата на майка си. Бе ѝ помогнал и я бе кръстил Ноел...

Бе спала в спалнята на сестра му, а той по всяка вероятност спеше отвъд стената в своята половина от къщата...

След малко болката и замайването изчезнаха, тя свали ръце и се огледа. Снощи лекарят я беше уверил, че загубата на паметта е временна и че ще си спомни всичко след броени часове. Изглежда, че не беше точно така.

Страховете ѝ се върнаха и тя се опита да изрови някакъв подалечен спомен в паметта си. Но не откри нищо. Помнеше само парка „Златна врата“, тъмнината, пулсиращата болка и вкочаняващия студ. Освен тях нямаше нищо. Като че ли бе потънала в черна дупка. Не си спомняше нищо, което да ѝ се е случило преди този миг. Въздъхна и притисна длани към очите си. Но очите и не бяха виновни... Разумът не можеше да се пребори... Това бе отчайващо...

Дали някога отново ще бъде онова, което е била преди?

След няколко минути свали ръце от очите си. Когато си легна снощи, бе твърде изморена и объркана и не бе обърнала внимание на стаята. Сега, под ранните лъчи на слънцето забеляза, че е малка, но красиво обзаведена, с бели, надиплени завеси на широкия прозорец и светлосини стени.

Мебелите бяха от светло дърво и на вратата на гардероба имаше голямо огледало. Върху нисък шкаф бе поставен телевизор, а по стените бяха залепени картички от различни страни на света.

Ноел седна и спусна крака върху килима. Погледна ръката си, но там нямаше часовник. Къде ли бе той? Знаеше, че винаги носи часовник, така както знаеше, че винаги носи чанта.

Върху нощното шкафче имаше будилник, който показваше, че е единадесет и десет минути. Не беше ли споменал Грег за обяд?

Ноел се изправи и отново усети леко замайване, но се хвана за леглото, пое дълбоко дъх и то изчезна. Беше облечена в жълта нощница от трико, а в края на леглото беше поставен мек, бял халат. Половин час по-късно, след като се бе изкъпала, намери маша, с която пооправи малко косата си. Наметна халата и се върна в спалнята. Огледа се за дрехите си. Не ги видя никъде и смътно си спомни, че майката на Грег ги бе прибрала, след като я сложи в леглото.

Сигурно ги бе свалила долу. Може би са били изцапани и тя ги е сложила в коша за пране.

Ноел бе на стълбите, когато на вратата се позвъни. Грег беше казал, че майка му излиза рано за работа. Значи беше сама в къщата. Надяваше се, че на вратата звъни Грег.

Докато бързаше надолу по стълбите, се позвъни отново и тя погледна през шпионката, за да види кой е. Въздъхна с облекчение. Беше Грег, макар че изглеждаше различен в кафявите панталони и спортно сако. Не по-малко красив, но не толкова строг като в униформа. Усмихна й се и я огледа.

— Добро утро. Надявам се, не съм те събудил.

Одобрението, което проблесна в очите му, я накара да трепне.

— Не, тъкмо излизах от банята и си търсех дрехите.

— Доколкото познавам мама — подсмихна се той, — сигурно са на химическо чистене. Но гардеробът на сестра ми е пълен. Избери си нещо. Вие сте почти еднакви на ръст... Как се чувстваш, Ноел? Спомни ли си нещо?

Тя поклати глава.

— Не. Съжалявам, но не си спомням нищо. Дори не знам какъв ден и коя дата сме. Снощи някой говореше за Коледа...

— Да. Днес е шестнадесети декември, понеделник. Коледа приближава. — Той огледа лицето й. — Тази сутрин изглеждаш по-

добре. Наспа ли се?

— Да. Все още ме боли главата, но мисля, че едно от хапчетата, които ми дадоха вчера, ще оправи нещата.

— Това е добре — въздъхна той с известно облекчение. — Изглежда докторът беше прав, че нараняването не е опасно. Сигурно скоро ще си възвърнеш паметта. Хайде, облечи някоя от дрехите на Бевин и да отидем да обядваме. Мама няма търпение да поговори с теб и я поканих да обядва с нас в ресторанта в дванадесет и половина.

Ноел не беше съгласна да взема дрехи на сестра му без разрешение, но след кратък спор Грег я убеди. След малко се върна в хола, облечена в тъмносин панталон и плътен пуловер. Под леглото беше намерила обувките и чорапите си.

Когато слизаше по стълбите отново забеляза възхищението, с което я гледаше Грег, и това я накара да трепне. Трябваше час по-скоро да си възвърне паметта. Това беше мъж, в когото можеше да се влюби. Не знаеше дали е свободна да се остави на неговото възхищение и внимание. Като си помисли това, се сети, че не знае също дали той е свободен. Трябваше да разбере!

Слънцето грееше и дебелият пуловер беше достатъчен. Нямахше нужда от палто. Качиха се в колата.

— Женен ли си, Грег? — попита го, щом завиха зад ъгъла.

— Вече не — отвърна, без да отделя поглед от пътя. — Когато бях в армията, бях женен, но нещо не се получи. Много дълги бяха разделите.

— О, съжалявам — възкликна тя, но май не беше искрена.

— Да — въздъхна той. — Беше тежко, но тъй като нямахме деца, поне нямахше други потърпевши. Тя се омъжи отново и доколкото знам, живее в Сакраменто.

Сакраменто... Това име я разтърси. Тя си представи сенчести улици с високи брястове. Сюртър и златният купол на щатския парламент проблеснаха в ума ѝ. Тя познаваше Сакраменто!

Гласът на Грег отклони вниманието ѝ.

— А ти? Възможно ли е да си омъжена?

Какво смущаващо предположение.

— Аз... не знам. Мисля, че не съм. Не нося халка.

— Това нищо не значи. Щом чантата и палтото ти са откраднати, може да са ти откраднали и бижутата.

Тя си спомни за часовника, който бе сигурна, че е имала, но не беше на мястото си и усети смразяващо безпокойство.

След няколко минути спряха на паркинга пред ресторанта.

— Мама има само един час обедна почивка, а това място е близо до работата ѝ — каза Грег, като отвори вратата.

Седнаха в ресторанта и след малко дойде и Абигейл Ремингтън. Беше със светлокафяв шлифер върху бялата престилка.

— Здравейте и двамата. Надявам се, че не сте ме чакали дълго. — Тя свали шлифера, преметна го върху облегалката на един стол и седна срещу Грег и Ноел.

— Как се чувстваш, Ноел? Спомни ли си вече нещо?

— Не — отвърна мрачно тя. — Толкова е депресиращо. Чувствам се като... Господин „Никой“. — Гласът ѝ заглъхна и тя въздъхна дълбоко.

Аби погали ръката ѝ.

— Хей, не се тревожи! Амнезията не е нещо необичайно. Ще се опитам утре да ти уредя преглед при невролог. И без това трябва да бъдеш прегледана и ако още не си спомняш нищо, той може да ти помогне.

— Благодаря, но не мога да отида на лекар — отвърна с треперещи устни Ноел. — Нямам пари, за да платя прегледа.

Грег се опита да възрази, но Аби го спря с поглед.

— Има специални служби, които ще ти осигурят парична помощ. Грег ще те свърже. — Аби погледна сина си. — Няма ли съобщения за изчезнали, които отговарят на описанието ѝ?

— Още сутринта проверих в управлението — отвърна Грег. — Няма нищо. След обяд ще я заведа там, за да видим дали няма да успеем да я идентифицираме.

След час бяха приключили с обяда и Аби се върна в службата си. Грег и Ноел се забавиха с десерта и кафето, наслаждавайки се на интимното си усамотение.

— Майка ти е истинско съкровище! Малко хора биха приели чужд човек вкъщи посред нощ.

— Вярно, съкровище е — кимна Грег, — но няма навик да приема непознати. Опасно е. Тя те прие, защото я помолих, а аз го направих, защото знаех, че ще бъде наблизно.

Задоволството на Ноел се изпари. Колко глупава трябва да е била да помисли, че може да означава нещо за тези хора. Грег бе помолил майка си за помощ, защото беше се сблъскал с проблема на една безпомощна жертва, с която не знаеше какво да прави. Сега ѝ даде ясно да го разбере! Пък и намекна, че не може да ѝ вярва безрезервно. Повече обаче се разстрои от мисълта, че тя самата не знаеше дали може да ѝ се вярва, или не.

— О... Да... Разбира се... — Извърна глава настрани, за да не види той колко я нараниха думите му... По дяволите! Гласът ѝ звучеше като на обидено дете, готово да заплаче. Като въздъхна дълбоко, тя сложи салфетката на масата.

— Задължена съм и на двама ви за добрината, но не мога да ви досаждам повече. Ако си свършил, предлагам да тръгнем към полицейското управление. Може да разпознаят снимката ми или да направят нещо друго. Освен това, доколкото знам спалните за бездомни приемат новопристигнали.

Понеже вниманието на Грег беше ангажирано с един младеж, когото подозираха, че е наркотрафикант, той почти не я слушаше, докато идеята за спалните за бездомни не го накара да се сепне.

— Какво? За какво говориш? — Лицето ѝ беше извърнато настрани и той хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си. Ноел се опита да се усмихне, но очите ѝ бяха пълни с отчаяние. Той едва овладя силното си желание да я прегърне и да я успокои. — Ноел, какво каза за спалните за бездомни? Не ти ли харесва у нас? — Тонът му беше груб, защото бе шокиран от думите ѝ.

— О, разбира се, че ми харесва, но не искам да се натрапвам. Ти дори не знаеш дали можеш да ми се довериш.

Той се намръщи, като се мъчеше да разбере смисъла на онова, което каза тя.

— Да ти се доверя ли? Разбира се, че ти вярвам. Господи! Да не мислиш, че щях да те доведа в къщата на майка си, ако изпитвах някакво съмнение?!

— Но ти каза... — Тя разтвори широко очи.

Ето какво било... Нещо, което той е казал, я е обидило...

— И какво съм казал, мила? — Този път тонът му бе друг.

Тя леко навлажни устни с език, с което го предизвика силно. Той никога не бе познавал жена, която да изглежда едновременно толкова

невинна и толкова чувствена. Дори и с цицината на челото си тя беше невероятно красива. Изглеждаше като млада богиня с високи скули, които се спускаха плавно към нежна закръглена брадичка. Големите, издължени бадемовидни очи завършваха с тъмни мигли. Приятно пълните устни и красивият нос довършваха образа ѝ.

Не беше гримирана и лицето ѝ изглеждаше бледо като слонова кост и контрастираше ярко с пищната коса.

— Ти... каза, че не би ме завел, ако не знаеше, че си наблизо, защото ми нямаш доверие — отговори на въпроса му тя.

Той неохотно отдели ръка от брадичката ѝ, защото почти не можеше да се въздържа да не целуне тези красиви устни.

— Съвсем не съм искал да кажа това. Всъщност се опитвах да кажа, че отношението ми към теб е особено, защото обикновено не бих довел чужд човек в къщата на мама. Това наистина е опасно и аз не бих ѝ създал съзнателно неприятности.

Сега Ноел се усмихна искрено.

— Поласкана съм. Наистина! Майка ти е чудесна и аз никога няма да си позволя да направя нещо, което да я засегне или притесни.

— Тя млъкна за малко и после продължи: — Къде е баща ти, Грег?

Споменът за баща му изникна в съзнанието на Грег и той усети празнотата, която никой не можеше да запълни.

— Татко беше военен пилот. Преди три години загина при учебен полет.

Усмивката на Ноел изчезна и на лицето ѝ се появи съчувствие.

— О, извинявай. Сигурно е била ужасна загуба за всички.

Той хвана и задържа ръката ѝ.

— Да, беше. Затова купих тази къща, където живеем един до друг с мама и сестра ми. Не исках мама да живее сама, но пък и бях отвикнал да живеем заедно. По този начин съм сигурен, че тя е в безопасност и всеки от нас запазва своята самостоятелност.

Ръката ѝ пареше дланта му и той усети как желанието му се усилва. Беше едновременно и притеснен, и уплашен от чувствата си. Трябваше да се държи като полицаи, а не като потенциален любовник. Не можеше да си позволи да се влюби в жена, която всеки момент може да си спомни, че е сгодена или дори че има съпруг. А може би и дете!

Той рязко пусна ръката ѝ и стана.

— По-добре да тръгваме. Смяната ми започва в четири и трябва да мина през къщи, за да облека униформата, преди да отидем в града. Обикновено се преобличам в полицейското управление, но снощи не исках да те карам да чакаш и направо се прибрах вкъщи. Може би вече има запитване за теб — каза той и сам се ужаси от тъгата, която това предположение предизвика у него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато чакаше Грег да смени дрехите си, Ноел с любопитство се разходи из дома му. Разположението беше огледално на къщата на Аби. Имаше същия хол, дневна, кухня и баня, а на горния етаж две спални с баня. Но този дом беше подреден по мъжки.

Върху излъскания под бяха застлани килими в стил „Навахо“, докато при Аби той беше покрит с красиви ориенталски килими. Стените в дома на Грег бяха оцветени в бежово и освен голямата картина с пустинен пейзаж над камината, по тях нямаше нищо. В къщата на Аби пастелнорозовите стени бяха покрити с колекция акварели.

Дори прозорците изглеждаха различно. Тези на Грег бяха с гладки бели щори, докато при Аби имаше дантелени пердета и тъмнорозови завеси.

Интересно, колко различни можеха да изглеждат две еднакви къщи, когато бяха обзаведени с различен вкус от различни хора.

Ноел беше в малката разхвърляна кухня, когато чу тежките му стъпки по непокритото стълбище. Побърза да го посрещне в хола. Беше облякъл тъмносинята си полицейска униформа без якето, така че можеше да се види цялата му амуниция.

На черния колан висяха пистолет, голям прожектор, палка, белезници и радиотелефон. В учудването си тя изрече първото, което ѝ дойде наум.

— Как се държат панталоните ти при всички тези метални предмети, окачени на колана?

Той с усмивка сложи ръце на раменете ѝ и рече:

— Сега ще ти обясня, мила. Проблемът е, че панталоните не се държат много здраво... Цялата тази амуниция е нещо като колан на целомъдрието, докато изпълняваме служебните си задължения. Защото, докато успеем да я свалим, всякакво желание вече се е изпарило...

Ноел усети как лицето ѝ пламна. Беше си го изпросила, като зададе толкова неделикатно въпроса.

— Така ли? — каза тихо. — Ами... Аз си мислех, че мъжете винаги...

Тя очакваше той да се засмее или да ѝ отвърне с друга шеговита реплика, но вместо това ръцете му обхванаха лицето ѝ и очите им се срещнаха.

— Сигурно е така, щом са попаднали близо до теб, моя малка, красива находка — прошепна той и докосна нежно устните ѝ.

Мустаците му бяха меки и тя усети как я залива вълна от удоволствие. Обви врата му и разтвори устни. Въздъхна и се изви в ръцете му, когато усети език да гали устните ѝ и да навлиза бавно между тях. Беше сладко, тъмно и приятно чувство. Жадуваща обич, сама го погали с езика си.

Той свали ръце към кръста ѝ и я притисна, но в този момент Ноел усети острия ръб на металния прожектор и приказката свърши... С дълбока въздишка той повдигна глава и я притисна така, че да ѝ е удобно.

— Сега разбра ли, какво исках да кажа — прошепна в косата ѝ, като галеше бузата си в копринената ѝ мекота.

— М-м-м... — беше единствения звук, който тя издаде, притисната замечтано към гърдите му. Ризата му миришеше на сапун и на току-що изгладена памучна тъкан. Но под нея имаше нещо твърдо. Това беше същата защитна жилетка, която бе усетила снощи, когато се връщаха от болницата.

— Какво носиш под ризата? — попита с ръка на гърдите му.

— Това е жилетка против куршуми. Задължени сме да ги носим — прегърна я той и се засмя. — Още една осигуровка против възбуждане — целуна я леко той и я отдалечи от себе си. — Но когато не съм с униформа, трябва много да се пазиш. Защото ако те прегърна без всичките тези предпазни мерки, струва ми се, че няма да мога да те пусна никога.

По целия път до полицейското управление се държаха за ръце и Ноел забеляза, че Грег е притеснен не по-малко от нея. Но тя чувстваше голямата му здрава ръка да стиска леко нейната. От време на време той галеше дланта ѝ с палец. Винаги се бе държал внимателно, но сега тя усещаше силата му дори при това нежно

докосване. Как ли би се чувствала в обятията му, ако той престане да контролира чувствата си? Тази мисъл я накара да потръпне от страст.

Коледната украса на Сан Франциско отразяваше бледите слънчеви лъчи и блестеше над града. Улиците бяха пълни с хора, натоварени с цветни пакети, а витрините привличаха погледа с празничното си великолепие.

В полицейското управление разбраха, че все още няма съобщение за изчезнала жена, която да отговаря на описанието на Ноел.

— Ти или живееш сама, или още никой не е открил липсата ти, или не си от тук — каза niskият плешив полицай. — Сан Франциско е пълен с туристи. Ако си една от тях, няма да можем да направим нищо, докато някой не те потърси. Няма закон, който да забранява на пълнолетните да изчезват... — Той я огледа. — Ти си на осемнадесет или малко повече, нали?

— Нямам представа — въздъхна тя. — Но не се чувствам като малко момиче.

— Трудно е да се познае възрастта на жените от пръв поглед, би могла да бъдеш и на шестнадесет, и на двадесет и шест. Може би някъде по средата — на двадесет, двадесет и две. Можеш ли да караш кола?

В съзнанието ѝ веднага изплува представата за огледало за обратно виждане, за заден ход и включване в движението.

— Да, сигурна съм, че мога.

— Е това може лесно да се провери — каза той. — Но първо да ти вземем отпечатъци от пръстите, да те снимаме, а после ще дойде полицейският психолог да поговори с теб.

Той подаде на Грег попълнения формуляр.

— Тя има късмет. Доктор Симс се освободи в последния момент. Иначе трябваше да чака два-три дни. Записал съм, че я придружаваш, така че остане с нея. Нека да не се чувства изоставена...

През следващите няколко часа Ноел премина през обичайната полицейска процедура за идентификация на изчезнали.

Беше някак странно и страшно. Да изгубиш себе си! Чувстваше се като Дороти от „Вълшебникът от Оз“, която се събужда една сутрин

в нов и непознат свят и не може да намери пътя обратно. Но Дороти си спомняше за Канзас и за леля Еми. А Ноел не знаеше къде трябва да се върне.

Срещата с психолога беше неприятна. След като поговори с Ноел няколко минути, доктор Симс разтвори една карта на Калифорния върху бюрото си.

— Разгледай я внимателно. Открий всяко име на град и помисли върху него. Дали ти е познато? Не си ли представяш някаква забележителност, не извиква ли някакви чувства у теб? Мисли! Седни тук и внимателно разгледай картата. Ще те оставя сама за около петнадесет минути. Отпусни се и остави ума си спокойно да работи.

— За много от градовете знам по нещо — каза на психолога, когато той се върна. — Сакраменто е столицата на щата. Кариел е град на артистите. В Лос Анжелис правят филми. Анахайм е мястото, където се намира Дисниленд. Май не се получи нищо, нали?

— Страхувам се, че е така — измърмори той, докато сядаше на стола зад бюрото. — Всеки, който е чувал за Калифорния, знае това. — Той взе някаква папка и я отвори. — Тук има няколко снимки. Ще ти ги показвам една по една, а ти ще ми казваш какво виждаш.

Тя с облекчение установи, че не е загубила знанията си. Затова към края на теста докторът бе оптимистично настроен.

— Опитвай се, когато си сама да си припомняш места и случки, като гледаш картини или снимки — каза ѝ той. — Паметта ти ще се възвърне, но не трябва да я напругаш. Защото колкото повече се напругаш, толкова повече нещата ще ти убягват.

Когато прегледът приключи към шест часа, вече беше станало тъмно. Грег я чакаше и лицето му издаваше загриженост.

— Как мина? Можеш ли да си спомниш нещо?

— Не, нищо — поклати глава Ноел. — Съмнявам се, че доктор Симс ще може да направи някакви изводи от теста си. Когато той казваше „куче“, аз отговорях с „котка“, а когато ми показа някаква картина, аз казах, че ми прилича на мастилено петно... Отговорите ми бяха съвсем стандартни...

— Това е добре, а не лошо — усмихна се той. — Хайде, ще се почувстваш по-добре, след като хапнеш. Ела. Ще купим нещо за ядене и ще те заведа вкъщи при мама.

Беше ѝ неприятно, че е зависима за всичко от него. Дори за храната.

— О, Грег, не мога да продължавам да те притеснявам...

Той спря и бръкна в джоба си.

— Ами да. Почти бях забравил. Това е за теб — подаде ѝ един плик. Тя го отвори и видя, че вътре имаше чек от „Фонда за подпомагане на пострадалите“ на името на Ноел Санта. Чекът беше за сто долара!

— О, Боже мой! — възкликна тя. — Откъде го взе?

— Един от формулярите, които подписа, когато дойдохме, беше молба за временна парична помощ. Аз придвижих нещата, докато те чаках. Можеш да го осребриш в банката. Ще дойда с теб като свидетел, защото нямаш документи.

Ноел се чувстваше и облекчена, и отблъсната.

— С други думи това е социална помощ, нали? — Знаеше със сигурност, че никога преди не ѝ се е налагало да разчита на такива помощи.

Грег изглежда забеляза смущението ѝ, защото я прегърна през рамото и я поведе напред.

— Не е съвсем така. Получаваш я, защото си пострадала. Но ако се притесняваш да я вземеш като благодарение, считай го като заем и когато имаш пари, го върни. Градският съвет ще ти бъде благодарен.

Следващите две утрини Ноел се събуждаше, без да е успяла да си спомни нещо. В полицейското управление на Сан Франциско нямаше съобщения за изчезнали. Нямаше отговор и след разпратените снимки и отпечатьци от пръстите ѝ. Тя започна да се отчайва. Беше не само страшно. Ужасяващо беше да не знаеш нищо за себе си. Да нямаш спомени!

Изглежда беше образована, защото знаеше много неща. Знаеше къде е Турция и къде — Колумбия, при това, без да ги търси на картата. Знаеше стихове от английски и американски класици. Знаеше произведенията на Шекспир, на Ибсен и Алън Ейкборн. Но не знаеше собственото си име...

На третата сутрин Грег отново я заведе в полицейското управление. Сега там я познаваха почти колкото и него и ги поздравиха

весело. Май ги вземаха за двойка.

Само че бяха далеч от истината... Но по всичко личеше, че онази единствена целувка, която си размениха, не означаваше за него това, което значеше за нея. Оттогава той се отнасяше с нея като с гостенка на майка си, която се нуждае от помощта му.

Повече не я докосна, не я прегърна, не я погледна... И не я целуна повече...

Объркването ѝ беше силно. Чувстваше огромна нужда да го докосва, да усеща допира на ръцете му, да усеща здравето му тяло. Но всичко това бяха само нейни тайни мечти и желания.

Дори той да се чувстваше по същия начин, и двамата знаеха, че взаимоотношенията им биха били неясни, докато не се разбере коя е тя. Добре че не беше се влюбил в нея...

Щом влезе в приемната, Ноел разбра, че за нея още няма новини.

— Съжалявам — рече полицаят. — Бих искал да ти кажа нещо обнадеждаващо, но не знам какво.

— Не мога да разбера — каза тя разочаровано. — Нали ми взеха отпечатъци от пръстите. Аз мислех, че по тях могат да ме разпознаят. Нали така се прави?

Полицаят поклати глава.

— Ти знаеш ли на колко хора се пазят отпечатъци в Щатите? Ще минат седмици, докато ги проверят. Но има още нещо, което може би не знаеш. Това не е работа на полицията. Вярно, че си била нападната, но нашето разследване приключва дотук. Не можем да класифицираме случая даже като кражба. Защото всичко, което знаем, е, че си паднала и си си ударила главата.

Ноел не можеше да повярва на ушите си. Не можеха да я изоставят просто така! Тя хвана здраво облегалката на стола и се извърна към Грег.

— Истина ли е това?

От мрачното му изражение разбра, че е така. Той се пресегна и хвана ръцете ѝ.

— Да, така е, но...

— Щом не си нарушила законите и никой не е съобщил, че си изчезнала, не можем да направим нищо повече — намеси се другият полицай. — Нямаме нито време, нито възможност да продължим

търсенето. Наистина съжалявам, но... — въздъхна той. — Само ни кажи къде да те намерим, ако нещо се появи...

ПЕТА ГЛАВА

Ноел не знаеше какво да прави. Грег поговори няколко минути с полицаия, после я хвана подръка и я изведе от полицейското управление. Тя беше объркана и изплашена. Значи, полицията си измива ръцете! Щом не е престъпник, повече не ги интересува! Какво щеше да прави сега? Къде щеше да отиде? Семейство Ремингтън ѝ беше предложило временен подслон. Не можеха да я осиновят!

Грег я настани в колата. Докато изкачваха хълма, никой не проговори. Когато стигнаха върха, пред тях се разкри Тихия океан, тъмен, бушуващ, тънещ в мъгла.

Тя неволно си помисли, че не само нейният малък свят бе оцветен в сиво. Целият Сан Франциско ѝ се стори някак сив. Откога ли? Сутринта слънцето грееше ярко, а сега всичко бе потънало в лепкава мъгла, навяваща тъга...

Ноел изживяваше кошмар. Винаги, когато на хоризонта се появяваше искрица надежда, все се случваше нещо, което да я върне в пропастта на отчаянието. Разкъсваше се между миналото, което не успяваше да си припомни, и неизвестното бъдеще.

Грег продължи да кара покрай брега и спря на едно пусто място. Изключи двигателя и се извърна към нея. Бе разбрал колко болезнено е възприела сухото обяснение на дежурния и щеше по-късно да го укори, но сега трябваше да се помъчи да я убеди, че нещата не са чак толкова черни.

— Ноел, не бива да се тревожиш.

— Не бива ли?! — избухна тя. — В управлението току-що ми казаха, че щом не съм извършила престъпление, повече не ги интересува нито коя съм, нито какво се е случило с мен!

Той се пресегна и взе ръката ѝ.

— Почакай. Не го казаха точно така. Ноел, ти се тревожиш напразно. Можем...

— Напразно ли!? Как можеш да говориш така? Аз съм съвсем сама в непознат град, не знам коя съм, откъде съм... Не знам имам ли

професия, за да мога да се издържам, а ти казваш „нищо“!

Този път той хвана и другата ѝ ръка и я обърна към себе си.

— Почакай секунда! — Гласът му издаваше съчувствие, но и гняв. — Какво искаш да кажеш с това „съвсем сама“? Ами аз? Ами майка ми? Ние нищо ли не означаваме за теб?

Видя как я обзема разкаяние. Тя повдигна ръка и го погали. Докосването бе леко и нежно и го накара да потръпне.

— О, Грег, разбира се, че означавате! Ти и Аби ми спасихте живота. Нямах да оживея сама на улицата. И съм ви толкова благодарна, че нямам думи да го изразя...

Благодарност! Само това ли чувстваше към него? Той се отдръпна.

— Не искам благодарностите ти — подхвърли той. — Опитвам се да кажа, че няма да те оставя. От управлението ще изпратят отпечатъците за разследване, но то ще трае няколко седмици. Междувременно ще се обадим в редакциите на няколко вестника и в телевизията. Те винаги търсят интересни случаи.

Не беше помислила за тази възможност.

— Наистина ли? Ще публикуват ли снимката ми?

— Сигурно — въздъхна той. — Защо не? Заедно с нея ще напишат и молбата ни. Ако някой те познава, ще помогне да намериш семейството си до Коледа. Могат да го публикуват и в други градове. Ако не, ние ще го изпратим.

Тя помълча малко, после се обърна към него.

— Полицейското управление ли ще плати?

Той се поколеба.

— Ами... Не, но мога да взема копия от снимките, които ти направиха. Сполучливи са. Не са като онези, които правят на задържаните. Сигурно фотографът не е могъл да се сдържи. Ти си толкова хубава!

Опита се последните изречения да прозвучат шеговито, но тонът му по-скоро издаваше ревност. Тя едва ли забеляза подтекста...

— Но Грег, имам само около седемдесет долара... Купих си някои лични вещи и...

Като че ли му се извиняваше затова, че е похарчила част от парите. Той се опита да възрази, но тя извърна големите си, пълни със сълзи очи.

— Не мога да продължавам да ти вися на врата — изхлипа нещастно. — Ако паметта ми не се възвърне и никой не ме потърси, какво ще правя?

Грег не можа да понесе мъката в гласа ѝ. Добрите му намерения да поддържа платонически взаимоотношения, докато паметта ѝ се възвърне, се изпариха под напора на силното желание да я прегърне, успокои и спаси от мъката. Той освободи предпазния колан и я взе в прегръдките си. В колата беше тясно, но никой от тях не го забеляза. Целуна треперещите ѝ устни. Тя не се противопостави и го прегърна здраво през врата. Господи, колко сладка беше! Имаше дъх на нектар, когато отвърна със страст и промъкна език между устните му. Дълбоко в съзнанието му сякаш светна сигнална лампичка. Тази жена съвсем не беше неопитна... Значи не прелъстяваше девственица... Мисълта само проблесна и отлетя...

Забеляза, че стъклата са замъглени, така че отвън не се виждаше какво става в колата. Плъзна ръка по гърба ѝ под пуловера и намери гърдите ѝ.

Мускулите му се напрегнаха и го изпълни изгарящо желание.

Проклятие! Той въздъхна дълбоко и опита да се успокои. Не трябваше да си позволява да започва, защото не беше сигурен, дали ще може да спре. Като всеки мъж и той не беше безразличен към хубавите жени, но никоя от тях, дори бившата му съпруга, не бяха го възбуждали толкова силно и бързо. При това Ноел не бе правила опит да го съблазнява.

Той призова цялата си воля, за да се отдели от нея, но не можа. Продължи да я целува. Ръката му свали дантеленото бельо, което му пречеше да усети голото ѝ тяло. Неволното му стенание я накара да го погледне. Очите ѝ бяха премрежени от желание. Грег продължи да целува сладките устни. Тя му отговаряше със същата страст.

Желанието им нарастваше и той се бореше със себе си, знаейки че се намират в кола, на обществен плаж.

Най-после успя да дойде на себе си. Такова обладаване можеше да бъде приятно приключение за дългогодишни любовници, но не и когато се случва за първи път. Особено с Ноел... Ако някога я люби, то трябва да бъде на романтично място, където после бавно да дойдат на себе си...

Тялото му не искаше да се подчини, когато той се надигна и смъкна надолу повдигнатия пуловер. Тя бавно се облегна назад, почти разплакана от неизпълнено желание. Очите ѝ бяха замъглени, а устните — подути от целувките. Изглеждаше объркана. Той разбра, че се е възбудила не по-малко от него. Беше нужна цялата му воля, за да не я вземе отново в обятията си и да продължи прекъснатото...

Тя повдигна ръка и докосна устните му.

— Грег?

Той прибра един кичур от косата ѝ.

— Извинявай, любима — каза несигурно. — Не бива да продължаваме. Аз също съм човек и чувствата ми са силни, но тук не е нито мястото, нито времето за това. Ти заслужаваш да бъдеш обичана истински...

Думите му върнаха Ноел в действителността. Тя почувства и срам, и мъка. Как можа да се държи така — като някоя уличница, която не само желае, но е и готова да се люби на публично място с човек, когото едва познава?

Тя скри лицето си в длани и го погледна с очи, разширени от мъка.

— Ти не знаеш какво всъщност заслужавам. Никой от нас не знае. А пък и аз не се държах като непорочно момиче... — Тя закри устни с ръка. — Грег, аз знаех какво се готвим да направим и бях готова и съгласна — потрепери гласът ѝ. — Откъде знаеш, дали не съм...

— Не! — Грег почти изкрещя, за да я накара да млъкне и да не каже думата. — Не си и помисляй подобно нещо! Като полицаи съм срещал стотици нощни птици. Повярвай ми, мога да преценя, че ти не си от тях.

Думите му я нараниха. Как можеше да знае какво иска да му каже тя, ако не си го беше помислил? Господи, дали тази амнезия не беше особена реакция на разума ѝ да се измъкне от досегашния си начин на живот?

— Откъде си толкова сигурен? Откъде знаеш, че аз не съм от онези, високо платените момичета, които работят на повикване? — Гласът ѝ се пречупи от мъка. Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Стига, Ноел! — Този път гласът му бе нисък и настоятелен. — Ченгетата имат шесто чувство за тези неща. Ние можем да познаем

проститутката, без значение къде работи и как е облечена. Аз ти казвам, че не си от тях!

Не беше сигурна дали е повярвала, или просто ѝ се искаше да вярва, но думите му я поуспокоиха. Въздъхна дълбоко, отдръпна се и се сви на седалката.

— На тази служба се научих безпогрешно да преценявам хората — започна той с нотка на съжаление в гласа. — Ще направя всичко, което зависи от мен, за да те разпознаем, любима. Но е необходимо да бъдем готови да приемем реалността, каквато и да е тя. Ти може би си щастливо омъжена, може да си обичала друг...

ШЕСТА ГЛАВА

Ноел прекара дълга и изнурителна нощ. В съня си се бореше с чудовища, които я плашеха с тайнствеността си. Ако паметта ѝ се възстанови, ще си отиде вкъщи... Но тя си беше вкъщи! Краткото време, което живя в дома на Аби, го бе превърнало в неин дом. А самата Аби бе обикнала като майка... Ако се възстанови паметта ѝ, ще научи името си... Но тя си имаше име — Ноел Санта — и то ѝ прилягаше чудесно. Чувстваше се, изглеждаше и се държеше така, сякаш винаги я бяха наричали Ноел... Но ако се възстанови паметта ѝ, ще узнае как е живяла досега...

При тази мисъл започваше кошмарът. Ами ако амнезията я предпазваше именно от спомена за начина, по който е живяла? Дали не ѝ се беше случило нещо, което не е могла или не е искала да преживее? Ами ако, както предполагаше Грег, тя има обичан съпруг или любим, който я чака да се върне?

С тази мисъл тя се събуди, потънала в пот, като се мъчеше да поеме въздух. Не искаше този безименен съпруг, чието лице не можеше да си представи. Искаше Грег!

Това беше безотговорно от нейна страна. Познаваше го само от четири дни! Никой разумен човек не би жертвал целия си изминал живот, за да принадлежи на човек, когото познава от стотина часа!

Но тя имаше намерение да направи точно това. Да изостави миналото и да заживее с бъдещето. Грег я беше нарекъл свое откритие. Те се бяха срещнали случайно. Като че ли съдбата се беше намесила, за да ги събере. Затова сега, когато той предложи да дадат гласност на случая, за да търсят решение, Ноел изпита странно нежелание.

Когато се събуди след кошмарната нощ, душевните терзания ѝ тежаха, но тя вече твърдо беше взела решение. Трябваше да си намери работа.

Лекарите бяха сигурни, че паметта ѝ ще се възстанови след време, но засега нямаше признаци за това. Очевидно амнезията не беше кратковременно явление и не можеше да се очаква хората да се

грижат за нея, докато намери сама себе си или докато някой я потърси. Това може да продължи месеци, дори години!

Всъщност тя не знаеше дали иска да бъде открита.

Час по-късно, облечена с пола и блуза на Бевин Ремингтън, Ноел закуси набързо, наметна едно жълто сако и излезе.

От вчерашната мъгла нямаше и следа. На ярката слънчева светлина тя усети как настроението ѝ се повишава. Въздухът беше свеж и Ноел се насочи към западната част на града. След около четири пресечки спря пред заведение за бързо хранене. Обявата за търсене на персонал все още висеше на прозореца. Бе я виждала няколко пъти, тъй като Грег и на отиване, и на връщане към полицейското управление минаваше с колата си по този път. Не знаеше дали може да върши работата, за която търсеха хора, но смяташе, че може да се научи. Тъй като щеше да ходи пеша до работата и обратно, мястото беше удобно, защото беше близо.

Влезе и попита за управителя. Момичето от касата се провикна към кухнята:

— Хей, Джо! Търсят те.

Появи се млад мъж, който я измери с поглед.

— Здравей, с какво мога да ти помогна?

— Кандидатствам за работата.

— Наистина ли? — изненада се той.

Ноел се сети, че е трябвало да облече нещо по-обикновено. Дрехите на Бевин бяха скъпи и не отиваше с такова облекло да се разнасят сандвичи в квартална закусвалня. Тя обаче го увери, че наистина иска да започне работа.

— А имаш ли някакъв опит?

Това я смути. Не знаеше дали е работила нещо подобно.

— Ами... аз... — „О, дявол да го вземе! Не може да е чак толкова трудно. Ще се справя!“ — помисли си тя. — Ами... малко. Възприемам бързо. Ще се справя.

Той се поколеба. Очевидно не ѝ повярва, но помисли и кимна.

— Добре, и без това няма друг кандидат. Свободното място е за смяната от четири следобед до полунощ. Ще ти плащам минимална заплата. Ще бъде ли проблем за теб, че ще работиш вечер?

Не бе помислила, че може да се наложи да работи нощем и да се прибира по тъмно, но работата ѝ беше необходима.

— Не, всичко е наред.

— Изчакай секунда да ти дам да напишеш молба. Можеш да седнеш, за да ти е по-удобно. Имаш ли осигурителна книжка?

О, Господи! Затова не беше помислила. Не можеше да работи без осигурителна книжка, а не знаеше дали е имала такава...

— Да, имам, но я изгубих — въздъхна тя. Джо трепна и Ноел бързо продължи: — Подала съм документи за нова, само че докато я издадат, ще мине известно време. Не може ли...

— Значи искаш да работиш без осигуровка — каза той спокойно. — А как ще съм сигурен, че няма да ме хванат?

— Защо ще те хващат? — примигна тя.

— Е, я не се прави на наивна — намръщи се нетърпеливо той. — Да не си преоблечен инспектор?

Господи! Беше по-трудно, отколкото си го представяше. Явно наистина не беше от престъпния свят, щом не можеше да измисли дори една що-годе приемлива лъжа, за да я приемат на работа на доверие без социална осигуровка. Може би ако му кажеше истината, щеше да ѝ повярва повече...

— Не, не съм инспектор. Всъщност, не знам коя съм. Изглежда са ме нападнали в парка „Златна врата“ преди пет дни и... — Тя му разказа цялата история. Накрая с отчаяние го помоли: — Виж, необходима ми е тази работа. Ако искаш, провери в полицията, щом не ми вярваш.

Той я разглеждаше намръщено, но накрая измърмори:

— Почакай тук — и изчезна зад вратата. Докато чакаше да се върне, Ноел се разходи из помещението.

— Дълга и широка ще е да те проверявам и да се разправям с ченгетата — каза той. — На мен ми трябва човек спешно, така че ще те взема, обаче ще променим договора. Ще ти плащам на ръка и няма да получаващ допълнително възнаграждение. Ясно ли е?

О, да, беше съвсем ясно, макар че не разбра откъде знае. Той искаше да каже, че тя няма да фигурира във ведомостта. Така си спестяваше парите за социални осигуровки и данъци.

За съжаление нямаше избор и трябваше да приеме условията. След като излезе от закусвалнята, Ноел се поразходи наоколо, за да опознае квартала и да се порадва на коледната атмосфера. През прозорците на почти всички къщи се виждаха елхи и някъде дори бяха

запалени лампички по тях, макар да беше сутрин. В голяма част от дворовете до вратите имаше дървени фигури на Дядо Коледа и сцени от Рождество. Дърветата и храстите все още зеленееха, а камелиите цъфтяха в бяло и розово. Времето беше по-скоро пролетно, отколкото зимно и за Ноел беше трудно да приеме, че коледният празник приближава.

Дали това не означаваше, че обикновено е прекарвала Коледа някъде, където има сняг? Или може би се дължеше на традиционното свързване на този празник със снега?

Ноел се прибра към обяд. Грег я посрещна ядосан.

— Къде, по дяволите, ходиш?

Беше я видял, скрит зад дантеленото перде. Тя не очакваше да го намери в къщата на Аби, пък и никога не беше го чувала да се изразява така.

— Аз... бях излязла — обърка се тя.

— Защо не ми каза, че ще излизаш?

Той ѝ говореше като на непослушно дете, което се е измъкнало без разрешение от къщи, и това я възмути.

— Не знаех, че трябва да искам разрешение, за да се разходя!

— Не се опитвай да хитруваш! Не е необходимо разрешение, но мисля, че все пак ми дължиш известно уважение. Изплаших се! Когато дойдох тук, не намерих и следа от теб. Помислих, че паметта ти се е върнала и си си отишла, че си се загубила, че те е блъснала кола, че...

Той се боеше за нея! Защо не се досети веднага, вместо да...

Тя почти прелетя през стаята и се хвърли в обятията му. Грег я прегърна силно и скри лице в чувствената извивка на врата ѝ, което предизвика у нея тръпка на удоволствие.

Бе облечен в джинси и пуловер и можеше да се притисне към него, без да се бои за екипировката му.

— Ноел, никога повече не прави така — прошепна той. — Знам, че скоро ще те загубя, но трябва поне да знам, че си добре. Недей да изчезваш така!

Тя склучи ръце около врата му и го целуна.

— О, скъпи! Никога няма да го правя.

— Можеш и да го направиш. Не знаеш как ще реагираш, когато си спомниш коя си и откъде си. Моля те, обещавай ми, че когато това се случи, независимо как ще се чувстваш, дори и ако в живота ти има

друг мъж, или ако нещо те тревожи, ще дойдеш при мен и ще ми кажеш.

Отчаяно се нуждаеше от уверенията ѝ и тя се почувства едновременно щастлива и тъжна. Той я обичаше! Ако не беше така, нямаше да се тревожи от това, че не знае къде е. Но дали нямаше да му донесе мъка вместо щастие? Дали нямаше да е по-добре да се премести да живее някъде другаде? Например да помоли да я настанят в общежитие, докато започне да се издържа самостоятелно.

Тази мисъл я смути. Да остави Грег? Никога... Или поне докато не разбере, че той не иска да я вижда. Защо да не бъдат щастливи поне докато паметта ѝ се възвърне?

Всеки в този живот трябва сам да направи своя избор. И тя реши — избира Грег. Ноел прекара пръсти през косата му.

— Разбира се, че обещавам — прошепна тя. — Никога няма да си тръгна, без да ти кажа поне довиждане. Не бих те изоставила, освен ако нещо не ме принуди да го направя.

— Ти разбираш, че трябва да сме готови за изпитания, нали? — предупреди я той.

— Знам, но съм уверена, че не съм свързана с друг. Ако имаше нещо такова, не бих могла да го забравя напълно. Така, както съм сигурна, че нищо не би могло да ме накара да забравя теб...

В този момент устните му докоснаха нейните и повече не я интересуваше какво се е случило в миналото. Интересуваше я онова, което ставаше сега. След няколко секунди те се отдръпнаха един от друг и Грег въздъхна:

— Всъщност аз бях дошъл да те поканя на обяд — рече той. — Направил съм омлет, а когато се прибрах сутринта, купих сладкиш с боровинки.

— Усещам вкуса на боровинки. Как бих могла да откажа!

Един час по-късно, докато допиваха втората чашка кафе, Грег взе ръката ѝ и я целуна.

— Освободил съм се за две вечери. Какво ще кажеш, ако те поканя да се разходим с влачето до кея „Фишерман“? Това е истинска туристическа атракция. Можем да се разходим по плажа, да ядем раци, да разгледаме старите къщи. После ще вечеряме в един от рибните ресторанти...

— Моля те, Грег. — Ноел повдигна ръка, за да го спре. — Няма защо да ме убеждаваш. Звучи прекрасно, но не мога да дойда. Довечера съм на работа.

— Какво? — примигна той.

Ноел не искаше да му отказва, но нямаше друга възможност.

— Казах, че не мога да дойда с теб. Довечера съм на работа.

— На работа ли? — Той изглеждаше напълно объркан и тя се досети, че не му беше казала нищо за сутрешната си уговорка.

— О, скъпи, извинявай! Така ме изплаши, когато се прибрах, че не можах да ти разкажа къде бях. През няколко пресечки оттук има закусвалня и аз кандидатствах там за работа. Започвам довечера.

Той се опита да запази спокойствие.

— Какво значи довечера?

— Ще работя от четири следобед до полунощ.

Учудването му се замени с ярост.

— Да не си си загубила ума?! Как смяташ да се прибиращ посред нощ?

Тази мисъл плашеше и нея, но не искаше той да разбере.

— Ще си идвам пеша — отвърна тя твърдо. — Съвсем наблизо е. Изражението на лицето му стана мрачно и твърдо.

— О, не, няма! Не искам и да чувам. Обади се и кажи на управителя, че си се отказала.

В първия момент искаше да му възрази остро, но се въздържа. Той може би мислеше, че има право да ѝ казва какво да прави и какво не, щом се чувстваше отговорен за нея. Може би морално наистина имаше такова право, но Ноел не можеше да приеме подобно отношение. Досега бе научила едно нещо за себе си. Дори и да е била нечия съпруга или любовница, в никакъв случай не е била нечие притежание.

— Грег — рече тя внимателно, като се мъчеше да му обясни, без да го обиди, — разбирам грижата ти за мен и съзнавам, че трябваше да ти кажа предварително за плановете си, но снощи реших, че трябва да си намеря работа. Спомних си, че съм виждала обявата на прозореца на закусвалнята и... побързах да отида, преди друг да е заел мястото.

— Нямаше за какво да бързаш — ядосано отвърна той. — Тази обява виси отдавна. Плащат малко, а условията за работа са лоши — Той млъкна и я изгледа с подозрение. — Я, чакай. Как те наеха? Ами

че ти нямаш социална осигуровка, нали? Ноел, да не би да си си спомнила нещо и да не си ми казала?

— Не! — Тя бе ужасена, че той се отнася с такова подозрение към нея. — Не съм си спомнила нищо. Аз, хм... казах на Джо, управителя, че съм загубила осигурителната си книжка, но съм подала молба за нова.

— Не е много умно от твоя страна — каза мрачно Грег. — Сега иди да си obuеш по-удобни обувки и да тръгваме. Ще минем покрай закувалнята, за да кажеш, че се отказваш от мястото.

Думите му дълбоко я засегнаха. Защо мисли, че може да ѝ нарежда кога и къде може или не може да работи? Дори да е спасил живота ѝ, това не го прави неин господар! Не искаше да се показва неблагодарна. Въздъхна дълбоко и се изправи.

— Грег, решението ми да започна работа не подлежи на обсъждане. На мен са ми нужни пари. Не мога да продължавам да завися от теб и от Аби. — Той отвори уста да каже нещо, но тя бързо продължи: — Може да съм си загубила паметта, но умът ми си е на мястото. Наистина съжалявам, че не мога да дойда с теб, но обещах да се явя на работа в три следобед, за да ме пообучат. И точно това ще направя. — Тя се насочи към вратата, отвори я и пак се обърна към него. — И още нещо. Никога повече не си позволявай да ми казваш, че не ми разрешаваш да правя нещо!

С тези думи тя напусна стаята и затръшна вратата.

СЕДМА ГЛАВА

Ноел не видя Грег, преди да тръгне за работа, но в края на смяната той дойде да я вземе. Не беше сигурна дали да му е благодарна, или сърдита за този жест. Това, че държеше на нея, я радваше, но той още бе намусен и сърдит, защото не бе се подчинила на желанието му.

На следващия ден постигнаха примирие. Тя щеше да ходи пеша до работа, но щеше да го чака да я прибира след полунощ.

В неделя сутринта я събуди звънът на телефона. Аби вече бе излязла от къщи, за да отиде на сутрешната служба в църквата. Ноел вдигна слушалката.

— Мога ли да разговарям с Ноел Санта? — чу женски глас и сънят веднага избяга от очите ѝ. Преди никога не бяха я търсили. Никой не беше търсил Ноел Санта. Кой можеше да я търси под това име? И как са научили телефонния номер?

— Ноел е на телефона — отговори неспокойно.

Жената се представи като Виктория Лангфорд, репортерка в една от големите телевизионни компании в Сан Франциско.

— Научихме за вашия случай от полицейската хроника. Искам да знам дали вече сте си възстановили паметта?

Ноел отговори, че все още не е и госпожа Лангфорд я помоли да разкаже по-подробно за случая си.

— Много интересно! Искаме да направим интервю и да го покажем по време на новините. Ще бъде страхотно коледно предаване. Макар да не можем да гарантираме, че някой ще те познае. Ако никой не се обади, можем да изпратим репортажа в други градове. Какво ще кажеш? Искаш ли да го направим?

Ноел се поколеба. Какво да отговори? Нали точно на това се надяваха с Грег? Защо да не използва възможността?

— Ами... аз... съм съгласна! — заекна тя, като се опитваше да се покаже поне малко радостна. — Много любезно от ваша страна. Ще трябва ли да дойда в студиото?

— Не, не е необходимо. Предпочитаме да снимаме у вас. Удобно ли ще бъде в четири днес следобед?

Поговориха още малко и Виктория ѝ даде указания за грима и облеклото. Когато затвори, Ноел беше обхваната от паника. Дали това не беше краят на спокойствието? Дали някой щеше да я разпознае и да се обади? Дали нямаше да научи, че има задължения, които да направят невъзможна любовта ѝ с Грег? Мили Боже, защо се съгласи? Навлече пенъора и се втурна към съседната къща. Трябваше да говори с Грег.

Натисна с пръст звънеца и забрави да го пусне. Беше едва осем сутринта и той вероятно още спеше. След малко се чу силният му глас:

— Идвам, идвам, дявол да го вземе! Махни си пръста от звънеца! Само спя, не съм умрял!

Отвори вратата и видя Ноел. Очите му още бяха полузатворени, но видът ѝ го разтревожи.

— Ноел! Какво се е случило? Майка ми ли...

— Не, Грег — побърза да го успокои тя. — Няма нищо. Аби е добре, но на мен ми се обади по телефона и...

Той не изчака да свърши и я издърпа вътре. Едва тогава тя забеляза, че е само по джинси, бос.

За момент забрави за какво е дошла, загледана в силното му здраво тяло с играещи под кожата мускули. Беше го виждала само по риза и знаеше, че изглежда великолепно, но без нея бе просто зашеметяващ! Не знаеше колко мъже е виждала без риза, но май никой от тях не можеше да се мери с него.

— Ноел? Добре ли си, скъпа? Какво има?

Думите му я накараха да дойде на себе си и тя си спомни за какво беше дошла.

— О, Грег, извинявай! Не исках да те притеснявам.

Той я придружи до дивана и седна до нея, а тя му разказа за разговора си с телевизионната репортерка.

— Надявам се, че няма да възразиш, ако дойдат тук с всичките си камери и прожектори. Нямаше как да поискам разрешение от Аби, защото е на църква, но тя няколко пъти ми е казвала, че ще помогне с всичко, което може.

Грег седеше прегърбен, с лакти подпрени върху бедрата и с празен поглед. Беше глупаво да се чувства унил... Знаеше, че ще дойде

време, когато ще открият нейната самоличност. Дори сам бе предлагал да направят точно това — да използват телевизията. Но то беше, когато мислеше рационално... От мига, в който бе загубил контрол над себе си там, на плажа, Грег бе престанал да мисли рационално. Не искаше да я загуби.

Когато най-после проговори, той се опита да бъде разумен.

— Не, всичко е наред. По-добре ще е за теб, ако дойдат тук.

Щеше да направи всичко, за да ѝ помогне. Един бог само знаеше каква мъка го обхвана. Разбира се, тя трябваше да узнае миналото си. Иначе не би могла никога да бъде щастлива. Винаги щеше да се чуди коя е била и какво е преживяла през онези изчезнали от съзнанието ѝ години...

Щеше да я загуби... Предварително го знаеше, но не можеше да направи нищо.

Като прокара ръка през косата си, Грег се изправи и я погледна. Не изглеждаше весела. Сигурно и нея я бяха стреснали с този телефонен разговор. Тъмната ѝ коса бе разрошена, а лицето ѝ не беше гримирано. Нямаше даже червило. Но с този мек пенъор изглеждаше по-привлекателна и по-женствена, откогато и да било... Е, добре! Той нямаше да обърква и без това обърканите ѝ чувства с егоистичното си желание да я държи в неведение относно миналото ѝ, за да остане при него. Засмя се насила и се изправи.

— Ако предаването ще е коледно, както са ти казали, трябва час по-скоро да сложим елхата и да я украсим — помъчи се да прозвучи весело. — Сигурно ще искат да те снимат под нея. Докато ние с теб се облечем, предполагам, че и мама ще се върне. Искам да закусим и после да отидем да напазаруваме.

Мислеше да я изпрати, без да я докосва повече, но когато стигнаха до вратата, тя се обърна към него и той я прегърна.

Нежните ѝ пръсти го погалиха и той потръпна от удоволствие. Не можеше да я изпрати, без да я успокои. Обхвана лицето ѝ с ръце.

— Не гледай толкова изплашено, любов моя! — Гласът му трепереше от страх, че може да я загуби. — Изглежда най-после ще намериш миналото си. Може би това ще ти помогне да се срещнеш със семейството си за Коледа.

Дъхът му премина в кратка въздишка, когато се наведе и целуна треперещите ѝ устни, преди да отвори вратата...

Грег, Ноел и Аби купиха красива елха и я поставиха в ъгъла до камината. Украсиха я с играчки, събирани три поколения. Имаше даже едно восьъчно ангелче, останало още от пра-пра-бабата на Аби. Като го държеше в ръце и слушаше историята му, Ноел се почувства по-добре. Всеки трябва да познава рода си... Иначе как би могъл да опознае себе си...

Аби Ремингтън помнеше пет поколения от семейството си. А Ноел нямаше спомен дори за собственото си детство. Трябваше да намери себе си, за да може да предаде историята на рода на децата си.

Към четири часа коледната украса вече бе готова и Ноел, взела душ, се беше гримирала, както я инструктира Виктория Лангфорд. Тя облече розовия пуловер и сивия панталон, които бе носила в деня, когато я намериха. Надяваше се това да помогне, ако някой, който я познава, я види по телевизията.

Госпожа Лангфорд и операторът предложиха да вземат интервюто пред коледното дърво, точно както беше предвидил Грег. Стаята изглеждаше много красива с огъня в камината и старинните дрезденски порцеланови фигурки, изобразяващи Рождество. Те също бяха част от наследството на Аби.

— Опитай се да не обръщаш внимание на камерата и се успокой — говореше Виктория, докато поставяше Ноел да седне пред елхата. — Разкажи за себе си. Няма значение, ако се запъваш или пък не можеш да си спомниш. Ние ще изрежем лошите кадри, преди да покажем филма, т.е. ще направим монтаж.

— А, да, ще искаме да зададем няколко въпроса и на вас, господин полицай.

— Не, госпожо — поклати глава Грег. — Не искам да бъде споменавано името ми или да ме показвате на екрана. Ще ви бъда благодарен, ако не споменавате, че тя живее при майка ми — усмихна се срамежливо той. — Не че не е разрешено от правилника, но в управлението не одобряват, когато служителите проявяват личен интерес към пострадалите. Въпрос за обективност. — Той като че ли се оправдаваше. Виктория не пожела да го послуша.

— Но това е част от темата! — Запротестира тя. — Полицаят, който намира изплашено момиче, загубило паметта си и го води вкъщи

при семейството си. Случаят ще повдигне рейтинга на полицейското управление в Сан Франциско. И ще направи от служителите му герои.

— Госпожо Лангфорд, аз няма да направя нищо, което да застраши службата на Грег — намеси се Ноел. — Ако това, че интервюирате мен, може да му навреди, аз просто ще откажа.

— Почакай, Ноел! — прекъсна я Грег. — Госпожа Лангфорд може би има право. Това не заплашва моята кариера. Най-лошото, което може да ми се случи е да ме накажат с мъмрене. Оттеглям несъгласието си. Само ми дайте минутка, за да сменя ризата си и да се пооправя.

Записът мина бързо и гладко. Виктория създаде приятна, топла атмосфера, докато разпитваше Ноел и Грег. На тях също им беше много по-приятно, отколкото очакваха.

— А накрая ще помолим, ако някой може да даде информация, да потърси теб, в полицейското управление на Сан Франциско. После ще изпишем адреса и телефонния номер на екрана. Май не е необходимо да те предупреждавам, че ще те засипят с обаждания. В такива случаи всеки иска да помогне, но повечето хора обикновено не дават нужната информация.

— Права си — кимна той. — Аз ще те информирам за всичко. И ако нещо наистина се получи, обещавам ти, че ще си първата, която ще го научи.

В понеделник вечерта показаха интервюто. Ноел се почувства странно, когато видя образа си на екрана. Като че ли гледаше своя сестра — близначка. Някой, който изглеждаше и говореше като нея, но не и тя самата. Когато Виктория се обърна към нея с „Ноел“, тя видимо се стресна, сякаш искаше да я коригира.

Но колкото и да се опитваше, не можа да пробие стената, която ѝ пречеше да си припомни. Иначе предаването ѝ хареса. Когато започнаха да я снимат, косата ѝ беше пусната свободно и покриваше раменете. После Виктория я беше вдигнала нагоре в красив кок. Настоя да я снимат с две прически. Каза, че това ще даде повече възможности за разпознаване. Освен това я бе накарала и да се изправи до камината, за да може да се види стойката и ръста ѝ.

Когато предаването свърши, Грег въздъхна:

— Ако някой те познава и е гледал, не може да не се обади. Ти изглеждаш като сън, като мечта... Да не би да си била фотомодел?

— Едва ли! Тази дума не предизвиква никаква емоция у мен. Пък и не съм достатъчно слаба.

Погледът му се плъзна по добре оформените гърди, тънката талия и красивите бедра, а после се спря на пълните устни.

— Недей да губиш и грам от теглото си — каза той с дрезгав глас. — Обичам всеки милиметър от теб!

Когато смяната на Грег започна, в управлението вече се бяха обадили няколко души. Интервюто бе повторено във всички предавания на новините — в пет, шест и единадесет часа вечерта и докато той се върна в участъка към полунощ, за да напише рапорта, телефонистите бяха затрупани от обаждания.

Грег напъха в джоба си купчината бележки с имена, адреси, телефонни номера и съобщения на граждани. Беше поел доброволно да се занимава с това през свободното си време.

Грег и Ноел решиха сутринта към десет да отидат в управлението и да се обадят на всички, но към осем и половина го събуди един приятел от отдела за изчезнали лица.

— Извинявай, че те будя, приятелю, но току-що се обади някой си Уилям Трент от Стоктън. Той видял снощи предаването и идентифицирал находката ти като своята годеница Стефани Гейтс. Човече, този не се съмнява изобщо! Каза, че тя е студентка в „Пасифик Юнивърсити“ в града и не я е виждал, нито я е чувал от събота, петнадесети декември.

ОСМА ГЛАВА

Грег се почувства ужасно, но все пак, преди да остави слушалката и да се запъти слепешком към банята, успя да запише телефонния номер на мъжа от Стоктън. Написка лицето си със студена вода и въздъхна дълбоко, за да преодолее виенето на свят.

Стефани Гейтс! Бъдещата съпруга на Уилям Трент! Не! Дано да не е Ноел! Мили Боже, дано да не е Ноел!

Измина време, докато дойде на себе си и можа да се обади по телефона. Ръцете му трепереха и непрекъснато набираще погрешно цифрите. Най-накрая успя да се свърже. Грег се представи и попита дали разговаря с Уилям Трент.

— Мислех, че няма да се обадите. Стефани добре ли е? Какво се е случило? Тя нищо ли не си спомня?

Грег успя да преодолее сляпата си ревност и на свой ред започна да задава въпроси.

— Защо сте толкова сигурен, че жената, която сте видели по телевизията, е Стефани Гейтс?

— Шегувате ли се? — извика другият. — Та ние ходим от две години и сме сгодени! Мислим да се оженим напролет, след като се дипломираме.

Грег прехапа устни, за да не изпъшка.

— Извинявай, но трябва да съм сигурен. Доста хора се обаждат и дават неверни данни. Ще трябва да дойдеш в Сан Франциско, за да я идентифицираш лично.

— Тръгвам — каза задъхано Бил. — След два часа ще бъда при вас. Къде мога да я видя?

— Ще бъдем в полицейското управление. — Грег даде адреса и обясни как да го намери. — Ще търсите сержант Грегър Ремингтън и ще им кажете, че се отнася за Ноел Санта. Там я познават така.

Ноел прекара неспокойна нощ. Когато я взе от закусвалнята, Грег ѝ каза, че вече има обаждания за нея, но тя не беше щастлива. Беше по-скоро разтревожена. Дали нямаше да съжالياва, че е дала гласност на случая? Ами ако е била нещастна преди? Или още по-лошо, ако е извършила престъпление и се е налагало да се крие?

Тя чу, когато Аби тръгна на работа и когато само минути след това телефонът звънна, се учуди, че Грег я търси.

— Извинявай, че те будя, мила, но има обаждане, което звучи обещаващо. Трябва да бъдем в управлението в единадесет. Така че обличай се и ела при мен. Аз ще приготвя закуска. — Стомахът ѝ се сви, но той продължи: — Не обличай твоите дрехи. Сложи някоя рокля на Бевин и ако можеш се срещи по начин, различен от двете прически, с които те показаха по телевизията. Ще правим разпознаване.

Тя набързо взе душ и облече мека вълнена рокля на малки бели, розови и лилави цветя на тъмносин фон. Изглеждаше като старомодно момиче. Грег я беше помолил да промени прическата си и тя се среса назад, като хвана косата си с голяма бяла шнола. Изглеждаше като слязла от страниците на Дикенсов роман.

Когато отиде отгатык, Грег изглеждаше блед и тревожен. Вълна от лоши предчувствия я заля и всичките ѝ страхове се появиха отново.

— Грег! Какво има? Какво си открил?

Той не отговори веднага, а я хвана за ръката.

— Хайде да отидем в кухнята — каза ѝ тихо. — Докато говорим, ще закусим. — Той я настани на масата, където вече беше сервирали портокалов сок и кекс. Наля кафе. — Ноел, говори ли ти нещо името Уилям Трент?

Като че ли светкавица разкъса черната завеса от паметта ѝ и тя си представи висок рус мъж, но образът изчезна толкова бързо, че не беше сигурна дали изобщо го е видяла.

— Аз... не знам — заекна тя.

Грег я наблюдаваше внимателно.

— Но ти си спомни нещо! Изражението ти се промени. Кажи ми какво си спомни.

— То... то не беше спомен, а... — Тя му разказа за образа, който бе видяла.

Кафявите очи на Грег проблеснаха тъжно, но той бързо прикри мъката си.

— Грег, за бога, кажи ми! — Беше вик на ужас.

— Бъди търпелива, мила. Не искам да ти влияя. Но ще ти кажа и друго име. Напомня ли ти нещо името Стефани Гейтс?

Този път нямаше светкавица, разкъсваща черната завеса. Името не предизвика конкретен образ, но сърцето ѝ затуптя бързо и се заблъска в гърдите, така че по кожата ѝ изби студена пот и тя загуби съзнание. Когато се свести, Грег я държеше за раменете и ѝ повтаряше:

— Дишай бавно и дълбоко. Успокой се и мисли за всяко вдишване и издишване.

Сякаш костите ѝ бяха омекнали. Ако се отпуснеше, щеше да се строполи на пода. Но се подчини на заповедта му и полека-лека се успокои.

Когато отново можеше да седи сама, Грег ѝ поднесе чаша портокалов сок и я накара да го изпие. След няколко минути тя вече държеше сама чашата, а той клекна пред нея.

— Кажи ми сега, какво ти стана?

Тя му описа смущаващата физическа реакция.

— Не мога да си припомня някого, който се казва Стефани Гейтс, но явно подсъзнателно я познавам. — Забеляза, че той е точно толкова потресен, колкото и тя. — Аз ли съм това? Жената на име Стефани Гейтс?

— Уилям Трент казва, че си ти, но не можем да бъдем сигурни, докато той не докаже това или твоята памет не се възвърне.

Тя събра цялата си смелост и попита:

— А какъв ѝ се пада Трент на Стефани Гейтс?

Грег трепна и отклони поглед.

— Той казва, че е смятала да се омъжи за него напролет.

Ноел почувства как дъхът ѝ спира.

— О, Господи, не! — прошепна тя и се хвърли към Грег.

Разпознаването, което трябваше да бъде извършено в участъка, беше интересна процедура. Ноел и още няколко жени на същата възраст и с подобен външен вид, трябваше да стоят една до друга. Да се обърнат надясно, наляво и да направят няколко крачки.

После заведоха Ноел в една малка стая. Няколко минути след това дойде Грег и щом видя лицето му, тя разбра всичко. Седна на

канапето и скри глава в ръцете си.

— Съвсем сигурен ли е? — изплака тя.

Грег седна до нея, хвана ръцете ѝ и я извърна към себе си.

— Да. Сигурен е. Той те позна веднага щом те видя. Мисля, че дори не е погледнал другите жени. Настояваше да го доведем при теб.

Тя изхлипа и Грег притисна ръцете ѝ между дланите си.

— Чака отвън. Трябва да се видиш с него, мила. Аз ще съм тук, с теб. Няма да позволя да те докосне, ако не искаш.

— Не, още не! — Извика тя ужасено. — Дай ми само минутка...

— Гласът ѝ пресекна. — Грег, прегърни ме. Моля те, имам нужда да усещам ръцете ти.

Той вече я беше прегърнал и тя се притисна в него, като галеше с треперещи пръсти меката коса и го целуваше като обезумяла.

— Не ме отблъсквай! Не позволявай на този чужд мъж...

— Ноел, скъпа моя, никога няма да те отблъсна! Не знаеш ли колко много означаваш за мен? Аз не съм сигурен, че бих те оставил да си идеш, дори и да искаш — каза с мъка в гласа Грег. — Няма да позволя на никого да те отнеме от мен. Когато всичко свърши, ако си тръгнеш с Уилям Трент, това ще бъде само твое решение. Няма да те спра, ако наистина пожелаеш, но и няма да позволя да те отведе против волята ти.

Почукване на вратата им напомни, че ги чакат и Грег неохотно я пусна и отиде да посрещне Уилям Трент и офицера, който го придружаваше.

Ноел наблюдаваше със страх как облеченият в джинси, червен пуловер и кожено яке рус мъж се насочва към нея. Носеше голяма папка в ръце и тя инстинктивно се стегна. Грег го спря, като сложи ръка на рамото му.

— Спри, Трент — нареди той. — Остани тук. Познаваш ли този човек? — обърна се към Ноел.

— Разбира се, че ме познава! Кажи им, Стефани! Кажи им, че сме влюбени и ще се оженим.

Ноел премигна. Имаше нещо смътно познато в него, но не усети нежни чувства. Напротив, почувства в нея да се надига смесица от яд и страх, но не можеше да си обясни защо.

— Не, не го познавам — каза неспокойно. — Не си спомням да съм го виждала. — Тя се вгледа в мъжа. — Имате ли някакви

доказателства, че аз съм хм... тази, която казвате?

— Разбира се! — Той показа папката и тръгна към нея, но Грег го спря отново.

— Аз ще ѝ дам това — каза Грег и взе папката. — А сега, господин Трент, моля ви да седнете.

Той го заведе до един стол в другия край на стаята, а сам се настани до Ноел и ѝ подаде папката.

Вътре имаше снимки и Ноел не можеше да отрече, че тя и жената на тях, която Уилям бе идентифицирал като Стефани Гейтс бяха едно и също лице. Едната от снимките бе запечатила мига на получаване на някаква диплома. На другите се виждаха тя и Уилям, снимани на различни места. А на една от снимките, двамата разрязваха торта, която той каза, че била годишната им торта.

Ноел почувства, че ѝ прилошава.

— Моля ви — каза тя и подаде снимките. — Разкажете ми... — Тя се поколеба. — ... Разкажете ми за Стефани Гейтс.

Уилям я погледна със съжаление.

— Искаш да кажеш за теб. Ти си на двадесет и три години, студентка в пети курс в „Пасифик Юнивърсити“ в Стоктън. Там се запознахме. Аз завършвам факултета по изкуствата.

Ноел смътно си представи две сгради — едната стара, другата нова, със зелена морава между тях и високи стари дървета.

— Каква е моята специалност?

— Учиш педагогика. Родена си и си израснала във Фресно, но майка ти и баща ти са загинали при автомобилна катастрофа, когато си била в първи курс. Те са били застраховани, така че имаш достатъчно средства за таксата в университета и за да живееш. През последните четири години живееш в Стоктън.

Тя бе стиснала зъби и юмруци в усилието си да се успокои.

— Имам ли някакви други роднини?

— Само една много по-голяма сестра, която е напуснала дома ви, когато си била на две години. Отишла е да учи някъде, после се е омъжила. Вие почти не се познавате и не сте се виждали след смъртта на родителите си. Всичко, което имаш на този свят, съм аз, бибчо!

Тези думи накараха Ноел да се разтрепери.

— Не се надявай на това Трент — каза Грег. Тонът му криеше заплаха.

— Но аз се надявам да... Ние сме заедно вече две години и имаме страхотни планове за бъдещето!

Ноел се скова.

— Значи ли това, че сме живели заедно? — попита тя. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци и чувстваше как Грег също се беше напрегнал.

Уилям позабави отговора си и тя вече бе готова да му изкрещи.

— Не, аз живея в общежитието, а ти имаш малък апартамент наблизо — най-после каза той. — Но това не значи, че не сме любовници! — Гласът му се издигна до фалцет. — Боже Господи, Стеф! Как можа да забравиш?!

Нервите ѝ не издържаха и тя скочи:

— Не знам! Може да не помня, защото не е било така!

Сега и Уилям скочи.

— Било е, дявол да го вземе! Какво се опитваш да докажеш? Това че през последните два месеца се държиш като ледена девственица не значи, че никога...

— Стига! — ревят на Грег изпълни стаята и той скочи от мястото си.

Сега, когато всички крещяха и се обиждаха, стената, която бе затворила паметта на Ноел се срути и Стефани се завърна в света — цяла — с минало и настояще. За момент случилото се я разтърси. Господи, колко неща се бяха случили през миналата седмица! Никога вече няма да си позволи да забрави миналото. Не бе осъзнала досега колко важно бе то за целия ѝ бъдещ живот.

Офицерът също се бе изправил и успокояваше Грег и Уилям, докато Стефани идваше на себе си. Те и тримата я гледаха и явно очакваха да отговори на нещо, казано преди минути.

Тя погледна Уилям право в очите и когато проговори, гласът ѝ бе пълен с презрение.

— Е, Уилям, доста се позабави, преди да ме потърсиш. Може би ще пожелаеш да обясниш защо ме остави сама и в безсъзнание онази нощ в парка?

ДЕВЕТА ГЛАВА

По лицето на Уилям Трент премина изненада, после тревога и той отстъпи назад.

— Не можех... — заекна той. — Не разбирам за какво говориш. За последен път те видях в твоя апартамент преди седмица — миналата събота. Ние... се скарахме и ти каза, че заминаваш, за да обмислиш отношенията ни през коледната ваканция...

Стефани гледаше мъжа пред себе си и се чудеше какво е намирала в него. Поетичният му и артистичен талант бяха безспорни. Но иначе си беше само един повърхностен егоист. Дори сега й беше трудно да повярва, че толкова дълго се е заблуждавала. Той всъщност я беше изоставил...

— Лъжеш и го знаеш — предизвика го тя. — Вярно е, че взаимоотношенията ни се бяха влошили, но в неделя бяхме дошли в Сан Франциско, за да разгледаме изложбата на Клей в музея „Де Йънг“.

— Не — изсъска той. — Аз не съм бил с теб...

— Чакай малко, дявол го взел! — прекъсна го Грег и се обърна към Стефани. — Ноел, възстанови ли ти се паметта?

— Да — усмихна се тя. — Не ме питай как или защо, но всичко си е било тук. Спомням си, че скъсах с него и му върнах годежния пръстен. Тогава той ме бутна и аз паднах.

Грег преглътна една ругатня и се насочи към Уилям със заплашителен вид.

— Ти си я ударил, мръсно ко...

— Спокойно, Грег! — намеси се офицерът. — Ще се разберем с този после, след като уточним какво се е случило.

Грег се отдръпна и Стефани се втурна към него. Имаше нужда да го докосне, да го увери, че Уилям Трент не я интересува.

— Не беше точно така, Грег — каза тя бързо. — Ние не бяхме се виждали от месеци и онази неделя някак не вървеше... Закъсняхме за музея, пък и чакахме на дълга опашка, докато влезем. Когато вече

бяхме вътре, Уилям се задържаше толкова дълго пред всяка картина, че аз накрая излязох и седнах на една пейка. Чаках го повече от час.

— Аз съм човек на изкуството, нима не разбираш? Мен ме интересува техниката на Клей, неговото отношение към абстракцията.

Стефани въздъхна.

— Знам. Трябваше да бъда по-въздържана, но тогава вечерта щяхме да гледаме „Лешникотрошачката“, а той не харесваше този балет. Мърмореше през всяка от почивките и... — Тя потръпна. — Е, да, и двамата бяхме готови за скандал.

Тя млъкна, за да събере мислите си, и после продължи:

— Бяхме ядосани, когато излязохме от театъра, а пък аз и не погледнах добре картата и го насочих в погрешна посока. Така че вместо да излезем на магистралата, ние се отзовахме в парка „Златна врата“. Той започна да ми се подиграва и аз вече бях съвсем бясна. Когато паркира, за да разгледа сам картата и да намери пътя, аз излязох от колата да се поразходя и да се успокоя. — Тя млъкна и се замисли. — Всъщност бях облечена с палтото си и носех часовник. Така че сигурно, докато съм била в безсъзнание някой ми ги е откраднал. Чантата си бях оставила в колата. Студеният нощен въздух прогони колебанията ми и аз най-после осъзнах онова, което не се решавах да призная от няколко месеца. Не бях влюбена в Уилям и не можех да се омъжа за него. Той настоя да се върна в колата. Казах му, че няма да се омъжа за него, свалих пръстена, но когато му го подадох, той не пожела да го вземе. — Споменът за тази неприятна сцена беше мъчителен за нея. — Опитах се да го накарам насила да го вземе и тогава той ме бутна, аз загубих равновесие и паднах. — Тя тъжно поклати глава и продължи: — Оттогава не помнех нищо, допреди няколко минути...

Лицето на Бил бе посивяло и той се смъкна върху стола, обхванал главата си с ръце.

— О, Господи, Стеф! Аз мислех, че си умряла. Главата ти кървеше и ти бе толкова бледа. Не можах да намеря пулс и се паникьосах — изхлипа той. — Извинявай! Изплаших се, че ако извикам полиция, ще помислят, че съм те убил. Затова избягах. Когато на сутринта намерих чантата ти, изгорих всички документи от нея. Животът ми беше ад, докато не те видях по телевизията снощи. Боже, какво облекчение изпитах!

Когато най-после Стефани и Грег си тръгнаха заедно от полицейското управление, беше изминал един дълъг, изтощителен ден, през който всички минали събития трябваше да бъдат възстановени.

Скоро след признанието на Уилям те се бяха обадили на Аби, за да ѝ кажат какво е станало. Силните емоции си бяха казали думата и те бяха успели да се скарат, когато Стефани отказа да повдигне обвинение срещу бившия си годеник.

— По дяволите, Ноел... хм, Стефани — беше избухнал Грег. — Ако не искаш да го обвиниш, позволи ми поне да го арестувам заради това, че е заплашил живота ти. Това копеле дори не се е опитало да ти помогне!

— Не, Грег — беше поклатила глава тя. — Не искам подобно нещо да тежи на съвестта ми. Накарай го само да обещае, че няма да ме търси и го пусни да си върви.

Уилям си беше отишъл. Беше изчезнал и от живота ѝ, но Грег още се ядосваше. Мълчанието тежеше помежду им, докато пътуваха към къщи.

Вкъщи! Но дали домът на Грег все още беше и неин? След като паметта ѝ се беше възстановила, те не бяха имали възможност и за мит да останат сами. Тя още не беше му казала какво облекчение чувства сега, когато свободно може да му се отдаде. Нито пък той беше показал, че все още я желае.

Дали сега, когато вече имаше свой собствен живот и можеше да се грижи за себе си, той не бе загубил интерес към нея?

Грег караше по оживените коледни улици и не откъсваше поглед от пътя. Чувствата му бяха абсолютно объркани. Беше щастлив, че Ноел си възвърна паметта, но бе ужасен от мисълта, че сега, когато тя вече не се нуждае от помощ, може да продължи да живее без него. Бе отблъснала Трент, но всъщност връзката ѝ с него е била скъсана, преди да загуби паметта си. Това не означаваше, че е избрала Грег.

А той я желаете толкова силно! Искаше му се да се отклони от пътя, да спре и да я помоли да не го оставя. Да я помоли да се омъжи

за него. Но не биваше да го прави сега. Нямахте да е честно спрямо нея.

Смяташе, че тя трябва да дойде при него само, ако изпитва същото желание. Не искаше нейното съчувствие или благодарност. Искаше любовта ѝ.

Когато завиха по улицата, по която обикновено се прибираха, видяха, че е задръстена от огромен камион. Част от товара се бе изсипал и трябваше дълго да се чака. Затова заобиколиха по друг път. Докато колата минаваше покрай ярко украсените къщи, Стефани чу да бият камбани. Звънът се носеше от малката църква, където ходеше Аби.

Стефани се изправи и се загледа към хората, които влизаха в ярко осветения храм. Беше забравила след всички вълнения през деня, че са в навечерието на Коледа.

— О, Грег, моля те, спри! — Гласът ѝ звучеше по-напрегнато, отколкото би искала. Не ѝ се искаше да отминат църквата.

Той натисна спирачки и спря по средата на улицата.

— Какво има?

Тя се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Извинявай, не исках да те стряскам. Исках да отидем на службата в църквата. Сега е навечерието на Коледа. Имаш ли нещо против?

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Нямам нищо против — отвърна с дрезгав глас. Вътре в църквата, заслушани във възхитителното песнопение на хора, те застанаха под великолепието на стъклописите, букетите цветя и меката светлина на десетки свещи. Грег хвана ръката ѝ и цялото му напрежение изчезна под познатата мелодия на коледната песен.

„Тиха нощ, свята нощ...“

Тя стисна ръката му и Грег я погледна. Очите му бяха пълни с нежност. Дали беше случайност, че тя и Грег, така както живееха на стотина километра един от друг, бяха попаднали по едно и също време в парка.

„Златна врата“? Или може би някаква божествена сила бе насочвала съдбите им? Дали не бяха родени един за друг?

„Чуй, как ангелът пее за нас...“

Нямаше ли си тя ангел-пазител, който я бе поставил под закрилата на Грег? При тази мисъл душата ѝ се изпълни с покой. Сигурно на Коледа може да се случи чудо...

Когато службата свърши, Грег я прегърна и излязоха от църквата. Но в колата не посегна към нея, както очакваше... Съсредоточи цялото си внимание върху пътя...

Докато той караше мълчаливо към къщи, покоят отново напусна душата ѝ. Какво ставаше с Грег? Това не беше само реакция на отказа ѝ да обвини Уилям. Беше нещо много по-дълбоко.

Когато стигнаха къщата, Грег вкара колата в гаража. Колата на Аби я нямаше, което означаваше, че тя е тръгнала за коледната вечеря в болницата, където работеше.

Грег слезе и запали лампата в гаража. После помогна на Стефани да излезе.

— Трябва да поговорим — каза той и ѝ направи път да влезе първа.

Влезе в хола и запали лампиона над дъбовата маса до канапето. Стефани се приближи отзад и го прегърна, като опря лице на гърба му.

— Грег, какво има? — попита тя с тревога. — Мислех, че си щастлив, защото най-последно си възвърнах паметта.

— Щастлив! — Гласът му звучеше странно. Стефани отвори уста, но преди да успее да каже нещо, той се обърна към нея и я прегърна.

— Откакто те доведох вкъщи, знаех, че някога ще трябва да ме напуснеш. Мислех, че съм готов... О, очаквах, че ще ми е тежко, но не знаех, че ще се измъчвам по този начин... — Гласът му секна и той скри лице в косата ѝ.

Радостта ѝ бе засенчена от отчаянието в гласа му. Прегърна го силно и го целуна по врата — там, докъдето можа да стигне.

— Мили, няма да те напусна, ако ти не ме прогониш. А аз се боях, че вече не ме искаш!

— Луд съм по теб! Но съществуват някои условия...

Тя примигна и повдигна глава да го погледне.

— Условия ли?

Колебание.

— Да, условия — отвърна той и срещна погледа ѝ. — Аз не искам да имаме някаква лека връзка, а после да ме оставиш и да си

отидеш. Да се върнеш в университета и да продължиш да живееш, както преди да се срещнем... Аз те обичам, скъпа моя, и искам да се оженим. Искам да си принадлежим законно един на друг. Искам да прекарам живота си с теб и да имаме деца. Искам да дочакаме внуци и да остареем един до друг.

Стефани бе така зашеметена от предложението, изречено с толкова любов, че просто не можеше да проговори. Гледаше го и се надяваше, че любовта, която изпитва към него струи от очите ѝ. Изглежда не беше така, защото видя как лицето му помръкна от съмнение, а очите му се замъглиха.

— Ако... ако ти не искаш, аз ще те разбера... — Гласът му бе безжизнен. — Беше самонадеяност от моя страна, да мисля, че можем да се оженим, но не бих могъл да те имам и после да те загубя. Би било още по-зле, ако...

Най-после Стефани успя да си поеме дъх. Тя постави пръст на устните му и се усмихна.

— Грег, ще спреш ли да говориш? Защо не ме заведеш в леглото? Или искаш да ме накараш да чакам, докато оформим всички документи и ни венчаят?

Лицето му светна и той зацелува пръстите ѝ.

— Не — каза той с прегракнал глас, — не съм сигурен даже дали ще издържа, докато се качим в спалнята!

Тя се огледа наоколо.

— Е, подът ще ни е малко твърдичък, но канапетото...

— О, не, няма! — извика той с усмивка и я грабна на ръце. — Когато сме заедно, ще се опиваме от силната си любов, а няма просто да задоволяваме плътското си желание, така че канапетото...

И той я занесе до спалнята, пусна я до леглото и докосна устните ѝ. Беше сладка, почти невинна целувка. Устните му бяха топли и твърди. Чувствата ѝ избухнаха. Тя се повдигна на пръсти, обхвана главата му с ръце и разтвори устни. Когато езикът му проникна между тях, усети как чувствеността я завладява. Обви с ръце врата му и се прилепи към него. Той я притисна и ѝ позволи да усети възбудата му.

Тя се изви в ръцете му, които намериха ципа на роклята и го разтвориха. Те я галеха и разкопчаваха лекия сутиен. Ръце на полицаи — големи и силни, но нежното докосване само засилваше изкушението от допира.

Докосна кожата под ризата му. Бе топла и мускулите се свиваха и разпускаха под дланите ѝ. Усети тръпки на удоволствие, когато той докосваше гърдите ѝ. В гърлото ѝ се надигна страстен вопъл.

Дрехите им останаха на пода и те се намериха в леглото. Надигнаха се и се вгледаха един в друг. Единственото осветление беше блясъкът на пълната луна през прозореца. Грег бавно обви с ръце кръста ѝ.

— Знаех, че тялото ти е красиво — каза той страстно, — но не очаквах, че е идеално!

Докосването и жарта в гласа му я накараха да потрепери. Той ли говореше за идеално тяло? Тя бе виждала статуи на гръцки богове, телата на които изобщо не можеха да се мерят с мускулестата му мъжественост.

Тя положи ръце на раменете му и го погали със страст.

— Обичам те, Грег! Не само, защото ме спаси и се погрижи за мен, макар че те обичам и заради това. Обичам те, защото си мил, внимателен и всеотдаен. Ти беше готов да рискуваш кариерата си, но да не ме оставиш на произвола на съдбата в непознат и негостоприемен град.

Грег я притисна към себе си и погали тила ѝ.

— Когато умният мъж открие съкровище, той го цени и пази — каза дрезгаво. — Ти си моето съкровище, моята любов, моето коледно чудо! Винаги съм вярвал, че не се срещнахме случайно. Ние сме предопределени един за друг, любима моя Стефани-Ноел. Мисля, че го знаех още щом те намерих.

Тя бавно го погали, обгърна врата му и го целуна по ухото.

— Аз също го почувствах — въздъхна тя. — Дори и замаяна, със страхотна болка в главата, усетих, че ти си някак по-особен. Имаше нещо, което ме привлече у теб. Дори когато бях ужасно изплашена, се чувствах сигурна, щом беше до мен.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

— Сега изплашена ли си?

— Изплашена ли? О, не! Искам да ти принадлежа с тяло и душа, пред Бога и пред хората... Искам и ти да ми принадлежиш.

Той я целуна и внимателно я положи на леглото.

Преди да затвори очи, Стефани видя милиарди звезди да блещукат в ясното нощно небе. Една от тях беше по-голяма и по-ярка

от другите и сякаш им намигаше благосклонно...

Не беше ли самата Коледна звезда? Не я ли беше насочила тя към Сан Франциско? Може би да, може би не, но едно знаеше със сигурност: първата им дъщеря щеше да се казва Ноел!

ПЕГИ УЕБ
ХИТРИНИТЕ НА ЧИЧО РОСКО

На Джон Дейвис не му остава време да празнува дори Коледа, но осемдесетгодишният му чичо го извиква спешно в семейната ферма. Вместо да намери престарелия Роско на смъртно легло, той го заварва в компанията на очарователната Рут Мобли...

ПЪРВА ГЛАВА

— Джони, нали ще си дойдеш за Коледа?

Джон Дейвис не отговори веднага. Постави ръка върху слушалката и плъзна поглед по купищата папки на бюрото си. Бяха криминални дела, които трябваше да проучи. Погледна през прозореца. Обзет от празнична треска, Сиатъл блестеше в ярки светлини, накичен с елхи и лъскави играчки. Джон не обичаше да се разнежва, нито пък разполагаше с излишно време за празничните покупки, които вълнуваха повечето хора около Коледа.

— Няма да мога, чичо Роско... Вече ти обясних защо. Подготвям много важно дело.

Трябваше да прояви внимание. Все пак чичо Роско беше на осемдесет, а Джон бе единственият му роднина.

— Хайде де! Винаги съм смятал, че млад мъж като теб — хубав, елегантен, преуспяващ, е свободен да прави това, което пожелае.

— Знаеш колко искам да те видя...

— Ами! Ако толкова искаше, отдавна да си дошъл.

Джон се почувства малко неудобно, макар винаги да се бе старал да не пренебрегва чичо си. Обаждаше се два пъти седмично. По негово нареждане, секретарката изпращаше подаръци за всеки рожден ден и за Коледа. Освен това, помощникът във фермата на чичо Роско се грижеше добре за него.

— На Коледа ще ти се обадя и обещавам да ти погостувам по-дълго. Какво ще кажеш?

— Струва ми се, че слушам някой обигран градски адвокат да говори снизходително на стария си оглупял чичо. Както и да е, по Коледа може да е твърде късно.

— Късно за какво?

— За мен. Чух зайците да пеят миналата нощ, Джони.

Джон застина. Отдавна бе изоставил детските си фантазии за любов, надежда и вяра. Ала легендата за зайците беше още жива.

В главата му нахлуха откъслечни спомени. Беше едва на осем, когато веднъж се върна от училище и видя, че къщата е пълна с непознати хора, в строги официални дрехи. Застанал на прага, той неразбиращо гледаше как изнасяха майка му.

Чичо Роско, братът на майка му, го извика настрана.

— Тя чу зайците да пеят, синко. Снощи, когато натрупа снегът, ме извика и ми каза, че се събрали на поляната пред къщи и й изпели песента си.

Джон бе прекалено уплашен, за да задава въпроси. Сгуши се до чичо Роско и погледна към празното легло на майка си. Та нали сутринта, макар и болна, го бе изпратила на училище...

— Зайците знаят кога някой ще умре, Джони — каза чичо му. — Щом удари последният час, те идват в къщата на умиращия и изпяват своята прощална песен. Бог е дарил тези плахи създания с глас, който може да чуе само някой, който умира. — Чичо Роско го притисна до себе си. — Не се тревожи, Джони, всичко ще бъде наред! Аз ще се грижа за теб.

Потънал в спомени, Джон продължаваше да стиска телефонната слушалка. Тогава се пренесе в къщата на чичо Роско. Той го научи да играе футбол, помагаше му да пише домашните си по математика, бдеше до леглото му, когато беше болен... Бе седнал на първия ред, когато Джон получи дипломата си от Вандербилдския юридически университет. Сега бе негов ред да се погрижи за чичо си.

— Не се тревожи, чичо Роско. Пристигам!

— Бях сигурен, че ще си дойдеш, Джони!

— Ти си на ход, чичо Роско.

Черният пул на стареца прескочи двата червени пула на Рут Мобли.

— Хе, хе, пак ще те победи! — възкликна той и я потупа по коляното. — Готви се за здрав пердах!

— Ти винаги ме побеждаваш. Но почакай, някой ден ще си го върна тъпкано.

Колко приятни бяха игрите с чичо Роско, си помисли Рут. Разбира се, той не й беше истински чичо. Запознаха се преди шест години, когато тя бе довела второкласниците си да пеят в залата на

кметството по случай Празника на труда. Станаха добри приятели и започнаха да играят редовно морски шах.

— Кога пристига племенникът ти? — попита Рут и погледна часовника си.

— Мисля, че някъде към пет, но може ли да се разчита на самолетите?

— Сигурен ли си, че не искаш да го посрещнем на летището? Ако не се чувстваш добре, ще отида сама.

— Стой кротко и нека да си довършим играта. Той ще наеме кола. Пък може и да искам да го изненадам.

— Надявам се, че обича изненадите.

Рут продължи играта, но мислите ѝ бяха насочени към племенника. Чудесно щеше да е, ако поне малко приличаше на чичо си. Тя обичаше новите запознанства и очакваше с нетърпение Джон Дейвис.

Колата пристигна, точно когато привършваха играта. Чичо Роско присви очи срещу късното следобедно слънце и рече:

— Обзалагам се, че е той. Винаги е обичал луксозни коли. В негов стил е да наеме най-голямата, която намери на летището.

Черният линкълн паркира под дъба и Рут видя да слиза строен чернокос мъж. Беше изключително привлекателен.

Съжали, че не се е преоблякла. Беше с дрехите, с които сутринта отиде на работа — спортни обувки, вълнена пола и пуловер. От друга страна, не искаше да изглежда, че отдава голямо значение на случая. Не че имаше нещо против мъжете. Напротив. Вярваше, че някъде един принц я чака — щедър, сърдечен, чувствителен — почти като нейния баща. Това, което не разбираше, бе защо все още не я е открил.

Джон Дейвис се появи на верандата и тя разбра, че това е най-красивият мъж, когото е срещала през живота си. Широкоплещест и строен, той се движеше с грацията на атлет. Всъщност, както знаеше от чичо Роско, той беше един от най-добрите адвокати криминалисти в Сиатъл.

Рут пооправи косата си. Жалко, че не се сети по-рано! Вече беше късно. Джон се качваше по стълбите. Той трябваше да я приеме такава, каквата е. Тридесетгодишна учителка, неомъжена, мълчалива и незабележима.

Джон Дейвис се огледа, спря на последното стъпало и Рут беше убедена, че и той изпитва същото, което тя самата чувстваше всеки път, когато прекрчаваше прага на фермата — спокойствие.

Красивата къща, скрита сред старите дъбове, изпълваше човек с блаженство и душевен мир.

— Рут, защо не отидеш да му отвориш — подкани я чичо Роско.

— Аз ли? Та аз не го познавам...

— И аз съм го забравил. Май не съм го виждал от четири години!

„Как може да не посети този мил старец!“, помисли си Рут възмутено. Сви устни, но в съзнанието ѝ изплува съветът на майка ѝ: „Не съди прибързано за хората, Рут. Никога не знаеш какво му е на другия“.

Когато отвори вратата, възмущението ѝ се беше изпарило.

— Здравейте. Вие сигурно сте Джон Дейвис...

Трябваше да признае, че умееше да се владее. Изобщо не се смути, когато му отвори непознат човек.

— А вие сте...

— Рут Мобли, приятелка на чичо ви. — Отвори широко вратата и го покани: — Влезте.

— Влизай, стари разбойнико, и дай да те прегърна! — провикна се чичо Роско. Взе от масата очилата и ги сложи на носа си. Огледа племенника си от глава до пети, сините му очи светнаха закачливо. — Боже, какво са направили с теб в този град! Косата ти е започнала да сивее. На твоите години! Срамота! Трябва да ти кажа, че до шестдесет години не съм имал бял косъм на главата си.

Джон се усмихна и отиде да прегърне чичо си.

— Как си, чичо Роско?

— На седемдесет беше по-добре, но и на осемдесет не е толкова лошо, като му свикнеш. Ама най-добре се чувствах, когато бях на твоите години — на тридесет и шест жените се лепяха по мен като мухи на мед.

— Виждам, че годините не са се отразили на духа ти!

— Нямам време за празни приказки. Сядай на канапето, Джони! Рут, ти също! Искам да се запознаете.

Джон Дейвис погледна Рут и усмивката му се стопи. На лицето му се появи маска на любезно безразличие. Рут се почувства неловко. Мислеше, че умее да се държи на положение с всеки, даже с известни

адвокати, които проявяват слабост към луксозни лимузини. Но в погледа на този мъж нещо я накара да потръпва.

— Всъщност, време е да си тръгвам — обърна се тя към чичо Роско.

— Много мило от ваша страна, че наглеждате чичо ми, госпожице Мобли. — Джон Дейвис недвусмислено подсказваше, че може да си тръгва.

— Да ме наглежда? Хей, момче, ти за какво ме имаш? С Рут играхме морски шах и аз я напердаших яко.

Рут се засмя и Джон погледна чичо си. „Какво, по дяволите, става тук?“ Всъщност, чичо Роско съвсем не изглеждаше да е на смъртно легло, а що се отнасяше до Рут Мобли... Огледа я внимателно, както би сторил с прокурора в съда. Човек е длъжен да познава противника си. Едва ли щеше да е трудно да разгадае играта ѝ.

— Я сядайте и двамата, че свят ми се завива от вас! — сгълча ги чичо Роско.

Рут седна на единия край на канапето, а Джон на другия. Беше същото канапе, което чичо му държеше във всекидневната от тридесет години, макар червените рози на дамаската да бяха станали розови... За миг Джон изпита носталгия... Сякаш времето се бе върнало назад и отново бе на осем години. Особено усещане. Явно този затънт провинциален край му влияеше зле. Смяташе, че годините, прекарани в Сиатъл, са го излекували от детската сантименталност. Трябваше да внимава. Беше претрупан с дела. Не можеше да си позволи да се размеква.

— Така е по-добре! — Чичо Роско стана и ставите му изпукаха. — Ще ви донеса малко курабийки.

— Ще ти помогна, чичо Роско — скочи Рут.

— Стой мирна и прави компания на моя племенник. Когато стана толкова стар, че да не мога да отида до кухнята за курабийки, отписвай ме!

Рут и Джон проследиха с поглед стареца, който затътри крака към кухнята. После Джон обърна очи към нея. Наистина изглеждаше добре — свежа и жизнена. Точно от типа жени, на които не бива да се доверяваш.

— Не ви задържам, госпожице Мобли...

— Господин Дейвис! — Бузите на Рут пламнаха. — Не знам в каква среда се движите в Сиатъл, но ние в Тулело сме свикнали на добри обноски. Не ми харесва да ми показват вратата — погледна го предизвикателно тя.

— Нима така го възприехте? — попита изненадан Джон и си помисли: „Жена с характер!“.

— Да не говорим, че къщата не е ваша.

— Така е, не е моя. Принадлежи на един старец, когото лесно можете да подведете, госпожице Мобли.

— Дано не ви чуе чичо Роско.

— Чичо Роско?

— Така му казвам.

— Защо?

— Защо ли... — Рут се почувства объркана. Сините ѝ очи се разшириха. Джон си даде сметка, че не беше забелязал досега цвета им. — Харесвам го, навярно затова го наричам чичо Роско. Господин Блейк е твърде официално, а ние сме близки приятели.

— Колко близки?

— За какво намекувате? — Рут усети, че лицето ѝ пламва.

— А какво да си помисля? Една млада, предполагам необвързана жена... Или не сте сама в играта?

Рут скочи като ужилена. Ръцете ѝ трепереха. Рядко ѝ се случваше да излезе от кожата си.

— Господин Дейвис, не съм срещала по-отвратителен човек от вас! Като си помисля само, че ви очаквах с нетърпение...

— Трудно ми е да повярвам в добрите ви намерения. Познавам и тъмната страна на човешката природа, пък и чичо ми е доста заможен...

— Вие сте по-скоро долен човек, отколкото отвратителен, господин Дейвис. Жалка твар! Ако не се боях, че ще обидя чичо Роско, щях да си взема шоколадовите курабийки и веднага да си тръгна. Не искам даже да ги опитвате!

— Ако това ви успокоява, няма да хапна и троха от вашите шоколадови курабии! — усмихна се кисело той.

— Главата ми не го побира! Племенникът на чичо Роско — такъв отвратителен тип! Кажете на чичо си, че трябва да тръгвам. — Рут стана и се запъти към вратата. Закани се с пръст, като че ли Джон беше

един от учениците ѝ. — И да не сте посмял да го тормозите с гадните си подозрения!

— Оставете на мен да се погрижа за него, госпожице Мобли.

— Няма да го оставя в ръцете ви, господин Дейвис! Той е мой приятел. Скоро ще се върна, бъдете сигурен!

Рут Мобли вирна глава и излезе. Джон погледна през прозореца. Видя я да се качва в колата и след миг да потегля. Колата беше стара и очукана. Нямаше съмнение, че чичо Роско бе лесна плячка за жена като нея. Един самотен беззащитен старец на прага на смъртта. От днес нататък той ще поеме грижата такива като Рут Мобли да не се навъртат около чичо Роско!

— Къде е Рут? — старецът се появи на вратата с чиния шоколадови курабийки.

— Наложил се да си тръгне. Помоли да я извиниш.

— Рут не би си тръгнала, без да ме прегърне за довиждане!

— Трябвало да направи някакви покупки. — Джон не хареса нотките на разочарование в гласа на чичо си. — За Коледа, предполагам... Знаеш, предпразнична суетня...

— Трябва да измисля какво да си подаря за Коледа. Най-добре е нощна шапчица — главата ми изстива, докато спя.

— Аз ще ти я подаря, чичо Роско.

— Ш-ш-т, не искам да ми казваш. Знаеш, че обичам изненадите! — Роско остави чинията на масата и се отпусна на стола. — Вземи си курабийка. Чудесни са, вече изядох шест!

Бисквитките наистина изглеждаха апетитно — хрупкави, покрити с шоколад и много орехи. Джон почувства глад. От сутринта не беше слагал троха в устата си. Погледна курабийките със съжаление и рече:

— Не, благодаря, чичо Роско, не съм гладен.

ВТОРА ГЛАВА

Още преди да напусне фермата, Рут почувства известна вина. Бе позволила емоциите ѝ да вземат връх. Беше само гостенка, а наприказва такива ужасни неща на Джон Дейвис. Макар че несъмнено беше права! Как можа той да я вземе за такава... И все пак, не трябваше да обижда племенника на чичо Роско. Налагаше се да се извини... За момент се поколеба дали да не се върне, но прецени, че беше доста късно, време за вечеря. При това вкъщи я чакаха диктовките на учениците ѝ и милион неща, които трябваше да свърши около коледните празници. По-добре ще е да го отложи за утре... Естествено, не защото се боеше...

Когато се прибра в малкото си жилище, Рут вече бе решила как да постъпи. Следващият ден беше събота и не учеха. Нищо не ѝ пречеше да се отбие във фермата и да помогне на чичо Роско да украсят елхата. Така щеше да намери повод да се извини на Джон.

Джон стана призори. Все още сънен и уморен от полета, той се запъти към спалнята на чичо си. Открехна вратата и надникна вътре. Старецът спеше спокойно и леко похъркваше. Джон се усмихна и затвори. Чичо Роско бе изкарал и тази нощ.

Джон реши да не отлага срещата с лекуващия лекар на чичо си. „Старият мотор прави понякога засечки“, шеговито му беше обяснил състоянието си старият човек, но той бе длъжен да поговори с доктора. После трябваше да сложи в ред сделките на стареца. От опит знаеше, че това съвсем не беше лесна работа.

Прибра се в стаята и се облече за закуска. Застана до прозореца и погледна навън. Старият хамбар на хълма приличаше на дрипав просяк.

Гледката го върна назад във времето. Отново се почувства на дванадесет години... Беше се излегнал по корем върху сеното и усещаше приятен гъдел. Лятното слънце даряваше с щедра топлина

земята. Наоколо прехвърчаха гълъби и търсеха зърна от царевица в меката пръст...

Джон реши да се разходи из фермата преди закуска. Пое по тясната пътека и се озова до обора. От яслите се обади старото магаре.

— Здравей, Хенри! — поздрави го той. За миг понечи да спре и да го почеше зад ушите, както правеше някога, но отмина, обмисляйки напрегнато въпросите, които днес му предстоеше да решава.

Влезе в плевника. Стълбите изскърцаха под краката му. Легна по корем на площадката и погледа надолу към фермата. Тук, от високото, всичко изглеждаше дребно и незначително — самата къща, даже огромните вековни дъбове около нея.

Открай време плевникът бе любимото му място. Като малък точно така си представяше рая — високо място, от което светът на простосмъртните изглежда безкрайно малък и незначителен. Майка му се е превърнала на ангел и усмихнато кръжи над него. Въображението му се развихри и той видя чичо Роско да се възнася към небето, като се смееше щастливо.

Видението се задържа за миг, но здравият му разум го върна на земята. „Не ставай глупав! Просто това място те омагьосва“ — си каза раздражен той.

Измъкна се от плевника и видя очуканата кола на Рут Мобли. Какво ли пък искаше сега? Смяташе, че вчера ѝ бе показал недвусмислено отношението си. Рут слезе от колата и прекоси двора. Походката ѝ беше грациозна. Стройните ѝ крака привличаха погледа. Косата ѝ блестеше на утринното слънце.

Сърцето му трепна. Момчешките спомени отлетяха и той отново се превърна в двадесет и девет годишен мъж. Макар че бе започнал да печели слава като един от добрите адвокати в Сиатъл, все още си оставаше идеалист...

Беше срещнал Сюзан Крамър на улицата. Слънцето блестеше и в нейните коси. Най-свежата, най-обаятелната жена, която Джон някога бе виждал. Едва запознали се и той се влюби безумно. Твърде късно разбра обаче, че нейната невинност е поза, а нежността ѝ — лицемерие. Изпратили я бяха от канцеларията на окръжния прокурор, за да измъкне подробности по делото „Държавата срещу Меткинс“...

Джон поизтупа сламата от дрехите си и се отправи към къщата. Нямаше да позволи на Рут Мобли със сладката си усмивчица и

невинен поглед да мъти главата на чичо му!

Завари я в кухнята. Завързала престилка, тя вече месеше тесто. Явно не беше чула влизането му, защото продължи да си тананика коледна песничка.

— Винаги ли идвате неканена, госпожице Мобли?

Гласът му я накара да подскочи. Лицето ѝ беше зачервено като бузата, с която бе облечена.

— Ох, стреснахте ме! — усмихна се лъчезарно тя.

Би било чудесно, ако не я подозираше в задни помисли. След Сюзан бе имал много жени с мамещи усмивки, чиито имена даже не помнеше. Хитри вещици!

— Не ви чух да влизате, Джон.

„А, вече станах Джон? Явно тактиката се променя.“

— Не отговорихте на въпроса ми, госпожице.

Още руменина изби по страните ѝ, но усмивката не изчезна.

— Това кръстосан разпит ли е, господин адвокат?

— Трябва да ви е ясно, че няма лесно да ме отклоните от темата, госпожице Мобли!

— Имам ключ. Ако реша да изненадам чичо Роско с нещо поспециално, си отключвам сама. Смятах да направя курабийки.

— Пътят към чековата книжка на мъжа минава през стомаха, така ли е, госпожице Мобли?

В сините ѝ очи проблесна мълния. Бавно избърса ръцете си и тръгна към него. Джон видя, че бузата ѝ е изцапана с брашно. Преди седем години би посегнал да я изчисти. Сега я гледаше спокойно. Дали щеше да устои на изкушението, което ароматът на бисквити възбуждаше в него? Рут Мобли приближи съвсем. Ясно се виждаха капчиците пот над горната ѝ устна. Кой знае защо, това го разсея. Чудеше се как да реагира, но Рут го изпревари:

— Вие сте ми симпатичен, Джон.

— Запазете комплиментите си за някой, който ще ги оцени.

— Виждам, че думата „приятелство“ ви е чужда!

— Я не ме будалкайте, госпожице Мобли! Сбъркали сте адреса!

Рут понечи да каже нещо, но отстъпи крачка назад. Джон забеляза как се опитва да сподави гнева си.

— Не съм дошла да се караме. — Тя го погледна с надежда, но лицето му остана непроменено. Продължаваше да я фиксира с

пронизващите си очи, заради които в съда го наричаха „Ястреба“. — Дойдох да ви се извиня — каза тя.

— Приемам извиненията ви.

Тя бе очаквала, че недоразумението ще се изглади. Докато караше към фермата си мислеше, че вчера Джон просто е бил уморен и поизнервен от дългото пътуване. Но явно грешеше. Днес Джон се държеше още по-недостъпно и предизвикателно. За миг си помисли, че трябва да си тръгне и да не идва повече при чичо Роско, докато племенникът му не отпътува за Сиатъл. Отпъди бързо тази мисъл. Това означаваше да избяга, а не можеше да изостави стареца около коледните празници. Чувстваше, че му е нужна, както и той на нея.

Рут се взираше изпитателно в навъсения мъж. Майка ѝ би нарекла поведението ѝ нахално. Може би заради дрехите изглеждаше по-млад... Бе сменил костюма с джинси и пуловер. Косата му беше гарвановочерна, а сивеещите кичури му придаваха особен чар.

Рут забеляза, че по пуловера му се бяха залепили сламки. Усмихна се. Джон Дейвис се бе търкалял в сламата. Приблужи се до него и посегна да махне сламките. Черните очи на Джон заискриха гневно. Хвана ръката ѝ и каза:

— Не е нужно да стигате толкова далеч в извиненията си, госпожице Мобли! Не мога така лесно да бъда очарован!

Лицето ѝ пламна. Господи, той си въобразяваше, че се опитва да го съблазни, и то точно в кухнята на чичо Роско!

Въпреки студенината в очите на Джон, Рут почувства, че по тялото ѝ се разлива топлина. Сякаш ръката му я изгаряше. Помисли си, че трябва да се отдръпне, но не намери сили да го стори.

— Искях само... — заекна тя. Навлажни устни и прошепна: — Имахте сламки...

— Сламки?

Джон се почувства като глупак. Държеше Рут Мобли за ръката, а я обвиняваше в нечисти намерения. Бързо я пусна и изчисти полепналите сламки от пуловера си. Рут отстъпи крачка.

— Бях при магарето на чичо Роско.

— А, сега разбирам! — избухна Рут във весел смях. — Почти бях готова да се обзаложа, че сте се търкалял в сламата.

За свое учудване, Джон също се разсмя, ала след миг отново стана мрачен. Сети се за женското коварство. Трябваше да внимава. С

невинността си, тази жена беше много опасна. Налагаше се да я стресне.

— Да се потъркалям в сламата? Звучи доста обещаващо... Не крия, идеята ми се понрави. — Джон я хвана за ръка. — Защо не се поразходим до плевника, госпожице Мобли?

Усмивката ѝ се стопи. Джон почти съжали за това, но нямаше да позволи чувствата да обсебят разума му.

Рут го гледаше с широко отворени очи. Ако се преструваше, то значи беше дяволски добра артистка.

— Навярно се шегувате... — промълви най-сетне тя.

— Защо не пробвате? — Джон се наведе към нея. Изглежда бе улучил оръжието, с което можеше да отстрани учителката-златотърсачка. — От време на време имам нужда от жена. — Оглеждаше я, сякаш бе решил да ѝ плати. — Да не губим излишно време, госпожице!

— Да дойда с вас в плевника... Вие дори не знаете малкото ми име!

— За мен имената са без значение. Важно е удоволствието!

Тя помълча малко, очите ѝ блеснаха и изрече тържествено:

— Казвам се Рут.

Още веднъж Джон се възхити от самообладанието ѝ. Явно беше подценил Рут Мобли. Оказа се костелив орех. За момент се почувства объркан. Не беше свикнал да греша в преценките си. Само веднъж бе позволил на интуицията си да го подведе. Беше се натъкнал на парадокс — крехката учителка бе въоръжена с воля на диктатор и достойнство на кралица.

— Рут... — Гласът му прозвуча тихо и подкупващо. Да съблазниш жена не беше кой знае колко трудно! Игра като всяка друга. А той умееше добре да играе! — Струва ми се, че няма да ни навреди, ако опитаме, преди да тръгнем към плевника.

Той сложи ръка на рамото ѝ, а с другата повдигна брадичката ѝ.

Рут не трепна. Издаде я само червенината, която се разля по лицето ѝ.

— Ако смятате, че така ще ме прогоните, грешите!

— Никога не греша! Поне не по отношение на противниците си, особено ако са жени. — Джон я погали нежно. Направи го някак несъзнателно. Кожата на Рут бе мека, ухаеше на билки. Сочните ѝ

устни възбуждаха желание да ги целунеш. Фатална комбинация, помисли си Джон и не обърна внимание на тръпките, които преминаха по тялото му. Притисна я до себе си. Прокара бавно пръст по устните ѝ. Усети топлината им и почти забрави, че всъщност това беше само игра.

— Ще прекараме добре заедно, Рут.

Топлият ѝ дъх беше единственият отговор.

— Искане ми се да те схрускам цялата! — Сърцето му туптеше лудо.

Рут стоеше мълчалива и само дъхът ѝ пареше лицето му. Джон усети как нещо в него се преобърна и я сграбчи. От устните ѝ се изтръгна тих вик на изненада и Джон усети как тялото ѝ се напрегна. За момент изпита чувство на вина, но връщане назад нямаше. Трябваше да всее страх в душата на Рут Мобли.

Целувката му бе изкусна, но лишена от страст. Тактика, изпитана отдавна в многобройни приключения.

Чувстваше, че съпротивата ѝ отслабва. Тялото ѝ се отпусна и тя се притисна към него. Стиснатите устни се разтвориха.

Засега тактиката му успяваше. Рут не можеше да му избяга толкова лесно. Джон продължи играта, опиянен от лесната победа.

Внезапно и с изумление той осъзна, че беше станал жертва на собствената си игра. В душата му се пробудиха дълбоко заспали чувства. Стъписан, Джон си даде сметка, че пръстите му нежно галеха копирената коса на Рут. Бавно потъваше в необятното море на опиянението и само чудо би могло да го спаси. И чудото беше Рут. Погали го нежно по бузата и леко го отблъсна. Когато го погледна, очите ѝ блестяха като звезди.

— Чудесен отговор на моите извинения, Джон! — каза тя тихо. — Но трябва да приготвя закуската.

Като омагьосан той я проследи как се приближи до масата и отново се захвана с тестото.

ТРЕТА ГЛАВА

Треперейки като лист, Рут едва се държеше на крака. Наистина, тя мечтаеше за ласки, за любов и нежност, но какво всъщност се бе случило?

Освен тракането на стария стенен часовник, в кухнята беше тихо като в църква. Защо Джон мълчеше? Защо не кажеше поне дума? Бе му обърнала гръб и месеше тестото. Какво ли можеше да й каже? В хубава каша се беше забъркала, мислейки си, че може да се разбере с такъв като Джон Дейвис. Та той бе над нейната категория, много над...

Всъщност, за какво бе дошла тук тази сутрин? Наистина, беше опитала да убеди сама себе си, че идва да се извини. Но това, нека да бъде честна пред себе си, беше само повод. Когато видя Джон в кухнята, сърцето й бясно заби. И сега, месейки тестото, все едно живота й зависеше от това, тя вдигна ръка и несъзнателно докосна устните си.

Целувката му бе вълшебна, изгаряща! Всичко, от което сега имаше нужда, бе да се свие в някой тих ъгъл и да изживее отново случилото се вълшебство, да осмисли прекрасните чувства, пробудили се у нея в прегръдката на Джон. Какво ставаше с госпожица Рут Мобли — непристъпната учителка? Нали трябваше да чака своя принц?

Значи бе лъгала себе си, това е. Решила бе, че има нужда от тих, състрадателен и нежен мъж — точно като баща й, а се остави да бъде увлечена от първия безсърдечен, циничен тиранин, който я докосна. Нищо чудно, че още не се е омъжила. Просто не бе търсила, където трябва. Необходимо е било да надникне зад непристъпните врати на надменните градски адвокати и да намери циника с особено чувство за хумор, който успя да я подлуди за броени часове.

— Цял ден ли ще месиш това тесто, Рут? Няма ли да направиш закуската? Останах с впечатлението, че искаш да ни изненадаш с нещо по-така.

Подскочи от гласа му. Толкова беше потънала в мислите си, че не бе усетила неговото приближаване.

Стоеше до нея. Усещаше силното му присъствие и това я караше да се чувства странно.

— Не се учудвам, че сте толкова гладен — усмихна му се през рамо спокойно и закачливо. „Изглежда — помисли, поразена от спокойствието си, — имам талант, трябвало е да стана актриса“. — Мъж, който полага толкова усилия, за да наплаши една бедна беззащитна учителка, сигурно трябва да се храни добре.

— Не бих ви нарекъл беззащитна.

Не се ли чувстваше известна несигурност в гласа му? Все пак, може и да излезе на глава с Джон Дейвис, ако запази самообладание.

Засмя се:

— Бисквитите ще станат ей сега. Защо не сложиш масата за закуска? Прибори за трима, разбира се.

Джон се разтревожи. Какво излизаше? Нима толкова лесно можеше да му се качи на главата? Сюзан беше същата — златиста коса, невинност, излъчваща се от цялото ѝ същество, и блестящи сини очи, на които не можеше да устои.

Прерови шкафовете и извади прибори. Имаше най-после какво да прави с ръцете си, освен да прегръща и целува Рут. Тази жена някак си беше успяла да пробие неговата толкова години изградена защитна обвивка и да стигне до сърцето му. Чувстваше как кръвта кипи във вените му. Нима това бе той, стоманеният Джон Дейвис, „Ястреба“?

Не, това е невъзможно! Навярно не тя беше разпалила чувствата му. Сигурно е от магията, която витаеше над тази земя, над фермата на чичо Роско. Това омайно кътче винаги му е действало някак особено. А може би не е толкова безчувствен, колкото си мислеше. Навярно погребаните дълбоко в него чувства сега се възраждаха.

Обърна се и погледна Рут Мобли. Всъщност тя не беше класически тип красавица. Или поне не като другите жени, които познаваше. Чертите на лицето ѝ не представляваха нещо особено. Устата ѝ бе твърде голяма, носът — леко вирнат, а сините ѝ очи — като всички други сини очи на света. Но в Рут имаше нещо, което грабваше сърцето. Топлина и нежност, които не можеш да опишеш, но можеш да почувстваш. Нещо, което караше мъжете да искат да я докоснат, да я притежават.

Джон бързо пропъди тези мисли от главата си. Не вярваше в чудеса. За него митът за любовта и брака вече не съществуваше. Собственият му баща ги бе напуснал само два дена след раждането му. Ето и чичо Роско — този мъдър мъж — не беше се женил никога. Сигурно си имаше причина. А всичките тези безбройни разводи — партньорът му беше специалист по бракоразводни дела и Джон се беше наслушал на ужасии, които сложиха своя отпечатък върху представите му за брака.

Не, Рут Мобли можеше и да разпали страстта му, но нямаше да промени неговите възгледи. Погледна я за последен път и се зае с масата.

— Ако не го виждаха собствените ми очи, нямаше да повярвам! — възкликна чичо Роско.

Джон и Рут вдигнаха поглед. Не го бяха чули да влиза. Той стоеше на прага и ги гледаше. Бялата коса обграждаше кръглото му лице и всяка бръчица сякаш се смееше.

— Явно съм живял праведно и небесата ми изпращат награда. Най-любимите ми хора са в собствената ми кухня и ми сервират закуската. — Седна и взе вилицата. — Кога ще стане тази закуска? Умирам от глад!

— Ей сега — каза Рут и въздъхна с облекчение. Вече не бяха сами. Сложи бисквити и бъркани яйца в чинията на чичо Роско и седна до него.

Джон, намръщен като буреносен облак, се настани в другия край на масата. Добре, че дойде чичо Роско. Чувстваше се като помилван престъпник.

— Рут се отби на закуска — съобщи без нужда.

— Виждам, Джони. — Чичо Роско намигна на Рут.

Джон знаеше какви мисли се въртят в главата на чичо му, но сега не му беше до това. Искаше само да се овладее и да закусва спокойно. А след това Рут Мобли ще си тръгне и той ще се погрижи да не се връща повече. Явно и него оплиташе в мрежите си.

— Бисквити, Джони? — Рут му подаваше бисквитите с усмивка на светица.

„Сега пък Джони. Господи!“ Взе си три, промърморвайки едно „Благодаря“, и потъна в мълчание. Да си мисли, каквото си иска. Беше

го нарекла вече грубиян и жалък нещастник, нека да прибави още нещо към списъка си. Надяваше се да го стори и да стои настрана.

Рут и чичо Роско започнаха оживен разговор за Коледа. Гласовете им минаваха покрай ушите на Джон, който седеше навъсен срещу тях.

— Джони, ей, Джони!

Викът го стресна. Вдигна глава и видя чичо Роско и Рут, вперили погледи в него.

— Каза ли нещо, чичо Роско?

— Казах, че Рут ще ни помогне да украсим елхата. Нали е много мило от нейна страна.

— Ах, да, благодаря, Рут, но мисля, че ще се оправим и сами. — Джон се опита да бъде любезен заради чичо си. Искаше му се обаче да стане, да сграбчи Рут и да изкрещи: „Махай се, докато и двамата не сме се предали“.

— Помагам на чичо Роско за елхата от шест години. Ще бъде разочарован, ако не му помогна и тази.

— Ама че си и ти! — Чичо Роско се изправи на старите си крака и се обърна към своя племенник. — Вие двамата ще отидете до плевника и ще доведете стария Хенри до каруцата, докато аз си взема пуловера.

— Чичо Роско, не мисля, че ти... — Чичо Роско излезе от кухнята, преди Джон да довърши изречението си. А на всичко отгоре се и подсмиваше.

Рут стана да разтреби масата.

— Джон, ако не ти се идва, разбирам. Сигурно си изморен от пътуването.

— Не, уморен съм от препирни с един упорит старец и също толкова непреклонна жена. Възрастта извинява чичо Роско, но не и теб.

С две чинии от китайски порцелан в ръце, Рут се извърна и го погледна. Беше толкова ядосана, че с удоволствие би ги запратила по него. Но едно от нещата, на които майка ѝ я беше научила, бяха добрите обноски. Бе ѝ казвала и как да се държи с мъжете, но този урок явно бе отишъл на вятъра. Майка ѝ и баща ѝ имаха прекрасен брак. „Омъжи се за мъж като баща ти — беше повтаряла Сара Мобли с

поучителен тон. — Знай, че човек като Уейд няма да те изостави никога.“

Дори сега, когато ѝ се искаше да строиш чиниите в главата му, Рут се чувстваше привлечена по странен начин от Джон Дейвис. Гледаше устните му, тези устни, които можеха да бъдат и жестоки, и нежни. Стисна чиниите така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. „Господ да ми е на помощ“ — тихичко се помоли тя.

— Обичта е моето извинение. Знаеш ли, много държа на чичо ти, Джони.

Джон почувства как волята му отстъпва пред кроткото ѝ достойнство. Може ли да е толкова чистосърдечна? Нима инстинктите му, които така добре го предпазваха в Сиатъл, не действаха тук?

— Повечето хора прекарват Коледа със семействата си — каза сдържано.

— Нямам семейство.

Очите на Рут се напълниха със сълзи. Извърна се настрана да ги скрие.

Джон почувства огромно желание да я притисне до гърдите си и да я успокои. Това бе необичайно за него и го смути. Беше противоположно. Трябваше да се стегне от разнежването.

— Имах чудесно семейство — продължи Рут, — но мама почина при пътна катастрофа, когато бях на двадесет и три, а татко непрекъснато боледуваше след нейната смърт, докато една бронхопневмония не го довърши.

— Съжалявам.

Рут го погледна невярващо — той наистина съжаляваше. Това сигурно бе първата човешка дума, казана от него, откакто се запознаха.

— Хей! — отхвърли тъжните спомени тя. — Ама какво стоим още тук? Трябваше да замъкнем Хенри до каруцата, нали? — Хвана го за ръката и го задърпа. — Хайде!

Развълнуван като тийнейджър, Джон пак се запъти към плевника, но този път държеше за ръка жена, която можеше да обърне живота му наопаки. Разкъсваха го противоречиви чувства. Искеше да избяга от това омагьосано място, да се върне в своя задъхан свят — света на Сиатъл. Но копнееше да почувства още веднъж Рут в прегръдките си, да опита нейната сладост...

Явно плевникът ставаше опасно място за него. Рут пусна ръката му и отвори вратата. Хенри изрева за поздрав. Когато Джон се реши да влезе, завари Рут да чеше магарето зад ушите.

— Как си днес, миличък? Липсвах ли ти? — потупваше го по гърба тя. — Виж се на какво приличаш! Като че ли не си магаре, а охранено прасе.

— Хенри не обича непознати. — Джон взе хамута от стената и приближи.

— О, ние с Хенри сме добри приятели! — усмихна се Рут.

Слънчевите лъчи, които се процеждаха през пролуките, играеха в косите ѝ. Няколко секунди Джон не можа да откъсне поглед от нея. Наистина бе очарователна.

Чу се шум и бала слама падна на земята. Джон се сепна. Погледна през прозореца. Сърцето и разумът му водеха борба и той не знаеше коя страна ще надделее. Приближи се колебливо — сякаш невидими нишки го теглеха към Рут и не можеше да им устои.

— Значи... сте омагьосали и чичо ми, и магарето му.

— Сега в магьосничество ли ме обвинявате, господин адвокат?

Усмивката ѝ беше предишната, но сърцето ѝ биеше толкова лудо, че тя се уплаши да не би Джон да чуе ударите му. Той беше прекрасен, прекрасен и решителен. Господи, какво да прави сега? Ако пак я целуне, ще изглежда пълна глупачка. Огледа се. Вдиша упойващия аромат на сеното и почти усети гъдел.

— Не се безпокой, Рут. Отдавна съм се отказал от идеята да се търкалям в сеното.

Лицето ѝ пламна. Джон беше прочел мислите ѝ!

— Не се тревожа — прошепна Рут и прокара нервно език по устните си.

Джон беше извън себе си. По дяволите тези нейни сини очи! Не виждаше ли тя колко малко му трябваше да я сграбчи?! С огромно усилие на волята се отдалечи. Ароматът на билки, лъхащ от нея, го съблазняваше, а топлината на тялото ѝ го замаиваше.

„Тя е просто една жена“, повтаряше си той, но не можеше да убеди себе си. Рут Мобли имаше особено излъчване. Караше го да си мисли за старомодни неща като любов, истина и нежност.

Но, по дяволите, въобразяваше си. Та той се беше срещал очи в очи със същото зло, беше го изпитал на гърба си. Не, няма да ѝ се

остави...

Погледна сърдито към Рут и каза:

— Толкова ли си сигурна, че не си разочарована, Рут?

Тялото ѝ се изпъна като струна и тя вдигна ръка. Въздухът се раздвижи и Джон почти усети плесницата. Чакаше, мислейки си, че това ще е добро доказателство за артистичния талант на Рут.

Но когато ръката ѝ го докосна, не беше плесница, а милувка, нежна като ангелски крила.

— О, Джони, колко ли страдаш!

— Да страдам?!

Той се хвана с една ръка за вратата, а другата напъха в джоба си. Още веднъж беше загубил контрол след нейното докосване. Това не биваше да се случва пак.

— Да, разбирам те — нежно прокара пръсти по лицето му тя. — Чичо Роско ми разказа легендата за зайците... И, че ги е чул. — Обви с ръце кръста му.

— Толкова съжалявам, Джони, наистина, толкова съжалявам — каза тихо и отпусна глава на гърдите му.

Сърцето му щеше да изхвъркне. Чувстваше, как неистово тупти до нежната буза на гърдите му. Нямахше съмнение, тя бе вещица и го бе омагьосала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чичо Роско спря до вратата на хамбара и си пое дъх. По дяволите, та туй сърце не му позволяваше и къса разходка из двора. Премигна два-три пъти от тъмнината. Когато отвори очи, съзря Рут и Джон прегърнати плътно, косата ѝ разпръсната по рамото му — коса като узряла ръж — а ръката на Джон на педя от лицето ѝ.

Старецът почти подскочи от радост. Не че се опитваше да ги сватосва, въобще не... Нямаше особено високо мнение за брака. Като се сети само за този мошеник — мъжа на сестра си — само как се отнасяше с нея! А и самият той не бе намерил съвършената жена, която да стане негова съпруга. Но Рут и Джон бяха нещо различно. Джон беше синът, който никога не бе имал, а Рут му беше като дъщеря. Наистина, за него нямаше други по-скъпи същества.

Дано съдбата помогне да се обикнат! Сега, като си помисли, имаше две-три нещица, които и той можеше да направи, за да помогне на съдбата...

Първо обаче трябваше да остави на природата да си свърши работата...

Чичо Роско се промъкна тихо в хамбара и седна в тъмнината на един дънер.

Джон докосна с върха на пръстите си косата на Рут и дръпна ръката си, като че ли беше наелектризирана.

— Не е нужно, Рут.

— Какво не е нужно? — Тя повдигна глава и го погледна.

Джон смъкна ръцете ѝ от кръста си и се отдръпна.

— Не желая фалшиво съчувствие.

— Фалшиво? Наистина ли мислиш, че е фалшиво?

— Ако не е, значи много добре е изиграно. — Джон бутна вратата на обора и тръгна към Хенри. Старото магаре се дръпна към стената, опули очи и здравата зарева.

Очакванията на чичо Роско май не се оправдаваха. По дяволите, та даже и Хенри разбираше, че Джон се държи като глупак. Надигна се от пъна и тръгна към тях. Джон и Рут се стреснаха от заплашителната фигура, която се движеше към тях в тъмното.

— Искрено се надявам старото магаре да те ритне, където трябва, Джони!

Двамата изглеждаха като виновни деца, хванати да бъркат в буркана със сладко.

— Да го вземат мътните! Като бях на твоите години не пропусках да ухажвам красиви жени като Рут, още повече, че тя не те отблъсква. — Чичо Роско спря и погледна Рут в очите. — На теб сигурно щеше да ти бъде приятно да пофлиртуваме малко, а Рут?

— Чичо Роско! — възкликна тя.

— И двамата грешите! — Джон свирепо изгледа чичо си и отмести гневни очи към Рут.

Тя усети как пламва цялата. Оправи косата си и се обърна към стената. Не, няма да позволи Джон Дейвис да я вижда притеснена от чувствата си. О, Коледа започваше нещо да не ѝ харесва — прекалено много изненади криеше. И май че най-голямата беше тя самата. На тридесет години е, а не познава добре дори себе си. Единственото, което наистина знаеше, бе, че има нужда от Джон Дейвис. Нищо, че беше такъв сухар и никога не се усмихваше, и му беше чужда думата „джентълменство“... Господи, само ако можеше да я зърне отнякъде баща ѝ, би се обърнал в гроба. Та той беше истински джентълмен, фин и мил човек, който никога не би обидил дама.

— Май ще е по-добре да почакам отвън, докато вие запрегнете каруцата — каза тя и се запъти към вратата.

Декемврийският вятър я освежи и тя се опита да възвърне хладнокръвието си.

— Изчезвай оттук, Рут Мобли! — измърмори сама на себе си. — Връщай се вкъщи, докато още можеш.

Упорството ѝ обаче я накара да остане. Тя беше дошла да украси коледната елха и щеше да остане докато я украси, каквото и да направеше Джон Дейвис.

— Готово. — Гласът на Джон, идващ откъм обора, я стресна.

— Добре тогава, да тръгваме. — Рут дори не го погледна. Дано от чистия въздух да ѝ беше дошъл ума в главата.

Тримата потеглиха да търсят елха. Чичо Роско, седнал в каруцата, шеговито подвикваше на магарето, а Джон и Рут вървяха гордо от двете му страни, като се пазеха да не би случайно да се погледнат.

— Как мислиш, Хенри, какво ли става с нашите пиленца? Защо вече не си чуруликат? Като ги видях в плевника, веднага се досетих, че нещо става, а сега какво — държат се все едно никога не са се виждали. Господи, та животът е прекалено кратък, за да го пилеем! Щуротии!

— Май ти си този, който прави щуротии, чичо Роско. — При други обстоятелства Джон сигурно би се смял на приказките на чичо си, но сега хич не му беше до смях. Чуваше истини, при които би предпочел да замълчи.

— Прав е Джон — додаде и Рут. — Трябва да се засрамиш от думите си, чичо Роско.

— Да се засрамя от думите си ли?! А, не, единствено се срамувам за Джони. Когато бях на неговите години, въобще не изпусках такива сладки момичета като теб.

Ако Джон не познаваше по-добре чичо си, щеше да помисли, че е оглупял от възрастта. Но не, мисълта на чичо Роско беше ясна и остра, каквато винаги е била. Само езикът му бе станал малко по-груб...

— Добре се забавляваме, нали Хенри? — засмя се старецът. Хенри се закова посред пътя, обърна се и изрева в отговор.

— Виждаш ли, съгласен е. — Чичо Роско подръпна юздите и Хенри пое отново по пътя. — С Божия помощ, по Коледа животните проговарят. И казват истината, да знаеш.

На Джон му стана ясно, че тази разходка няма да свърши скоро.

Рут веднага откри три чудесни елхички, всяка една от които можеше да се превърне в прекрасно коледно дърво. Чичо Роско ги отхвърли — едната била хилава, другата пък много гъста, а третата просто не му била симпатична. Джон също съгледа цяла полянка с прекрасни елхички, но чичо Роско и тях подмина с пренебрежение.

Джон разбра, че ако не предприеме нещо, чичо му ще продължи да ги разиграва.

— Стига, чичо Роско! Омръзна ми — каза Джон след час лутане. — Ще отсека една елха и си тръгваме. Човек на твоите години трябва

по това време да си почива.

Джон взе триона. Чувстваше нужда от физическо усилие, за да се освободи от гнева. Не се сърдеше нито на стареца, нито на Рут. Сърдеше се на себе си. Това не беше онзи Джон Дейвис, който познаваше от Сиатъл — циник при всякакви обстоятелства и пълен господар на себе си. Този Юг съвсем го беше променил. Истинският Джон Дейвис трябваше сега да седи в кантората си и безпристрастно да се надсмива над света около себе си. А той какво? Не можеше да се справи с осемдесетгодишния си чичо, да не говорим за собствената му съдба.

Зад гърба му чичо Роско и Хенри, без съмнение, злословеха по негов адрес.

Поеха обратно към къщи. Джон се почувства добре, дори развеселен. Изморителното ходене го сгря и той си съблече пуловера. Студеният вятър го освежаваше приятно. Погледна крадешком Рут. Разходката също й се беше отразила добре — изглеждаше ведра и спокойна. И много привлекателна... Слава богу, че вече бе възвърнала контрола над себе си.

— Ще внесе елхата, за да я украсите, а ние с Хенри отиваме в обора — каза Джон.

Чичо Роско не възрази. И Рут не каза нищо. Чувствайки се победител, Джон им обърна гръб, остави елхата в хола и се направи да излезе.

— Готово, чичо Роско. А сега можеш да донесеш играчките.

Роско седна в креслото. Старите му кости изпукаха. Избърса чело с ръка и изпъшка:

— Да-а. Тази разходка май доста ме измори.

— Добре ли си, чичо Роско? — Рут хвана ръката му.

— Да, скъпа. Просто имам нужда от малко почивка. Вие двамата ще се оправите и без мен. — Чичо Роско намигна на племенника си.

Джон побесня. Беше в състояние да изяде чичо си с подметките. Старецът прехапа устни, за да не се разсмее.

— Ще ти помогна да си легнеш.

Джон буквално повлече чичо си нагоре към спалнята. Събу му обувките, съблече го, погледна го загрижено и попита:

— Да извикам ли лекар?

— Не е от сърцето, Джони, от възрастта е. Остави ме на мира. Върви да украсите коледната елха. Забавлявайте се.

— Не се преструваш, нали? Мисли му само, ако е така. Горко ти...

— Да лъжа навръх Коледа?! Да не съм луд! Та нали чакам нощна шапчица от Дядо Коледа?!

На излизане Джон оправи завивките му.

— Извинявай, чичо Роско, но ти си изморен. Почини си сега и се опитай да поспиш.

Чичо Роско извика след него:

— И внимавай с елхичката ми! Нека Рут ти покаже как да я украсиш.

— Как е той?

— Всичко е наред, просто се е уморил.

— Слава Богу. — Рут премести поглед към елхата. — А сега да донеса играчките.

— Ако искаш, можеш да си тръгнеш и сам ще се справя.

Рут трепна. Е, не че я молеше на колене да остане, но пък не ѝ показваше и вратата. Значи нещо се беше променило от сутринта. Все пак имаше някаква надежда за него. А и за нея...

— Ще остана. — Погледна го право в очите. За миг ѝ се стори, че потъва в дълбокия му поглед. Искаше ѝ се мигът да продължи вечно... Едва успя да промълви: — Искях да кажа... Винаги съм помагала на чичо Роско да украсяваме елхата. Ето вече шест години...

— И аз мога да украсявам елхи. — Джон стоеше облегнат на вратата.

— Нима? — Гърлото на Рут пресъхна. Стана ѝ горещо. Май тя бе тази, която трябваше да си легне. Представи си изведнаж, че лежи гола до Джон. Впитите джинси и леко влажната фланелка го правеха много сексапилен. Погледът ѝ се плъзна по мъжествените му гърди. Почувства непреодолим копнеж.

— Разбира се, че мога! — Джон се изправи и Рут за миг реши, че ей сега ще я докосне.

— Сигурно ме мислиш за дяволско изчадие, Рут. Но и аз съм расъл в нормално семейство. — Очите му помръкнаха. — Поне за два

дена.

— Какво е станало?

Джон я гледаше, без да я вижда. Погледът му блуждаеше някъде над нея.

— Какво има Джони? Какво не е наред?

Джон се усмихна, но някак насила.

— Прави каквото искаш, Рут. Можеш да украсиш елхата, можеш да си тръгнеш... Моля те само, не безпокой чичо Роско, той си почива.

— Излезе бързо и хлопна вратата.

— Джони, почакай! — извика тя, но той не я чу.

ПЕТА ГЛАВА

Рут преглътна сълзите си. Никога плановете ѝ не бяха рухвали така изведнъж. Господи, защо ѝ се случи именно на Коледа, празника, който чакаше цяла година...

— А сега какво да правя? — едва прошепна тя.

Очакванията ѝ за щастлив ден бяха разбити на пух и прах. Чичо Роско си бе легнал, уморен от вълненията около тази невъзможна любов, в плевника Джон сигурно замисляше ново ужасно отмъщение, а тя, представете си — украсяваше елхата. Фантастично преживяване, няма що! Нищо подобно нямаше да се случи, ако си беше останала вкъщи. Щеше да звънне на Джон Дейвис, да му каже едно „Много съжалявам, за това, което ви наговорих“ и да прекара съботата в предпразнична суетня в уютния си апартамент. Щеше да опакова подаръци и може би щеше да изпече един голям шоколадов кейк, но... Ако не беше дошла, никога нямаше да разбере какво е да бъде в опияняващите прегръдки на Джон Дейвис.

Колко ли ще седи в този плевник?! Кога най-после щеше да се върне? А дали пак щеше да я прегърне? Затвори входната врата и огледа стаята. Седна пред елхичката, която очакваше своята украса, за да се превърне в истинско коледно дърво и се замисли.

„Рут Мобли — каза си с наставнически тон, — да желаеш нещо е едно, а да го получиш — съвсем, съвсем друго. Украси тази елха и си тръгни най-после!“

Свали една кутия от горния рафт на шкафа и започна да изважда играчките и гирляндите. Почувства се по-добре, все пак правеше нещо. Мисълта за Джон обаче не я напускаше. Какво толкова се бавеше в този плевник? Колко му трябва, за да разпегне едно магаре? Както и да е, няма да мисли повече за това. Ще отиде в кухнята да си направи един силен чай и ще продължи да украсява елхата.

Джон разпрегна Хенри, изчетка го и го завърза до яслите. Не му отне много време — Рут сигурно още украсяваше елхата. Наистина, дали бе още там, самата тя прекрасна като коледното дръвче? Ето, пак тези мисли... Имаше само два начина да разбере — да отиде до къщата или да се качи в плевника и да погледне през прозорчето. Не че го беше страх, не. Просто за по-лесно ще се качи да погледне.

Колата на Рут бе още там. Седна, кръстосал крака в сламата и зачака. Бе топло и уютно. Доспа му се. Искаше да се зарови в сламата, да заспи, да забрави всичко — и хитрините на Рут Мобли, и щуротиите на чичо си.

Лежа така двадесетина минути, но колата на Рут си стоеше пред къщата. Скочи и изтупа сламата от дрехите си. Какво всъщност му ставаше? На какво се правеше?! В края на краищата, той бе известният в цял Сиатъл адвокат Джон Дейвис и въобще не му отиваше да се крие в плевника. Ако можеха само да го видят отнякъде колегите му, щяха да изпадат от смях. Веднага се връща вкъщи и слага край на тази глупава история!

Като влезе в стаята, Рут още се ровеше в кутията с играчки. За миг трепна, но си спомни какво беше решил.

— Мислех, че си свършила.

Рут подскочи. Копринената ѝ коса проблесна на светлината и лицето ѝ пламна.

„Май по-добре да си бях останал в плевника“ — помисли Джон.

— Знаеш ли, не мога да намеря звездата — оплака се Рут.

— Моля? — Джон виждаше не една, а две звезди, блестящи в сините ѝ очи. Бореше се с желанието да ѝ повярва. Не трябваше да се оставя да бъде оплетен от привидната ѝ невинност. Не трябваше да забравя урока, който му даде Сюзан Крамър.

— Тук трябва да е, сигурна съм.

Джон погледна елхата.

— Изглежда страхотно!

— Беше наистина прекрасна — разкошните гирлянди и лъскави играчки я правеха направо вълшебна. Изглежда, всичко, до което се докоснеше Рут, се превръщаше в приказка. — Не мисля, че ѝ трябва звезда.

— Звезда трябва да има всяка елха. — Рут го погледна. Явно пак се е търкалял в плевника — по джинсите му имаше полепнала слама. Странни, опасни мисли се въртяха в главата ѝ. Копнееше да го докосне.

— Рут... — Тя не го погледна. Не смееше, още не... — Остави елхата, Рут. Вече е готова. — В ледения глас на Джон отекнаха заповеднически нотки.

Рут се обърна неохотно:

— Пак ли ме гониш?

— Мисли каквото си искаш.

Не, не беше в състояние да каже на Рут Мобли цялата истина. Истината защо не трябваше да бъде близо до него...

— Направих всичко, за да станем приятели, Джони! Извиних се... Направих и шоколадени курабийки, и закуска... Жертвах си съботата, дойдох да украсявам тази елха... А какво излезе?

— Не се тревожи, няма да си губиш повече времето. Аз ще се грижа за чичо.

— Казах ти вече, чичо Роско ми е приятел. Не смятам, че си губя времето.

— В такъв случай... Как гледаш на чек от петстотин долара, например?

— Петстотин долара! — Обля я студена пот. Причерня ѝ пред очите. Никой не беше се отнасял така с нея. — Ти какво? Смяташ да ме купиш за петстотин долара?!

— Не ти ли стигат?

— Що за човек си, за бога! — пристъпи към него тя. Очите ѝ мятаха мълнии.

— Животът ме е научил да бъда преди всичко практичен.

Рут продължаваше да се приближава все така решително. Трепереше цялата. Гневът ѝ вдъхваше смелост. Джон изглеждаше недостъпен като каменен сфинкс. Единствено дъхът му показваше, че е човек от плът и кръв.

— Как смееш да ме гониш от тази къща, от дома на чичо Роско?! Как смееш да се отнасяш с мен все едно съм някаква използвачка! И като си помисля само, че ти направих шоколадени курабийки, а ти...

— На кого, на мен?!

— На чичо Роско — поправи се бързо Рут. Усети, че губи самообладание. Ръцете ѝ искаха да го докоснат. Сърцето ѝ заповядваше да го прегърне. Но разумът ѝ се опитваше да разгадае намеренията му. — Прав сте, господин Дейвис, елхата може и без звезда. Тръгвам си.

— Приятен път тогава.

— Не си въобразявай обаче, че няма да се върна.

— Надявам се да не го сториш! Всъщност, ти какво, дуел ли ми обявяваш?! Предупреждавам те, Рут, не се захващай с мен, никога не губя!

— Интересно, какво си въобразяваш, Джони? Хенри ме интересува, не ти.

— Какво, магарето ли?

— Ами да! Ти не знаеш, разбира се, но всяка Коледа той е звездата на училищното празненство. Е, старичък е малко, но не мога да си представя представлението без него — усмихна се лъчезарно Рут.

— До скоро, Джон Дейвис.

— Само през трупа ми... — промърмори Джон, след като вратата хлопна.

Чу я как запали мотора. Старата кола плавно се плъзна по чакъла.

Беше успял да я вбеси. Когато са ядосани, жените обикновено погрозняват, но гневът бе превърнал Рут в огнена красавица.

Чувстваше се някак отмалял. Цялата му енергия се беше изпарила. Усещаше пустота в сърцето. Отново се бе държал грубо. Защо, та той не беше такъв! Е, Рут каза, че утре ще се върне. За магарето, разбира се.

Изведнъж усети мирис на тютюн. Скочи и се запъти към стаята на чичо Роско. Завари го в леглото, настанил се сред възглавници като цар, да прави кръгчета дим с пурата си.

— Чичо, моля те, на твоите години, а и в твоето състояние не бива да пушиш!

— По дяволите, та човек не може и една пура да запали! На, вземи я.

Прекалено лесно се бе предал. Джон стана подозрителен.

— Я да видим, какво друго си направил? — каза той, докато гасеше пурата му в пепелника.

— Трябва ли да съм направил нещо?

— Изглеждаш ми гузен.

— Не сме в съда, Джони, не забравяй! — Старецът затвори очи.
— Ти си говори, а аз може и да подремна.

Джон сви рамене и тръгна към вратата, но развитата в съдебните зали интуиция го накара да застане нащрек. Дръпна одеялото на чичо си и видя звездата, която Рут упорито търсеше.

— А това какво е, чичо?

— Ами трябваше да я взема. Отмъкнах я, когато Рут бе в кухнята — захили се старецът. — Иначе щеше да си отиде, още преди да се върнеш.

— Трябва да почиваш, не да се занимаваш с детинщини, чичо.

— Детинщините ме подмладяват. — Роско впери очи в племенника си. — Къде е Рут? Да не би да си е тръгнала вече? Вие какво, пак ли се дуелирахте?

— Не се дуелирам, чичо, само отстоявам мнението си. Нищо особено, просто едно недоразумение.

— Хм... Какво недоразумение?

Джон се замисли. Какво му ставаше? Той, страшилището в съда, оставяше Рут и чичо му да си правят с него, каквото им скимне. Сега усилията му да ги обуздае му се виждаха направо смешни. Всъщност, цялата тази история изглежда ужасно смешна и глупава.

Засмя се. Без да разбира защо, чичо Роско се присъедини към смеха му. Смяха се дълго и от сърце. Накрая, през сълзи, старецът попита:

— Ама ти на какво се смееш?

— На Рут Мобли. Въобразява си, че може да се изпречи насреща ми и да спечели.

— Да спечели? Какво да спечели?

— Представи си, иска да вземе Хенри за коледното представление в училище.

— И ти какво й каза?

— Отказах й, разбира се. Човек в твоето състояние не бива да се безпокои с такива работи. Мисля, че нямаш нищо против.

— Аз не, но Хенри ще побеснее. Та той обожава тези коледни представления!

— Извини ме, чичо Роско, но магаретата нямат склонност към абстрактно мислене и не разбират какво е Коледа.

— Опитай се да го обясниш на Хенри и ще видиш какво ще ти се случи.

— Ще се справя с него, не се бой! — закани се Джон. — Сега отивам да приготвя обяда. След това ще се занимавам с твоите делови въпроси, не искам да се тревожиш за нищо.

Роско се размечта. Видя Рут и Джон у дома. Заедно. И внучета наоколо — пълзящи, тичащи, смеещи се. Май трябваше да направи нещо. Тези зайци можеха да почакаат някоя и друга годинка. Или само му се е сторило, че е чул песента им... Стар е все пак, слухът му не е като едно време.

Свирукайки си, Джон извади сандвичи от хладилника. А той не си подсвиркваше често. Причината е Рут, чичо Роско бе готов да се обзаложи.

Докато се хранеха, старецът обмисляше плана си. Когато свършиха с обяда и Джон предложи да идат при адвоката, планът беше готов.

— Какво си се разбързал, все едно вече съм пътник. Това ме потиска. Да оставим адвоката за по-нататък, а?

— Извинявай, чичо. Днес няма да те занимавам с тези неща.

Лицето на стареца грейна. Джон не бе успял да разгадае плана му.

— Ще ми се, Джони, да направиш коледните покупки. Ето ти списък на хората, за които искам да купиш подаръци.

Нямаше накъде, Джон се съгласи. Въздъхна и се качи горе да се преоблече. Прегледа списъка и се качи в колата.

Старецът се запъти към плевника. Хенри се притисна към него и Роско го почеса зад ушите.

— Трябва да си поговорим за хиляди неща, приятелю. И моля те, не се дръж грубо с мен.

Рут беше във вихъра на коледните покупки, носеше се от магазин на магазин. В един от най-люксовите, пред щанда за парфюмерия,

забеляза Джон. Първата ѝ мисъл бе да се скрие някъде и после да избяга. Не можеше да забрави така лесно тежките му обиди. Реши обаче, че не е малодушна, а и времето не ѝ стигаше. Започна да избира любимите марки козметика за приятелките си. От време на време поглеждаше към Джон. Беше обграден от шишенца парфюми. Отваряше ту едно, ту друго, помирисваше го и го оставяше безпомощно. Приличаше ѝ на изгубено дете.

Стига глупости! Защо да излага на показ най-съкровения си чувства пред такъв циник като Джон Дейвис? Извърна поглед и плати. Но и с гръб към него усещаше присъствието му. Краката ѝ омекнаха. Не можеше да контролира тялото си. Ами сега!

— Весела Коледа, госпожице Мобли! Желая ви много щастие — обърна се към нея продавачката и ѝ върна с усмивка кредитната карта.

— Весела Коледа и на вас! — Рут също се усмихна и тръгна към изхода.

Насред пътя разбра, че не беше в състояние да излезе, докато Джон Дейвис е още там. Постъпваше като глупачка, като слабохарактерна романтичка... Но мъжът, прегръщал я така страстно, бе само на една крачка.

Тръгна към щанда за парфюмерия. Джон не я забеляза, записан да избира парфюм.

— Здравей, Джони!

Той се обърна. В очите му проблеснаха искри, но се овладя и я погледна с хладно безразличие.

— Не очаквах да те видя тук.

— Аз също.

Рут чувстваше, че той отново не ѝ вярва. „О, Джони, повярвай ми, моля те“. Сърцето ѝ биеше бясно.

Той се усмихна. Усмехнат, беше прекрасен. Лицето му придоби дяволитото изражение на десетгодишно момче.

— Сега, като сме на неутрален терен, мисля, че поне трябва да се държим любезно един с друг, нали?

— Поне?! — Рут се усмихна и се приближи още малко. Докосна го. Нямахше какво да крие от себе си — не беше случайно. Затаи дъх, очаквайки, че той ще се отдръпне, но Джон не го стори. Рут бе благодарна и на това. Животът отново бе станал хубав.

— Парфюм ли ще купуваш, Джони?

— Уви, да — усмихна се той.

— Сигурно ще мога да ти помогна. За някой с по-изискан вкус ли?

Джон впи поглед в нея. Рут се изчерви. Тези негови очи... Винаги я караха да се чувства смутена.

— Ами... Ти избери — рече той.

Рут усети, че настроението ѝ се изпарява. И през ум не ѝ бе минало, че Джон сигурно си има приятелка. Такъв красив и преуспяващ мъж — навярно си има по една на всеки ъгъл!

— Добре. — Опита се гласът ѝ да звучи закачливо. — Ако ми я опишеш, сигурно ще мога да ти помогна.

— Хм... Понякога прилича на лятна буря, помитаща всичко по пътя си, мятаща сини мълнии. Друг път е като цвете, скрито в горската дъбрава, мила, нежна, плаха...

Рут го гледаше с широко отворени очи и едва дишаше.

— Сигурно много я обичаш, Джони — промълви тя.

„Господи, какво ми става? — помисли си Джон. — Нима съм се влюбил в тази жена?“ Това беше невъзможно! Любовта е за глупаците, а той може да е всичко, но не и глупак.

Джон се отдръпна и взе първото попаднало му шишенце парфюм. Тонът му стана рязък:

— Е... Какво ще ми препоръчаш, Рут?

— За такава жена... Определено нещо с аромат на диви летни цветя.

О, Господи! Лято... Аромат на орлови нокти! Отговорът беше толкова близо до ума, че Джон се чудеше как досега не се е сетил. Та Рут използваше парфюм с аромат на орлови нокти! Даже сега, в големия магазин, се чувстваше нежното му ухание. Как можа да го забрави? Когато беше в прегръдките му, то се носеше от косата ѝ, от кожата ѝ.

Отстъпи и се освободи от сладката топлина на ръката, допряна до неговата.

— Благодаря. Беше много любезно от твоя страна.

Рут разбра, че за пореден път я отпращат, но не възрази. Ако не друго, поне беше свикнала Джон да я отпраща като досадница.

— Радвам се, ако съм ти помогнала — каза тя, отдалечавайки се.

Остави го на щанда за парфюмерия да избира парфюм. За друга жена! За жена, която беше описал така поетично!

Господи, как ли щеше да ѝ се скара майка ѝ, ако беше жива? „Не ми казвай само, че си влюбена в мъж, който обича друга, Рути! За бога, как е възможно? Бъди по-твърда, имай поне малко гордост.“

Майка ѝ обаче не беше срещала мъж като Джон Дейвис. Рут забрави и обидата, и гордостта си. Скри се при вратовръзките, шпионирайки мъжа, в когото вече знаеше, че е влюбена. Никой не може да ѝ забрани да го гледа, дори да принадлежи на друга!

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — Рут подскочи. Погледна объркано продавача, който изникна иззад щанда. — Харесвате ли някоя от вратовръзките ни? Те са наистина чудесен коледен подарък.

— Да... Добре. Ще взема тази. — Подаде на продавача първата, която ѝ попадна.

По пътя към касата Рут си мислеше: „Не, това е невъзможно. Не може чак толкова бързо да се влюбя в Джон Дейвис. Сигурно това не е любов, може би е от сезона или пък някакви хормони, кой знае.“

Продавачът ѝ подаде вратовръзката. Тя я прибра в чантата при другите коледни покупки и погледна към щанда за парфюмерия.

Джон Дейвис си беше тръгнал. Не-е, нямаше и намерение да му подари вратовръзката. Просто щеше да го удуши с нея затова, че обичаше друга!

ШЕСТА ГЛАВА

Беше събота около девет вечерта. Чичо Роско и Джон играеха в хола морски шах, когато чуха рева на Хенри. Джон, учуден, вдигна глава:

— Какво му става пък сега на това магаре?

— Сигурно ще вали. Знаеш го, винаги преди буря реве като бесен.

— Но прогнозата по радиото е за хубаво време.

— Да върви по дяволите прогнозата! Хенри не я признава, неговата винаги е по-точна — отговори му старецът с лукава усмивка и извика: — Охо, много си разсеян. Улучих те! Май в Сиатъл съвсем си забравил как се играе. Поне в морския шах не можеш да се мериш с Рут.

— Стига с твоята Рут! Не беше доволен и като опаковах подаръците.

— Трябваше да я повикам. Щеше да ги опакова както трябва, а ти — нищо не направи! Да знаеш, Рут умее всичко. А колко е умна само! Казах ли ти за наградата, която получи в училището?

— Да, чичо Роско, вече за трети път тази вечер. Внимавай, сега ти ще вземеш да объркаш играта...

Ревът на Хенри стана нетърпим. Джон дръпна пердетата, сякаш това щеше да заглуши рева му.

— Нещо става с това магаре.

— Бесен е, че не му позволи да участва в училищното представление. Нали знаеш как обича да го гиздят, а и обожават Рут.

За нищо на света Джон не би казал на чичо си, че и той харесва Рут. Нещо повече, въпреки здравия разум, май бе на път да се влюби... За него обаче любовта и бракът бяха загубена работа, а той не бе от тези, които губят. Това, на което се научи в Сиатъл, бе да побеждава, да побеждава винаги... Чичо му трябваше да се прости с тази си идея.

Хенри ревеше като пощръклял. Явно не беше свикнал да страда мълчаливо. Най-накрая Джон не издържа:

— Отивам да видя какво му става.

Чичо Роско го изпрати с лукава усмивка.

Джон се върна след петнадесетина минути, раздърпан и намръщен.

— Пощурял е. Хвърля къчове като откачен, върти очи и реве, без да спира. Никога не съм го виждал такъв.

Старецът помълча малко и каза:

— Опитай да го успокоиш някак си. Може и корем да го боли...

— Ама той не ме оставя дори да го доближа!

— То се е видяло, ще извикам Рут. Тя ще се справи с него, сигурен съм.

— Виж какво, чичо! И аз мога да се справя с едно пощръкляло магаре. Плюс това, вече е късно, трябва да си лягаш. Ако Хенри не спре, ще се обадя на ветеринаря.

Рут вече си лягаше, когато телефонът звънна. Вдигна неохотно слушалката, но като чу гласа на чичо Роско, направо се изплаши.

— Случило ли се е нещо, чичо Роско?

— Всичко ще се оправи, ако дойдеш, Рут.

— Какво, да не си болен?

— Ами, всъщност нищо особено ми няма... Но ще се почувствам много по-добре, ако те видя.

Рут погледна часовника. Беше девет и половина. Ако не беше нещо сериозно, хич не ѝ се искаше отново да се сблъсква с Джон Дейвис.

— А Джон къде е? — попита предпазливо.

— В обора.

— По това време?

— Рут, моля те, трябва да дойдеш веднага. Хенри е побеснял, хвърля къчове наляво и надясно, а Джон не може да се оправи с него.

Рут въздъхна с облекчение. Слава богу, с чичо Роско всичко беше наред. Усмихна се:

— Чичо Роско, знаеш, че бих дошла по всяко време, ако имаш нужда от мен, но мисля, че Джон ще се справи с едно магаре.

— Май вече не ме обичаш, Рут.

— Това си е чисто изнудване, чичо Роско. Няма да стане.

— По дяволите! Ако не дойдеш веднага, проваляш целия ми план. Тогава вече ще ми стане толкова зле, че наистина ще се разболея. Даже и ще престана да се храня.

Рут се замисли. Не биваше да разочарова милия старец, независимо какво бе намислил. Ще отиде във фермата, пък каквото ще да става...

— Добре, тръгвам — отсече тя.

Докато се обличаше, си даде сметка, че тревогата за чичо Роско не бе единственото, което я накара да излезе в мразовитата вечер. Искаше ѝ се да види Джон. Да види своя принц още веднъж, поне за миг...

Никога не бе си представяла любовта такава — да си щастлива, че само зърваш мъжа, когото обичаш, дори и да знаеш, че той не те обича.

След двадесетина минути беше вече във фермата. Чичо Роско я чакаше в хола.

— Е, кажи сега, какво му е на Хенри?

— Лук.

— Какъв лук?

— Ами, нали знаеш колко го мрази. — Рут кимна и той продължи: — А аз оставих цяла връзка в яслите му. И оттогава не е млъкнал.

— За бога, чичо Роско, защо го направи?

Всъщност Рут знаеше отговора — чичо Роско ги сватосваше, това беше повече от ясно. Възмути се от себе си, като си помисли само колко лесно се съгласи да дойде. Каква глупачка беше!

— Хайде, хайде! Още като видях как се гледате с Джон, всичко ми стана ясно. Бяхте като две гълъбчета в плевника... Та вие сте създадени един за друг!

— Ти пък, чичо Роско! Какви ги измисляш само... — Рут се засмя, старецът също. След малко обаче Рут стана сериозна. Приблужи стола си до неговия. Беше ѝ трудно да започне: — Виж какво, чичо Роско, Джон не ме обича, дори не ме харесва. Мисля, че си има приятелка в Сиатъл... — Гласът ѝ затрепери. Дори и любовта не ѝ даваше право да обсъжда личния живот на Джон.

— А ти, Рут, ти обичаш ли го?

Въпросът я свари неподготвена. Дали да не излъже... Знаеше как ще свърши тази нейна любов. Джон ще се прибере в Сиатъл, а тя, с разбито сърце, ще се върне към всекидневието си.

— Да. Обичам го. — Лъжата не бе в нейната природа.

— Той няма друга жена, Рут. Ще ти разкажа една история...

Старецът ѝ разказа за Сюзан и за баща му. Джон беше виждал само лошата страна на брака. Затова изглеждаше такъв — малко груб, рязък, недоверчив към жените, но чичо Роско познаваше племенника си, та нали той го беше отгледал.

Когато старецът приключи, Рут се наведе и го целуна по бузата:

— Време е да си лягаш, чичо Роско.

— А ти къде отиваш?

— В обора. Налага се да укротявам два звяра.

Джон не чу Рут да влиза. Хенри хвърляше къчове и ревеше така, все едно го гонеха всички демони на ада. Беше направо пощръклял.

— Спокойно, момчето ми, спокойно... — Джон направи отчаян опит да го приближи, но беше невъзможно. Хенри се задърпа и зарева още повече.

— Хайде, Хенри, дай да видим какво ти е.

— Аз знам — прозвуча спокойният глас на Рут.

Джон рязко се обърна и се взря в нея с невярващи очи. Тя стоеше на вратата, осветена от процеждащата се лунна светлина като някоя фея... Вълни на щастие заляха Джон. Имаше чувството, че ще полети.

— Какво правиш тук? — попита, като се съвзе.

— Повика ме чичо Роско.

Стояха един до друг, вцепенени от напрежение. Само страхът пречеше на Рут да извика „Обичам те“, а Джон бе изпълнен с такъв копнеж, че едва се сдържаше да не я прегърне.

Ревът на Хенри ги изтръгна от унеса. Рут тръгна към магарето, но Джон я сграбчи за раменете:

— Внимавай какво правиш! Ще те ритне! Не виждаш ли, че е побеснял?

— От лука е. Хенри не понася лук, а чичо Роско е оставил цяла връзка в яслите му.

— По дяволите! Знаех си, че е негова работа. Пази се, аз ще го махна.

— Джони, внимавай! Няма да понеса, ако нещо ти се случи — нежно го погали по бузата тя.

Джон не се и опита да отърве. Бе онемял. Никога досега докосването на жена не го бе карало да се чувства така. Искаше му се целият свят да изчезне. Да останат само с Рут, с уханието на парфюма ѝ във вълшебната топлина на плевника. Да, беше влюбен. Влюбен, въпреки принципите си, въпреки годините, през които бе отричал съществуването на любовта. Бе допуснал тази нежна жена, с мека кожа и невинна усмивка, да завладее сърцето му. Изведнъж се уплаши. Можеше да се оправя с всякакви криминални случаи, с какви ли не заплетени дела, а изглежда, с любовта не бе в състояние.

— Нищо няма да ми направи Хенри! — Тонът му отново стана рязък. Отблъсна Рут и отиде при магарето.

— Хенри, стой мирен. Ще го махна този лук.

Усетило заповеднически тон, магарето се поуспокои. Джон излезе навън. Можеше и да не се върне. Едно спасително бягство. Мъдро дори. В неговия живот нямаше място за любов, а сега, когато се беше случило, не знаеше какво да прави.

Джон вдигна поглед към небето, сякаш отговор можеха да му дадат звездите. Не, не можеше да избяга. Искаше да се потопи в сладостна омая и да забрави всичко.

Влезе обратно в плевника. Наведена над магарето, Рут му говореше кротко и го чешеше зад ушите. Джон си представи как този кадифен глас му шепне любовни слова и въздъхна.

— Джони, ти ли си? — Рут бавно се извърна. Гледа го известно време с грейнали очи и мила усмивка. Сякаш го поглъщаше с поглед. После тръгна към него. Притисна се към широките му гърди и нежно го прегърна.

— О, Джони, не знам какво щях да правя, ако нещо ти се беше случило...

Джон обви с ръце тънката ѝ талия. Отчаяно искаше да повярва на думите ѝ, да забрави терзаещите го съмнения. Но недоверието в него не изчезваше така лесно:

— Няма защо да се притесняваш.

— Джони. — Рут отново го погали. Ръцете ѝ бяха топли и меки. Очите ѝ грееха. — Не усещаш ли какво става? Нима не виждаш?! — Погали с пръсти устните му. — Обичам те, Джони! Боях се, не исках да ти го казвам, особено като знам какво си мислиш за мен...

— Откъде знаеш какво чувствам? Та самият аз...

Не беше и сънувал, че отново ще повярва в любовта, но Рут бе възвърнала вярата му. Чувствата напиреха в него. Той не искаше да ги показва, но едва се сдържаше да не я вдигне на ръце и да я занесе в сеното...

Все пак... Тя можеше да владее чувствата му, но не и разума. Погледна я. Надеждата, която струеше от очите ѝ, почти го заслепи.

— Не очаквам нищо от теб. Не е нужно да казваш нищо, но аз трябваше да бъда честна. Обичам те, Джони. Не исках това да се случва, но... аз се влюбих в теб.

— Не вярвам само на думи.

— Ела! — Тя хвана ръката му и го поведе.

— Къде отиваме?

— Горе... — Заизкачва се тя по стълбата. — Обичам те, Джони, и ще ти дам най-голямото доказателство — ще ти подаря себе си.

Това е клопка, трескаво го предупреждаваше разумът, но сърцето не искаше да го слуша. Нека бъде страст, любопитство, всичко друго, само не и любов.

Мълчаливо я последва по стълбата.

СЕДМА ГЛАВА

Рут бе уверена, че така трябва, че постъпва правилно. Просто инстинкт, интуиция на влюбена жена. Колко е непредсказуемо сърцето... Ще му се отдаде изцяло, ще му се отдаде, за да докаже любовта си, за да събуди дълбоко заспалите в него нежност и доброта. Знаеше, че Джони е мил, сърдечен, но и дълбоко наранен човек.

Тя го чакаше, обляна в лунна светлина. Подаде му ръка и каза:

— Ела, позволи ми да те обичам, Джони.

Той слепешком я последва. Прегърнати, потънаха в уханното сено и устните му потърсиха нейните. Любовта, която изпитваше към него, се чувстваше в начина, по който го докосваше, в целувките ѝ. Рут нежно прошепна:

— Обичай ме, Джони, моля те, обичай ме! — И страстно го притисна към себе си.

— Рут... Рут... — Джон не можеше да се откъсне от нея. Тя беше наистина прекрасна. Бе сигурен, че е искрена и затова бе още по-трудно да устои.

Благодарството не му позволяваше да се възползва от наивността и любовта на една жена, колкото и да я желаше, но не можеше да се откъсне от нея — още не. Притисна я в прегръдките си. Устните му се впиха в нейните. Готовността, с която тя отговори на страстната целувка, разруши всичките му задръжки.

Рут разкопча ризата му. Прокара пръсти по гърба му. Нейното докосване го наелектризира. Прегръщаше я, без да мисли повече за последиците. Устните му се плъзнаха по нежната ѝ шия и започнаха страстно да я целуват. Упойващото ухание на сатенената ѝ кожа го влудяваше. Замаян от копнеж, Джон едва прошепна:

— Разбираш ли какво правим?

— Да, Джон.

Дълго се вира в очите ѝ, опитвайки се да открие там лъжа и коварство. Но от цялото ѝ същество се излъчваше само невинност и любов.

— Не, Рут, недей! Нима не знаеш колко е трудно за един мъж да спре...

— Не спирай! — погали нежно лицето му тя. — Моля те, Джони, не спирай.

— Съзнаваш ли какво искаш?

— Не искам нищо от теб. Просто давам. — Прокара пръста по устните му. — Люби ме, Джони!

Косата ѝ блестеше като злато на лунната светлина. Зарови лице и се потопа в уханието ѝ. Чувстваше нежната кожа до лицето си.

— Рут, знаеш ли какво мога да направя с невинна жена като теб? — Лицето му изведнъж стана сурово.

— Ти си прекрасен, Джони! Просто не си се вгледал истински в себе си.

— Не съм светец, Рут. Не се захващай с мен. Ще се разочароваш, бъди сигурна. Внезапно Джон я сграбчи за раменете. — Върви си, Рут! Върви си, докато е време.

Изчисти сламките от полата ѝ. Само един мускул, играещ на лицето му, издаваше вълнението, което изпитваше.

— Джони, моля те! — прошепна Рут.

— Не, трябва да си тръгнеш. Не можеш безкрайно да ме изкушаваш.

— Защо ме отблъскваш?

Джон я гледа дълго. Търсеше подходящите думи.

— Не, Рут, не те отблъсквам. Просто не си губи времето с такъв като мен.

— Та аз те обичам, Джон!

— Няма смисъл да продължаваме. Не вярвам в любовта.

Рут не искаше да се предава. Бе стигнала толкова далеч, че вече не можеше да се върне. За нея любовта бе всичко и тя щеше да се бори.

— Невинаги разумът разбира сърцето. — Рут го погали. — Какво чувстваш, Джони? — Той не отговори. — За мен важното е какво чувстваш, Джони. — Джон мълчеше. Тя усещаше вътрешната му борба. — Сигурна съм, че чувстваш нещо към мен, но искам да го чуя. Знам, че не съм ти безразлична. Страстта, с която ме прегръщаш, целувките ти... Кажи ми, че чувстваш същата топлина, същия копнеж, както и аз... Кажи ми, Джони, моля те!

Стояха един срещу друг. Сякаш се бяха пренесли в някаква нереална страна, където съществуваха само звездите, луната и техните чувства.

Джон нежно отблъсна Рут:

— Не мога да ти кажа това, което искаш да чуеш, Рут — сладки приказки за любов, семейство... Та аз съм един закоравял циник, който печели от защитата на престъпници, от които би се отвратила. Ще намериш някой, който да ти даде къща с градинка отпред, много деца, рунтаво куче, излети в събота, да те води на църква в неделя...

Рут мълчеше и той помисли, че си е тръгнала. Когато най-накрая проговори, гласът ѝ бе твърд и ясен:

— Не искам нищо да ми даваш, Джони... Ти си ми нужен, само ти.

— Рут Мобли, ти си най-големият инат, който познавам!

Тя се усмихна:

— Благодаря, Джони.

Джон се бореше с желанието да я притисне пак до себе си. Но искаше да постъпи честно, благородно. Стана му ясно — Рут беше разрушила целия му практичен и подреден свят, който беше градил години наред. И сега бе объркан, беззащитен. Беше загубил самоувереността си.

— Не искам да те нараня, Рут, за бога, та аз вече достатъчно те оскърбих.

— И двамата си наговорихме глупости, Джони. Вече всичко е забравено.

— Много си великодушна към мен.

— Обичам те, затова.

Джон се замисли. Колко лесно би било да забрави горчивите си преживявания и да признае на Рут, че я обича. Нима е възможно да се оженят и да живеят щастливо? Не, много е наивно. А и Рут не би оцеляла в Сиатъл. Атмосферата, нравите в големия град бяха сурови. Жена като нея, невинна и нежна, ще повехне, ще загине.

Стисна ръката ѝ и се взря в сините ѝ очи.

— Съжалявам, Рут... Съжалявам, че стана така.

— Гониш ли ме? — прошепна тя.

— Аз съм... — Джон се обърка. — Няма надежда, Рут, и вината не е твоя. Ти наистина си нежна, искрена жена и аз се гордея, че си

избрала точно мен, но... — Джон пусна ръката ѝ. — Просто не съм такъв, за какъвто ме мислиш.

Рут разбра, че е загубила.

— Аз вярвам в чудеса, Джони — каза тихо и излезе.

Той остана сам в плевника. Бореше се с желанието си да я извика обратно. Но имаше ли смисъл? Та той бе постъпил правилно — чувствата само усложняват живота.

Чу старият мотор на колата на Рут, което вече набираше скорост нагоре по пътя. Джон погледна през прозорчето. Странно. Като че ли изпитваше болка. Тя щеше да му липсва.

Рут трепереше цялата, когато се прибра вкъщи. Чувстваше се наранена. Джон я бе отблъснал, бе обидил любовта ѝ. Но това нямаше да ѝ попречи да се върне и пак да му каже, че го обича. Рут вярваше, че не греши.

Все съществуваше някакъв начин да спечели мъжа, когото обича. Ако трябва, по цял ден ще се върти покрай печката, ще пече курабийки и ще готви, ще готви, ще готви, докато стане по-добра и от френски готвач... ще го прегръща и целува, ще му казва „Обичам те“, докато той не се предаде... Тя ще...

Изведнъж всичката ѝ смелост я напусна. Въпреки упорството ѝ, Джон нямаше да я обикне. За любовта са нужни двама.

Не, тя е една обикновена тридесетгодишна учителка... Ще се върне към всекидневните си задължения и ще остави Джон Дейвис на мира. Да видим какво ще стане. Може би ще стане някакво чудо...

Почувства се безкрайно самотна. Съблече се и легна в студеното легло.

На другата сутрин чичо Роско веднага разбра какво се е случило. Видът на Джон беше красноречив.

— Пак ли я отблъсна, а, Джони? — Чичо Роско разбърка кафето си и го изгледа изпод вежди.

Джон нямаше настроение за разговори:

— Ти какво, шпионирал си цяла нощ, а? Или може би измисляш нов начин да ме сближиш с Рут?

— Хе, хе, хе! — Чичо Роско се плесна по коляното. — Ама лукът свърши добра работа, нали?

Джон трябваше да обуздае нервите си. Бе имал безсънна нощ, но не трябваше да изкарва лошото си настроение на един болен, стар човек.

— Не искам да те разочаровам, чичо Роско, но не храни напразни надежди. Рут е красива и млада и съм сигурен, че ще бъде отлична съпруга. Но не моя. — Стана и започна да прибира масата. — А сега да се заемем с твоите сделки и да помислим какво ще правим за Коледа.

— Хм... А аз си представях сватба по Коледа...

— Май трябва да се откажеш от тази идея, чичо Роско.

— Да се откажа?! Никога!

И наистина, през целия ден измисляше как да ядосва Джон. Пушеше там, където беше сигурен, че ще го види, отказваше да играе любимите си игри, късно през нощта слезе в кухнята и вдигна достатъчно шум, та Джон да го завари с бутилка уиски в ръка.

— Как ще я караме така, чичо Роско? — рече Джон и взе бутилката.

— Изпълни последното желание на стареца, покани Рут поне на обяд.

— Чичо Роско...

— Не можеш да си сигурен кога ще дойде любовта, докато не и дадеш възможност.

Джон не възрази. Хвана чичо си за ръка и го поведе към спалнята:

— Хайде, чичо Роско. Сигурно щуротиите през деня доста са те уморили. Легни си.

— Прав си, капнал съм, едва сега го забелязвам. — Остави се Джон да го заведе до леглото и да го завие. — Ако чуеш тези глупави зайци да пеят, Джони, кажи им, че още не съм готов.

Джон се усмихна:

— Добре, ще им кажа. Лека нощ, чичо.

В понеделник Джон най-последно се срещна с лекаря на чичо си.

— Няма нищо тревожно в състоянието на вашия чичо — каза доктор Райт. — Ако изпълнява предписанията ми, ще изживее

отредените му дни. Разбира се, трябва да се има предвид и възрастта. На тези години винаги може да се случи нещо непредвидено.

Джон благодари и си тръгна. Вече не се тревожеше толкова за чичо си, но не мажеше обаче да забрави старата легенда за зайците.

След посещението при доктора смяташе да продължи с празничните покупки. Мина покрай училището на Рут. Не нарочно, разбира се. Озова се пред високите обковани врати на двора. Всичко беше точно така, както си го спомняше от едно време — старомодна мрачна сграда от петдесетте години с обширна морава отпред. Даде си сметка, че в Тупело открива още едно нещо, което не бе намерил в Сиатъл — връзката между минало и настояще.

Надигна се на пръсти, за да потърси Рут с поглед. Глупости! Беше два и половина, Рут сигурно още бе в класната стая.

Върна се в колата. Пусна радиото и си затананика тихичко. Елвис Пресли пееше „Тъжна Коледа“.

Запали колата. Внезапно осъзна, че не отива в търговския център, а завива към училището. Усмихна се. Отиваше да види Рут. Не знаеше какво ще ѝ каже, но все ще измисли нещо. В крайна сметка бе Коледа. Можеше да отиде и просто да каже „Весела Коледа, госпожице Мобли“. Все пак тя беше приятелка на чичо му.

ОСМА ГЛАВА

Когато Джон надникна в стаята, видя Рут заобиколена от бърбиви второкласници. Спря се на вратата да я погледа. Вярваше, че човек най-добре може да прецени противниците си като ги завари неподготвени. Не че Рут му бе противник — вече не... Какво всъщност беше тя за него? Все още не можеше да каже. Но като я гледаше такава, с искрящи сини очи и златиста руса коса, обградена от палави ученици, се почувства сякаш изведнъж са му подарили цяла сладкарница, пълна с какви ли не вкусотици.

Рут вдигна поглед и очите ѝ светнаха. Усмихна се и тръгна към него.

— Здравей, Джони!

Двадесет чифта любопитни очи се впиха в него. Двадесет гласчета тихичко зашушукаха нещо.

— Деца! — Рут плесна с ръце и повиши глас. — Искам да кажете „Добре дошъл“ на господин Джон Дейвис — племенника на чичо Роско.

— Вие ли сте този, с магарето? — попита едно малко любопитно момченце.

— Не, магарето е на чичо ми. — Джон се усмихна и влезе в класната стая.

— Госпожица Мобли ни каза, че то се нарича Хенри — изви гласче слабичко русо момиченце. Повдигна паднал върху челото му рус кичур и впери очи в Джон.

— Госпожица Мобли ни каза, че магарето няма... Че то няма да... Ъ-Ъ...

— Да участва в пиесата, Клара — подсказа Рут.

— Защо, господин Дейвис? Как ще изиграем пиесата, кажете ми? — Устните на Клара се разтрепериха.

— Ами... — Джон се обърка. Не знаеше какво да отговори. Едно е да каже на Рут, че Хенри няма да бъде коледното магаре тази година,

друго — на тълпа ентузиазирани седемгодишни хлапета. Рут се притече на помощ.

— Деца, обясних ви, че господин Роско не е много добре и не бива да го тревожим за такива неща. Може би за другата Коледа...

Звънецът би и спести на Рут по-нататъшни обяснения. Децата веднага забравиха за магарето и хукнаха към вратата. Джон трябваше да се отдръпне, за да не го пометат. След като и последното излезе, Рут затвори вратата и погледна Джон въпросително.

— Дойдох да ти кажа, че промених мнението си — съобщи той. Лека руменина заля бузите на Рут. Джон побърза да уточни. — Става дума за Хенри. — Споменът за плевника бе още жив и не му се искаше историята да се повтаря. Може и да не избяга сега толкова лесно, колкото вчера. Трябваше наистина да внимава.

— За Хенри ли? — Рут бе очаквала друго.

— Не трябва да ви лишавам, теб и чичо Роско, от удоволствието да видите Хенри в коледното представление.

— Аз не биваше да настоявам. Голям инат съм. Все пак, чичо Роско не е добре и... — Докато говореше, Рут го доближи. Не можеше да устои на магнетичното му присъствие. Нищо, че можеше да се опари от пламъка на своята любов!

— Говорих с лекаря. Каза, че състоянието му е много добро. — Джон също пристъпи, сякаш невидими конци го теглеха към нея.

— Е, това са добри новини.

Рут вдигна ръка. Джон почти усети нейната ласка на лицето си. Копнееше за това докосване, желаше го с цялото си същество. Пристъпи към нея, но тя неочаквано се отдръпна. Джон се укори за глупостта и наивността си. Какво си въобразяваше той? Време бе да си тръгне, да се спаси от това изкушение.

— Добре... — отстъпи крачка назад. — Ако решиш все пак да вземеш Хенри, обади ми се.

— Реших да не се инатя повече. Коледа не е време да искаш, а да даваш. — Тя отпусна ръка. — Няма да променя мнението си, Джони, за каквото и да е...

Да, Рут просто му прехвърляше топката. Допреди два дни за него тя бе просто една хитра жена, хвърлила око на парите на чичо му. Сега нещата се бяха променили. Разбра, че е благородна и искрена. Винаги тя бе идвала първа при него. Смело призна, че го обича, без да знае

дали той ще ѝ отвърне със същото. Опита се да го промени, да събуди чувствата му... Но остави следващата стъпка на него. Джон винаги се бе оправял в студения пресметлив свят на Сиатъл, но в света на любовта бе безпомощен.

— Честита Коледа, Рут — каза най-накрая.

— Честита Коледа, Джони.

Той се запъти към вратата, а тя извърна глава към прозореца. Бе чувала, че има различни видове любовна мъка. През тези два дни ги бе изпитала всичките. Какво ли още я чакаше...

Джон се качи в колата си. За миг се обърна и погледна към училището. На Рут ѝ се стори, че я вижда, но не ѝ даде никакъв знак. Запали мотора и потегли.

Тя остана загледана след него. Нарисува с дъха си две сърца на стъклото.

— Честита Коледа, любов моя — прошепна. Затвори очи и отправи молитва за чудо.

Следващите два дни бяха като че ли най-дългите в живота на Джон. Рут не се обаждаше, не идваше на гости. Все едно бе изчезнала.

Вечерта на втория ден Джон скочи от стола си и нервно закрочи из хола. Чичо Роско остави вестника и го погледна над очилата.

— Какво става с теб, Джони? Мяташ се като див звяр в клетка.

— Ще ида да донеса още дърва за огъня.

— Ами! Не на мен тия. Пак ще стоиш навън, ще тъгуваш, ще съзерцаваш луната като някой Ромео. Да не мислиш, че не съм те видял!

— Какво, пак ли си ме шпионирал?

— О, просто така си убивам времето, след като изгони Рут. С теб и един шах човек не може да изиграе.

— Чичо, мислех, че приключихме с този въпрос.

— Лично аз не съм приключвал. — Старецът отново се залюля на стола си. — Ако аз например, исках да покажа на една млада жена, че съм се държал като пълен глупак, щях да заведа Хенри утре към два на училищното представление. После щях да се промъкна, да ѝ кажа две-три сладки думи и да хукна с нея до някой мотел да правя бебета,

докато не съм забравил как става това — захили се чичо Роско. — Умна приказка, а, Джони?

Джон се усмихна:

— Значи ли това, че ако не изпълня съвета ти, ще има още лук?

— О, може и нещо по-лошо от лук. Ние с Хенри сме пълни с мръсни номера.

Сякаш да потвърди думите му, Хенри изрева от обора. Джон се разсмя:

— Изнудвате ме, значи!

— Внимавай, момчето ми, и по-лошо може да стане. Можеш да я загубиш.

Навън под звездите Джон се замисли над думите на чичо си. Ако сега изпусне любовта, какъв живот го чакаше занапред? Подредени, ангажирани, напрегнати дни. А нощите?

Дълго време стоя така в студената декемврийска вечер, замислен за бъдещето.

Рут се бе спотаила зад завесите, за да може да подсказва на второкласниците си. Мека светлина осветяваше сцената и ѝ придаваше известна тайнственост като в библейските легенди. Иначе декорите не бяха нищо особено — картонен обор, куп слама за малкия Исус, странни животни — маскирани деца. Гълъби в сиви анцузи и гъши пера по качулките разговаряха в момента с една крава — причудливо създание от две части, чиято задница често не следваше предницата:

— Виждаш ли тази звезда на небето? — попита един от гълъбите — малката Клара.

— Да — рече Уанда, предницата на кравата.

— Какво ли е това? — попита Брус, задницата на странното създание.

Раздвижването сред публиката показва, че Мария и Йосиф са се запътили към сцената. Рут бе доволна. Децата се справяха много добре.

— Това е велико... — провикна се Клара, но замлъкна.

— Събитие — подсказа ѝ Рут. Клара започна отново:

— Това означава велико...

— Вижте, вижте! Та това е Хенри! — развикаха се от всички страни.

Малчуганите развълнувано запляскаха:

— Магаре! Истинско магаре!

На сцената се появиха Йосиф и Мария, възседнали магарето. Рут се извърна и видя Хенри, пищно разкрасен, достолепно да пристъпва напред. Погледна към публиката и забеляза седнал на първия ред чичо Роско. Устните ѝ затрепериха и тя изпусна сценария. Значи все пак са дошли, значи...

— Това означава велико събитие! — изкрещя Клара и се втурна към Хенри.

— Иа-иа — изрева Хенри. Рут се просълзи от щастие.

— Това значи, че те обичам. — Чу се зад гърба ѝ гласът на Джон. Рут бавно се извърна.

— Нима дойде? — едва прошепна тя.

— Днес е ден, в който стават чудеса — рече той и я прегърна. — Обичам те, Рут, и не намерих по-добър начин да ти го кажа...

— И доведе Хенри тук, само за да ми кажеш, че ме обичаш?!

— Исках да го яхна, но Йосиф отсече, че съм твърде голям и не ми даде — усмихна се той и погали златистата ѝ коса. — И ти ли мислиш така, Рут?

— Не, точно такъв ми харесваш.

Очите ѝ блестяха. Надигна се на пръсти да го целуне. Целуваха се дълго и страстно, без да обръщат внимание на бъркотията наоколо.

На сцената цареше хаос. Задните части на трите крави се бяха измъкнали, за да разгледат по-добре Хенри. Предните гонеха гълъбите по сцената и ги бодяха с картонените си рога. Йосиф заряза Мария и отиде да се въргала в сламата с другите. Дюзина малки момченца от публиката бързо се качиха при него. Сред всичката олелия, уплашен, Хенри нададе оглушителен рев.

Джон вдигна глава:

— Хей, ще изпуснем най-важното събитие!

— За мен ти си най-важното събитие, Джони — притисна го към себе си Рут. — Просто не мога да повярвам, че ме обичаш. Това е чудо!

— Наистина е вълшебство! — вдигна я на ръце той и я понесе към картонения обор на сцената. Там, на колене, пред петстотин малки ученици, я попита:

— Ще се омъжиш ли за мен, Рут?

— Да, Джони! Хиляди пъти „Да“! — Рут падна на колене и го прегърна.

Малката Клара взе нещата в свои ръце. Застана в центъра на сцената и се провикна към публиката:

— Отворете сърцата си за Исус! Господ да ви поживи, дами и господа, и лека нощ на всички вас.

Джон помогна на Рут да слезе от сцената.

— Ще ѝ дам, но нека първо да наградя теб... — и Рут се отпусна в обятията му, а чичо Роско, разбрал какво ще последва, дръпна завесите.

Джон и Рут се ожениха на Коледа във фермата на чичо Роско. Церемонията бе кратка, но красива. След като церемонията приключи, Джон вдигна Рут, за да сложи новата звезда на елхата.

— Това е началото на нашето щастие, Рут!

И двамата се загледаха в кристалната звезда, която разпръскваше вълшебна светлина наоколо.

— Това, което искам да знам, е — намеси се чичо Роско, — кога всъщност ще се заемете с бебетата!

Рут и Джон се засмяха:

— Ще работим по този въпрос, чичо Роско.

Джон намигна на стареца и поведе съпругата си към спалнята. Тяхната първа брачна нощ!

Чичо Роско потъна в стола си. Неочаквано му се причуха приглушени звуци. Стана и отиде до прозореца. Свечеряваше се. Снегът тихо се ронеше от небето. Лунната светлина меко осветяваше поляната пред фермата. Зайците се бяха събрали и пееха. Пееха своята песен. Чичо Роско отвори прозореца и се заслуша. Тихичко се засмя и прошепна:

— Ама и аз! Как не се сетих? Та зайците пеят просто, защото е Коледа.

ЕПИЛОГ

Джон се събуди от стъпки по коридора. Претърколи се в леглото и прегърна жена си. Разроши златистата ѝ коса и прошепна:

— Вече десет години, а още съм луд по вас, госпожо Дейвис.

— Надявам се вечно да е така, господин адвокат — протегна се и се сгуши в него Рут. Погали го по гърба така, както знаеше, че обича и се усмихна. — Докажи го!

И той го доказа. Когато приключи с доказателствата, слънцето вече се бе издигнало иззад снежния хребет и огряваше старата ферма.

От спалнята в новото крило на къщата, изградено преди шест години, те чуваха как децата им весело тършуват за коледните подаръци.

— Ей, виж какво ми е донесъл Дядо Коледа! — Пискливото гласче беше на четиригодишния им син Дейвид.

— О-о-о, погледнете тук! — Изглежда шестгодишната Ан бе открила новата си кукла.

— Момичешки работи! Я вижте само новото ми колело! — каза техният син Роско с превъзходството на деветгодишен.

Рут и Джон се засмяха. Джон нежно стисна ръката ѝ. Настина, бяха влюбени като преди десет години.

— Съжаляваш ли за това, което остави в Сиатъл, Джони? Липсват ли ти заплетените съдебни дела, луксозният кабинет, големите пари? Не ти ли доскуча Тулело, с неговите дребни грижи?

Той се надвеси над нея и се засмя:

— Има нещо такова, но... от мен да мине.

— Ама и ти си ми един! — Рут го замери с възглавницата си и се измъкна от леглото.

— Колко е часът? — попита Джон.

— Само пет и петнадесет. Нали знаеш какви са децата по Коледа. Страхуват се да не изпуснат нещо. — Тананикайки си, Рут пусна душа.

Джон се съблече и отиде при нея. Взе гъбата и започна нежно да трие гърба ѝ.

— Познавам още един, който се страхува да не изпусне нещо.

— И кой е това?

Той я ощипа галъвно по шията.

— Моята съпруга.

— Никой не знае какви чудеса ще му донесе Коледа.

Когато Рут и Джон слязоха, долу вече беше тихо. Помислиха, че децата пак са си легнали и на пръсти се промъкнаха към хола. Надникнаха през вратата. Чичо Роско седеше пред камината. Видя ги и се провикна:

— Хайде, побързайте, изпускате историята ми! Трите деца се бяха насъбрали около него и слушаха ежегодното издание на легендата за зайците. Хванати за ръце, Рут и Джон седнаха на дивана и се заслушаха.

— Едно време, преди много, много години, когато снегът тихо покриваше земята, чух песента на зайците...

Беше ред на Ан:

— И защо пееха, чичо Роско?

— Ами, първо, пееха, защото бе Коледа и бяха щастливи. Господ обича божиите създания да възхваляват раждането на неговия Син.

— И какво още, чичо Роско? — Малкият Роско също си знаеше реда.

— Е, това именно е най-хубавата част. Пееха, за да отпразнуват сватбата на вашите мама и татко. Но най-щастливи бяха, защото знаеха, че всички вие ще се родите.

— Дали ще пеят пак, чичо Роско? — Ан се сгуши в скута му.

— Не знам, мъничкото ми. — Чичо Роско погледна към Рут и Джон закачливо. — Ще пеят ли, какво ще кажете?

— Слушайте! — Рут сложи пръст на устните си. — Чувате ли това?

— Да, да! — провикнаха се децата.

— Залагам си главата, че това са зайците — добави чичо Роско.

От далечината се чуваше приглушена песен. Всички се скупчиха на прозореца. Дали бяха зайците, или коледна песен, Рут не знаеше. Усмихна се:

— Другото лято, когато тревата се раззелени и цветята цъфнат, ще си имаме още едно бебе.

— Нали сестричка? — Ан живо се интересуваше.

— Не знам, миличка — каза Рут. Джон ѝ стисна ръката:
— Още едно чудо, нали, скъпа?

НЕЙЪМИ ХОРТЪН СБЪДНАТА ПРИКАЗКА

Катлийн Рамзи е напуснала съпруга си преди шест месеца. Но когато ѝ съобщават, че Гейдж Рамзи е в критично състояние, тя веднага тръгва за болницата. По Коледа се случват какви ли не чудеса... Дали и мечтите на Катлийн ще се сбъднат?

ПРОЛОГ

Заслепен от снежната вихрушка, той се взря с присвити очи през предното стъкло на пикапа и глухо изруга. Мускулите на раменете му се бяха схванали от непрекъснатото усилие да стиска кормилото и да се бори с вятъра през все по-дълбоките преспи по пътя.

Лудост беше дори да се помисли, че ще се добере до Денвър тази вечер. По радиото съобщиха за затворени пътища и тежки зимни условия. Никой нормален човек не би тръгнал на път в такова време.

Тази мисъл го накара да се усмихне мрачно. По дяволите, от шест месеца той наистина не беше на себе си. Откакто загуби единствения човек, на когото държеше.

Хвърли бърз поглед към кутията с подаръка. Миналата вечер взе решение и вече нищо не можеше да го спре.

Снегът обгърна пикапа. Мъжът отпусна газта и изруга отново. Изневиделица през снежната завеса блеснаха стоповете на микробус и задницата на колата се материализира сякаш от нищото.

Стори му се, че зърва детско лице с разширени от ужас очи, но снегът го скри от погледа му. Той натисна спирачките, молейки се да успее.

Но пикапът стъпи на лед, завъртя се и пресече осевата линия. Отсреща го заслепиха фаровете на цистерна, което цепеше през снега право към него и Гейдж затвори очи. Беше прекалено късно. Това беше краят.

Точно преди сблъсъка се почуди дали някой щеше да открие пакета и да ѝ го предаде. Дано, Господи, дано...

ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът иззвъня малко след осем.

Катлийн разопаковаше играчките за елхата. Понечи да се изправи, но Бет, застанала на кухненската врата с парче фруктов кейк в ръка, ѝ махна да не мърда и Катлийн с облекчение се отпусна отново на колене.

Сигурно е поредният добронамерен приятел. Обажда се, за да я попита как е и да се осведоми със загрижен глас, който вече ѝ беше омръзнал, дали има някакви планове. И ако няма, щеше да я увери колко щастливи ще бъдат всички да наминем.

Бет заяви, че празниците са за това, а и приятелите също.

Но за разлика от всички други Коледи, на нея никак не ѝ беше до празници. Не искаше да се сблъсква с изкуствени любезни усмивки и да слуша баналности, че „всичко е за добро“ и че сега „може да започне живота си отначало“.

Болеше я, по дяволите.

Но няма край на всяка любов не беше болезнен?

Изобщо не възнамеряваше да празнува Коледа. Навяваше ѝ прекалено много нежелани спомени. Бе решила да замине надалече, в някое топло и непознато кътче или просто да поработи през почивните дни.

За беда, Бет я познаваше прекалено добре. Тя беше предусетила всичко и само преди няколко часа се появи на вратата заедно с Дъг, една седемкилограмова пуйка, елха, кутии с подаръци, храна и двете деца, които кипяха от неизразходвана енергия и буквално взривиха малкия апартамент. Заявиха ѝ мрачно, че ще я развеселят дори това да им струва живота.

Е, нямаше как, сега Катлийн трябваше да се усмихва. Подаде стъклената звезда на Джими — седемгодишния син на Бет. Той се усмихна срамежливо, постави ѝ кукичката и я подаде на баща си.

— Същински конвейер — засмя се Дъг и разроши косата на сина си, но без да откъсва поглед от Кейт. — Как се чувстваш?

— Чудесно — излъга тя и продължи да се усмихва насила, за да потисне спомените. — Радвам се, че дойдохте.

— Лъжеш — подразни я той. — Искат ти се да си бяхме останали у дома. Но нали познаваш Бет...

Катлийн се разсмя от сърце.

— Как да не я познавам? Наистина се радвам, че сте тук. Знаем, че на децата ще им бъде малко мъчно за баба и дядо и няма да им се спи на пода, но...

— Аз обичам да спя на пода — увери я Джими. — Все едно, че си на къмпинг. Пък и според татко Дядо Коледа знае, че сме тук. А утре веднага отиваме при баба.

Катлийн се усмихна и прегърна момчето. После, за да спре напирещите сълзи, посегна към кутията до себе си и извади следващата играчка. Тя се оказа кристално ангелче, с позлатени крила и къдрици. За секунда Катлийн се взря в него с примряло сърце. Не може да бъде, помисли си тя замаяна. Не може да е ангелчето, което Гейдж ѝ подари на тяхната втора Коледа.

Естествено, не беше. Катлийн пое дълбоко въздух и продължи да разгъва малкото украшение, като се опитваше да обуздае издйническото треперене на пръстите си.

— Внимавай — прошепна тя и го подаде на Джими. — Много е нежно.

Като мечтите, като сърцето на влюбен...

— Катлийн...

Гласът на Бет бе странно напрегнат и тревожен. Тя стоеше на прага с пребледняло лице, сложила ръка на гърдите, сякаш не можеше да си поеме дъх. Катлийн почувства как ледени пръсти сграбчиха сърцето ѝ.

В този момент Дъг се огледа и слезе от стълбата.

— Какво има, Бет? Какво се е случило? Баща ти ли е?

Бет поклати глава и прикова поглед в Катлийн.

— Обаждат се за... Гейдж.

Дъг стрелна с поглед Катлийн и изруга.

— Тя няма какво да му каже. Аз ще разговарям с него.

— Не. Не беше той, а баща му. Гейдж... е катастрофирал, Кати. Много тежко. Нуждаят се от подписа ти, за да оперират и за... формулярите за донорство.

— Донорство? — Катлийн чу собствения си глас някак си изтънял и далечен. Стаята сякаш леко се наклони и тя се почувства неестествено и не на място. — Искаш да кажеш, че е мъртъв?

„Мъртъв“? Тази дума не означаваше нищо. Гейдж мъртъв? По-лесно ѝ беше да повярва, че слънцето е угаснало. Нищо не можеше да сломи Гейдж. Той беше от семейство Рамзи. Синът на Декър Рамзи. Непристъпен. Идеален. Безсмъртен.

— Не — успокой я Бет. — Но е пострадал тежко и не се знае...

— Боже мой. — Беше по-скоро прошепната молитва, отколкото възкликание и Катлийн затвори очи. — Само не Гейдж!

Нечия силна ръка я подкрепи.

— Седни, Кати. — Гласът на Дъг бе напрегнат. — Ще отида дотам и ще се погрижа за всичко. Не е нужно да идваш. Аз ще им обясня. Ще им кажа, че ти не си му...

— Да, но аз съм — прошепна Катлийн и разсеяно се зачуди защо точно сега това изведнъж ѝ се стори важно. — Аз съм негова съпруга, Дъг. Все още.

— По дяволите, Кати. От шест месеца сте разделени. Не му дължиш нищо! Не и след като се държа така с теб.

— Аз съм негова съпруга — повтори тихо тя и погледна Дъг, обзета от странно спокойствие. — Гейдж е мой мъж и аз трябва да отида.

— Кати... — започна отново Дъг.

— Дъг! — В гласа на Бет се доловяха метални нотки. Последва кратка суматоха и в следващия момент тя пхна в ръцете ѝ топлото яке. — Дъг ще те закара. Аз ще остана при децата, докато майка ми ги вземе и после ще дойда сама в болницата.

Вцепенена, Катлийн облече якето, оплете пръсти в ципа и машинално пое чантата от Бет. Изведнъж ѝ стана студено и я полазиха тръпки. Зъбите ѝ затракаха и тя прошепна:

— Мога да шофирам. Ще отида сама.

— Дъг, остани с Кати, докато пристигна. И не пускай никой от тях да припари до нея. Чуваш ли? Нито сестра му, нито проклетите му братя. Най-вече Декър. Те са като пирани. Цялото им семейство... Само да подушат кръв и жива ще я изядат.

— Не се безпокой. Ако Декър Рамзи поиска да се докопа до нея, ще му се изпреча на пътя.

Нещо не беше наред.

Намираше се на тъмно и студено и не можеше да се движи. Долавяше гласове в тъмнината. Неразбираем шепот, който ту се появяваше, ту изчезваше и той изведнъж се почуди дали не умира.

Спомняше си, че катастрофира. Ослепителните снежинки пред фаровете на камиона, поледицата и неочаквания блясък на стоповете пред него. После отвратителния страничен тласък, когато пикапът се завъртя и започна да се търкаля...

Може би това беше смъртта.

Мисълта нито го разстрои, нито му се стори особено ужасяваща. Тъй или иначе, без нея животът му губеше смисъл.

После тъмнината го обгърна. Внезапно, обхванат от ужас, той извика името ѝ. Знаеше, че няма да го чуе, че няма да дойде, но имаше нужда от нея... желаше я повече от собствения си живот...

Дъг не каза почти нищо по пътя към болницата. На Катлийн, сгушена в плътното си яке и трепереща от студ, също не ѝ се говореше. Бяха израснали заедно — Дъг, Бет и тя. Заедно си бяха писали домашните, бяха ходили следобед на кино и бяха споделяли мечтите си. Но нито Дъг, нито Бет можаха да разберат защо точно Катлийн се омъжи за един от братята Рамзи.

В края на краищата тя беше дъщеря на Бру Лангфорд. Техните семейства враждуваха за земи, вода, жени и всичко, стояло между тях, от три поколения насам. Освен това всички знаеха, че братята Рамзи носят само неприятности. Те бяха в мечтите на всяка девойка и в ядовете на всеки баща. Репутацията им на скандалджии и женкари не беше съвсем неоснователна.

Досега тя не им беше обяснила. Как да каже дори на най-добрия си приятел, че се е омъжила, за да изпълни последното желание на баща си? Че всичко беше фалшиво — фиктивен брак, чист бизнес.

Дъг намали на светофара и Катлийн се взря в приказната нощ. Градските улици бяха окъпани в светлини, накичени с гирлянди и разноцветни коледни украшения. Продължаваше да вали и снежинките

танцуваха пред фаровете на колите, които пълзяха по кишавите улици и заледените кръстовища през тълпите от закъснели купувачи.

Суетнята и светлините на града все още я удивляваха. Тя беше дъщеря на фермер и градът ѝ беше чужд. И все пак той я приюти, когато напусна дома на Гейдж преди шест месеца. Тук тя се изгуби и престана да бъде съпругата на Гейдж Рамзи.

А преди това беше дъщерята на Бру Лангфорд. Негово притежание, заедно със земята, добитъка, конете и наемните работници.

Като дете тя не виждаше нещата по този начин. Израсна на ранчото „Хай Мейса“ върху конско седло. Предпочиташе да язди на воля навън, отколкото да говори по телефона с връстничките си и да споделя през смях тайни за момчета и първи целувки.

Едва по-късно, когато истински започна да се интересува от същите тези момчета, постепенно разбра какво означава да си дъщеря на Бру Лангфорд.

— Това значи, че всеки нехранимайко ще те задиря — разясни недвусмислено баща ѝ, когато тя беше на четиринайсет. — Но няма да е заради теб, а заради земята. Моята земя. „Хай Мейса“ струва милиони, момиче, и ти ще се омъжиш само за този, който аз ти посоча. Да ти е ясно още отсега.

Тогавя не ѝ се стори чак толкова важно. Имаше много фермерски синове наоколо и с малко късмет все щеше да намери в кого да се влюби.

Катлийн се взря през прозореца в блесналите светлини и за пореден път се запита какво ли щеше да се случи, ако баща ѝ не се беше разболял и бе изпълнил закана си да я омъжи за човек, избран от него. Ако ранчото не беше докарано до разруха от немарливост и високи лихви. Ако сушата не беше унищожила съседните ранча, включително и „Тангълфут“ на Рамзи. Ако Гейдж не се беше отбил онзи следобед с предложението си за идеалната „делка“...

Толкова много „ако“, помисли си тя тъжно. Нещата можеха да се развият съвсем различно. И все пак това беше единственият изход. Защото любовта дойде твърде лесно.

Тя все още си спомняше деня, дори секундата, в която се случи всичко, там, край рекичката Файъруийд, три седмици след шестнайсетия ѝ рожден ден.

Загледана в пищните коледни гирлянди, Катлийн се усмихна на спомена...

Първо чу мученето на кравата някъде долу откъм реката. Заинтригувана, тя докосна Ред с пети и едрият кон заслиза през ниските храсти.

Съвсем скоро откри проблема. Кравата и телето се бяха отклонили от стадото заедно с още няколко животни, за да пият вода. Стотици копита бяха превърнали речния бряг в огромна кална яма. Точно в средата, затънало до корем в гъстата лепкава кал стоеше едноседмичното теленце.

С усилията си да се измъкне от капана то само беше утежило положението си и сега пръхтеше, изтощено и уплашено, въртеше очи и едва-едва измучаваше. Една крава — очевидно майката — тичаше напред-назад по брега. Краката ѝ бяха полепнали със спечена кал, хълбоците ѝ се издуваха като мехове, когато викаше отчаяно затъналото си теленце.

Катлийн погледна с отвращение към калта, въздъхна и скочи от коня. Ако теленцето беше по-голямо и по-силно, можеше да го върже с въже и да го изтегли с Ред, но то беше толкова малко и така здраво нагазило, че рискуваше да го нарани. Тя стъпи на едно паднало дърво и събу ботушите и чорапите си. После нави джинсите до коленете и запристъпва внимателно към телето.

То ставаше все по-неспокойно, очевидно не по-малко ужасено от нея, отколкото от калта и Катлийн започна да го успокоява. Зад нея кравата побесня още повече и Катлийн ѝ хвърли тревожен поглед с надеждата, че няма да бъде нападната.

— Идеята наистина е твърде тъпа — приятелски се обърна тя към телето.

Вече беше нагазила до коляно в лепкавата кал. Тъкмо наближи, когато телето подскочи отчаяно и успя да се измъкне наполовина. След това цопна обратно с мучене и изплиска Катлийн от глава до пети. Тя ахна и изруга изумено, мокра до кости.

— Ах, ти, проклет малък...

Избърса очи с ръкав и изгледа отмъстително телето. Козината му беше покрита с изсъхнала кал, а самото то беше съвсем шашнато.

Опита се отново да го успокои и пхна едната си ръка в калта при предния му крак, а с другата го обгърна.

После го хвана здраво за коляното и дръпна внимателно, докато слабичкото краче се освободи с отвратителен засмукващ звук. Насочи се към задния крак и стисна зъби, защото телето започна да се мята и да скача в ръцете ѝ, а едно малко, остро копито се вряза в крака ѝ.

— Както изглежда, нямаш нужда от помощ — дочу се тих присмехулен глас.

Точно в този момент телето реши да подскочи здравата, след което и двамата се плъснаха. То измуча ужасено, а Катлийн изплю шумно калта, която беше нагълтала, закашля се, пусна животното и се изправи с усилие. Обърна се и видя златокос Адонис, който я наблюдаваше от брега с ленива усмивка.

Гейдж Рамзи. Цял-целеничък, близо метър и деветдесет, яхнал дългокракия си кестеняв жребец, пословичен владетел на женските сърца. Дори на осемнайсет той имаше ръста и широките рамене на мъжете от семейство Рамзи, а също и техните класически черги — правилни, но достатъчно мъжествени, гъста и непокорна меденоруса коса, очи с цвят на лятно небе и типичната безцеремонна, самоуверена усмивка. Ако беше някой друг — ако тя беше някоя друга, ефектът щеше да бъде унищожителен.

Но Катлийн не помръдна. Само стисна юмруци и го изгледа кръвнишки.

— Тази земя е владение на Лангфорд — изрече тя бавно. — Нарушаваш границите.

Забележката ѝ не постигна желания ефект. Той се ухили още по-широко, а небесносините му очи се впиха в нейните с обезпокоителна настойчивост.

— Чух врявата чак горе на билото и реших, че няма да е лошо да сляза и да хвърля един поглед. — Той я изгледа от глава до пети с интерес, който накара стомахът ѝ да се свие от непозната тръпка. — Дяволски добре си се подредила.

Силно раздразнена, Катлийн усети, че се изчервява. Стана ѝ неловко и срамно, щом осъзна каква картинка представлява — цялата в кал и мръсна вода, косата на кичури, а дрехите — полепнали по нея.

— Ако не ти харесва как изглеждам, върви си — каза тя враждебно.

Неизвестно защо Гейдж вече не се усмихваше. На лицето му се беше появило странно изражение, което тя не можа съвсем да си обясни, а когато погледът му улови нейния, стомахът ѝ отново се сви от същата лека тръпка.

— Не съм казал такова нещо — рече той тихо. — Изведнъж забелязах... че май вече не си толкова малка, нали?

Изглежда глупостта на въпроса го поразил, защото той избухнал в смях, килна назад каубойската си шапка и я натиснал здраво върху русата си коса.

— Исках да кажа, че...

— Изпускаме го! Изпускаме го!

— Дишането спря... Няма пулс.

— Дайте дефибрилатора. Подайте 200. Да опитаме пак.

— Стоп. Има пулс.

— Налягане?

— Да... да! Стабилизира се. Върнахме го.

— Той сам се справи. Този приятел не се предава лесно.

— Това е може би единственото в негова полза.

— Да се надяваме, че ще му стигне. Бързо, да спрем кръвоизлива. Той не може да свърши всичко сам...

Сънуваше. Сега си спомни. Преди тъмнината да се стовари върху му отново със своя пронизващ студ и онези далечни шепнещи гласове. Гейдж опита да ги пренебрегне, да не им обръща внимание. Желал е единствено да събере отрязъците от разбитата мечта... Струваше му се особено важно, сякаш сънят му осигурявал безопасност. Той се понесел без посока в тъмнината, далеч от студа, болката и страха, обратно към рекичката, където чакаше Кати...

Точно в този момент търпението на кравата се изчерпа и тя реши да атакува. Измуча гневно и се понесел в тромав галоп, всред пръски от кал и вода, право към дъщерята на Лангфорд. Гейдж реагира инстинктивно.

Той срита коня в хълбоците и грабна въжето, закачено за седлото.

Жребецът нямаше нужда от повече обяснения. Майсторски пресече пътя на животното и отби атаката, като разпени водата в краката си. Накрая кравата се предаде и се насочи към възвишението с пръхтене. Гейдж я последва, метна въжето около рогата ѝ и къде с дърпане, къде с увещания, я заведе до едно дърво и я завърза здраво. После захвърли шапката и ботушите настрани, нави ръкави и нагази в калта, за да помогне на момичето.

На жената, поправи се той, искрено заинтригуван от гледката. Последния път, когато беше виждал малката Кати Лангфорд, тя беше само колене, лакти и невъздържан кикот. Как така е успяла да порасне пред очите му, без да я забележи?

Може и да не беше чак толкова чудно. Катлийн Лангфорд винаги е била извън обсега му само заради баща ѝ. Сигурно затова не е искал да я забележи.

Но сега нямаше как. Тя беше висока, гъвкава като тръстика, а подгизналата джинсова риза и панталони очертаваха съблазнителни женствени форми. Под калта и ядната гримаса се виждаше лице, което би накарало всеки мъж да се обърне два пъти и той се почуди дали тези сочни малки устни бяха дори наполовина толкова апетитни, колкото изглеждаха.

Развеселен установи, че неприкритият му оглед не е останал незабелязан. Катлийн се беше изчервила яростно под калните петна. Но не се предаваше. Вирнала нападателно брадичка, тя го изпепеляваше с поглед.

Това го заинтригува още повече. Макар и осемнайсетгодишен той никога не беше имал проблеми с жените. Напротив. Името, което носеше, имаше своите предимства, както и недостатъци.

Не можеше да си спомни друга жена да го е гледала така, както го гледаше сега Катлийн Лангфорд. Развесели го мисълта, че по-скоро би му зашлевила плесница, отколкото да се хвърли в обятията му. Тя не би позволила на някакви женски задръжки да ѝ попречат да постигне своето.

Решил, че нито времето, нито мястото са подходящи, за да се увери в това, той се наведе, обгърна телето с ръце и дръпна.

Отначало не се случи нищо, после телето изплашено измуча, отметна глава назад и улучи Гейдж точно по скулата. Той изруга и

почти го пусна, ослепен от болка и кални пръски, а телето започна бясно да се съпротивлява, почувствало, че хватката се разхлабва. Тогава Катлийн се притече на помощ, заклещи главата на животното подмишница и се опита да издърпа предните копита от лепкавата кал. Заедно двамата успяха да го освободят.

Тутакси телето започна да се мята като диво. Катлийн загуби равновесие в гъстата тиня и падна. Гейдж се спъна в нещо и се намери до нея, с телето в ръце. В следващия момент на повърхността се подаваха само главите им.

Телето се изтръгна от хватката му и се хвърли към брега с неистово мучене. Гейдж стана, плюейки кал, подаде ръка на Катлийн и я изправи на крака.

От дрехите ѝ се стичаше мръсотия. За момент остана неподвижна, примигвайки през калната маска, с протегнати ръце, сякаш не можеше да повярва, че това е самата тя. После бавно вдигна глава и погледна Гейдж. Секунда по-късно избухна в смях.

Такива моменти се случват прекалено рядко, за да бъдат пропуснати. Широко ухилен, той протегна ръка и леко я бутна назад. Катлийн се олюля, по лицето ѝ пробяга силно смайване. После краката ѝ потънаха в тинята и тя отново плъосна.

Гневното ѝ изражение беше абсолютно неподправено. Гейдж продължаваше да се подсмивва, когато ѝ подаде ръка, за да стане. Тънките ѝ, хлъзгави пръсти се вкопчиха в неговите и той внезапно загуби равновесие. От устата му се изтръгна вик на изненада, преди да цопне по корем до нея.

Той седна, като опитваше да изчисти калта от очите си, а Катлийн се надигна. В същия миг Гейдж се хвърли към нея с триумфален крясък.

— За нищо на света, сладурче!

— Не!

Тя опита да се измъкне, но беше прекалено дълбоко и тинята прекалено хлъзгава. Той я хвана с две ръце през кръста и двамата се стовариха в калта всред фонтан от пръски.

Катлийн беше хлъзгава като змиорка, но Гейдж успя да я задържи. Двамата се смееха и се мятаха, вкопчени един в друг, докато се опитваха да намерят опора под краката си. Прекрасното ѝ гъвкаво тяло непрекъснато се извиваше в ръцете му и Гейдж усети как устата

му започна да пресъхва, а дланите му се изпълниха с апетитни меки форми и женска топлина.

Тогава и тя го усети. Загубила дъх от смях, изведнъж притихна, вкопчила здраво пръсти в ризата му, за да не загуби равновесие. Когато погледите им се срещнаха, очите ѝ бяха леко разширени и озадачени.

В този момент той можеше да я целуне. Ако го беше сторил, тя най-вероятно нямаше да го отблъсне. Но изведнъж реши да не бърза. Вместо това я притисна към себе си и ѝ се усмихна.

— Така ли ще ме изпратиш у дома, кално кутренце, или ще ме поканиш за едно къпане?

Тя му се усмихна в отговор. Малките ѝ бели зъбки рязко контрастираха на фона на калното лице.

— Татко ще припадне, ако научи, че съм пуснала един Рамзи да плува във вира.

— Не е нужно да му казваме.

Тя се засмя щастливо със закачлив поглед и в този момент Гейдж разбра, че трябва да бъде негова. Без значение как щеше да стане, въпреки съпротивата на бащите им, той щеше да има Катлийн.

Двамата се изправиха, смеейки се като две деца и започнаха да газят ръка за ръка нагоре по реката към дълбокия вир, който се беше образувал под малък водопад. Там измиха калта и пясъка от косите си в смях и закачки. Тогава Гейдж свали джинсите и ризата си. След малко, потопена във водата, Катлийн също се съблече по бельо.

Останаха там близо час. Плуваха спокойно под ярките слънчеви лъчи, струящи през зелените листа на дърветата и когато накрая той я обгърна с ръце и сведе устни към нейните, и двамата знаеха, че точно това са очаквали.

Целуна я леко и тя срамежливо, почти колебливо, му отвърна. Кожата ѝ беше като мокра коприна. Краката ѝ, движейки се леко във водата, предизвикателно се сплетоха с неговите. Той плъзна ръце по голия ѝ гръб. Изпитваше луда жажда да я докосва и в същото време не искаше да я плаши.

В нея имаше нещо вълшебно, свян и непохватност, които бяха истински и неподправени. Доверието в очите ѝ, неумелите ѝ целувки и ласки го плениха.

— Търсим си белята — промърмори той. Гърдите ѝ леко докоснаха неговите. Той стисна зъби — допирът на мокра дантела и

гореща плът бе влудяващ. Притисна я още по-плътно към себе си. Коремът ѝ беше плосък и гладък, бедрата невероятно дълги и съблазнителни.

— Не мислех, че мъжете от семейство Рамзи се боят от неприятности — прошепна тя.

Той си играеше с огъня и го знаеше. Чувстваше, че ако продължат със закачките, накрая ще я обладае... Дали тя го съзнаваше? Дали имаше представа какво му причинява, докъде щяха да доведат все по-интимните ласки? Имаше различни степени на невинност, но той беше дяволски сигурен, че нейната е истинска. Да се любиш с жена е едно, а с момиче — нещо съвсем друго.

По дяволите, беше ли готов за това...

Бедротото ѝ се плъзна между неговите и го докосна. Гейдж се отдръпна и пое дълбоко въздух. Желаше я, до болка искаше да я люби и в същото време жадуваше да продължи агонията на очакването. Разкъсваше се между грубото първично желание и проклетото досадно чувство, което замъгляваше разсъдъка му.

Тя беше само едно дете! Дъщерята на Бру Лангфорд, девствена до мозъка на костите си.

— На колко години си все пак?

Зъбите ѝ спряха на долната му устна и веднага се отдръпнаха, на тяхно място бавно се плъзна езика ѝ.

— На достатъчно — усмихна се тя, без да отделя устни от неговите. — Шестнайсет.

Шестнайсет! Той простена. Катлийн започна отново да се движи и да възбужда и без това пламналото му тяло и той усети как волята започна да му изневерява.

— Кати... сладурче, не съм сигурен...

— Аз съм сигурна — прошепна тя. — Ти не си като другите, Гейдж. Ти винаги си бил... различен.

— Баща ти ще припадне, ако научи...

— Той никога няма да разбере — засмя се гърлено тя. — Аз няма да му кажа. А ти?

Отговорът оправда очакванията ѝ.

Той впи устни в нейните, отхвърляйки доводите на здравия разум и задръжките. Ласките му станаха по-жадни. Тя му отвърна също тъй страстно. Ръцете и устните ѝ се движеха с изненадващо умение.

— Хей, вие там! Какво правите, по дяволите! Веднага пусни дъщеря ми или ще те застрелям на място!

Гласът разцепи тишината като изстрел. За секунда Гейдж си помисли, че баща ѝ е изпълнил заканата си.

Катлийн се изскубна от ръцете му и той се обърна. Погледът му срещна гневното изражение на Бру Лангфорд, яхнал едра сива кобила, която мятеше глава и пръхтеше.

— Гейдж Рамзи! Как не се сетих!

Лангфорд вдигна пушката и стреля на сантиметри от главата на Гейдж. Катлийн изпищя ужасено.

— Татко! Господи, татко, спри! Ще го убиеш!

— Да го вземат дяволите, наистина ще го убия! — изгърмя баща ѝ и скочи от кобилата.

— Недей! Аз съм виновна! Той ми помогна. Телето беше затънало в тинята и Гейдж ми помогна да го извадя.

— Не виждам никакво теле в тинята — изкрещя Лангфорд със зачервено лице. — Виждам малкото си момиче в ръцете на този Рамзи.

— Бяхме целите в кал и дойдохме да се измием!

Очевидно разкъсвана между срама и яростта, Катлийн изплува на плитчината, излезе на брега и дръпна полусухата си риза от храстите.

— Какво, по дявол... Какво правиш във вира полугола! За Бога, Катлийн Лангфорд, ще те...

По лицето на баща ѝ избиха петна. Той гневно пристъпи към нея, но в този момент Гейдж изскочи от водата и се изпречи пред него.

— Тя не е направила нищо, Лангфорд — рече тихо и спокойно. — Бяхме кални и решихме да поплуваме, за да се измием, точно както каза тя. Опитах се да я целуна, но тя ме отблъсна. Това е всичко.

— Гейдж! — опита да се намеси Катлийн.

— Не се интересувам от дъщеря ти, Лангфорд — продължи Гейдж невъзмутимо.

Това беше абсолютна лъжа. Дори в момента, в който я изрече, той знаеше, че желае Катлийн Лангфорд така, както не е желал нищо друго в живота си, но не можеше да го признае. Не и пред Лангфорд.

— Мога да имам всяка жена в окръга. Какво бих могъл да желая от една мършава, уплашена малка девственица като нея?

— Ако още веднъж докоснеш дъщеря ми, ще те убия. Ясно ли е,
Рамзи?

Гейдж изсумтя и тръгна към джинсите и ризата си.

— Не се тревожи, Лангфорд. Не се интересувам от деца.

ВТОРА ГЛАВА

Дъг изруга приглушено и рязко спря на светофара. Катлийн се сепна и се огледа леко замаяна. Спомените бяха толкова живи, че вкусът на целувката на Гейдж сякаш бе все още върху устните ѝ.

Тя се усмихна мрачно. Гейдж беше истински герой онзи следобед, но на нея ѝ трябваша години, за да го разбере. Тогава поведението му далеч не съвпаднаше с представата ѝ за героизъм.

Все пак той удържа на думата си. Ядосан на себе си или на нея, а може би уплашен от баща ѝ, той се облече, яхна коня и си отиде, без дори да се обърне. По-късно, при случайни срещи улавяше погледа ѝ за секунда и веднага отместваше очи с безразличие, сякаш му беше съвсем чужда. Като че ли не бяха преживели онези пламенни, бурни няколко минути във вира под водопада.

Тя беше ядосана, обидена и съвсем обърквана и това продължи седмици наред. Години след това разбра, че всичко е било актьорска игра и че той я е отблъснал така брутално само за да я предпази от баща ѝ.

В края на краищата надживя всичко. Гордостта ѝ бе дълбоко наранена и тя превърна обидата в гняв. Баща ѝ също забрави за случката и повече никога не я спомена. След това майка ѝ почина, а той се разболя и през следващите няколко години нещата определено тръгнаха зле.

Едва не загубиха „Хай Мейса“. Баща ѝ не беше достатъчно добре, за да ръководи всичко, а същевременно беше прекалено упорит и горд, за да помоли за помощ. Тя полагаше много усилия, но за всяко нещо трябваше да преодолява съпротивата му, а и намесата ѝ дойде прекалено късно. Точно тогава баща ѝ я накара да обещае, че никога няма да продаде ранчото.

— Направи всичко, което е по силите ти, Кати... Всичко! Но не продавай. Обещай ми! Обещай ми, че няма да продадеш тази земя. Тя единствена крепеше семейството... Никога не продавай „Хай Мейса“!

Тя, разбира се, му обеща. Какво друго можеше да направи? Имаше няколко тежки месеца, през които се страхуваше, че баща ѝ няма да оживее, но в края на краищата той прескочи трапа, макар и твърде късно. „Хай Мейса“ беше пред банкрут. Стадата ги нямаше. Земята беше ипотекирана, а bankerите дебнеха като лешояди. Нямаше изход. Положението бе съвсем безнадеждно.

Тогавя пристигна Гейдж Рамзи. Почука на вратата и направи предложение, но не за брак, а за бизнес. Той го нарече сливане. Изход. Катлийн отново се отдаде на спомените.

— Не разбирам за какво говориш.

Той беше дошъл в дома ѝ, сякаш беше негов и предлагаше... Е, тя не проумяваше какво точно ѝ предлага.

— По дяволите, Кати — повлече той. Тъмносините му очи, леко развеселени, се бяха втренчили в нейните. — Стори ми се, че съм съвсем ясен. Просто те помолих да се омъжиш за мен.

Ето, повтори я. Същата дума.

— Не ми прозвуча много като предложение за брак. По-скоро ми прилича на...

— Предложение за бизнес? — подсказа ѝ той. — Ами наистина е такава, сладурче. Чисто и просто — бизнес. Иначе няма да склониш, нали?

Очите му се спряха на нейните като че ли прекалено дълго. Тя се отдалечи от него и погледна през прозореца към веригата от хълмове.

— Едно не може да ти се отрече, Гейдж Рамзи. Поне не криеш, че искаш земята, а не мен.

— Не земята — поправи я той любезно, — а водата. Това е единственото, което имаш и от което се нуждая.

С една дума, ето защо беше дошъл. Сушата, която измъчваше района вече от две години, не беше засегнала само „Хай Мейса“. Дори за големи стопанства като „Тангълфут“ бяха настъпили тежки времена.

— Намалихме стадата наполовина — продължи Гейдж. — Но ако недостигът на вода продължи още дълго, здраво ще загазим. С водата на „Хай Мейса“ бихме могли да издържим.

Катлийн наблюдаваше как един орел се носи на фона на безоблачното небе над южното пасище.

— Не е необходимо да се жениш за мен заради това, Гейдж. Всичко се купува.

Настъпи продължително мълчание. Накрая Катлийн се обърна и улови странния хищен поглед, от който я полазиха тръпки.

— Твоят старец няма да продаде земята, а аз не мога да си позволя да чакам докато умре.

Грубата му откровеност я накара да изтръпне отново.

— И си въобразяваш, че той ще ми позволи да се омъжа за теб?

— Мисля, че си достатъчно голяма, за да решаваш сама. Това е предложение за съвместен бизнес, Катлийн. Нищо повече. И „Тангълфут“, и „Хай Мейса“ са в затруднение. Ти се нуждаеш от пари, аз се нуждая от вода и време. Нямам достатъчно, за да купя ранчото наведнъж, дори да убедя баща ти да го продаде, но ще ми стигнат, за да прогоня кредиторите, които са по петите ти, да подхвана стопанството и да го изправя отново на крака.

— Е?

Изведнъж ѝ стана студено и пусто. Наложил се да преглътне, за да овладее гласа си. Не би трябвало да се тревожи. Винаги беше мечтала да бъде с него, макар да знаеше, че е невъзможно по много причини. Затова не би трябвало да се безпокои, че не я обича...

— Ще изготвим договор. Ти ще живееш при мен като моя съпруга, докато сушата свърши и цената на земята се вдигне. Дотогава аз ще възстановя стадата на „Тангълфут“ и ще изплатя дълговете на баща ти, а двете ранча ще се стабилизират.

Тя не чу, а по-скоро усети, как Гейдж приближи и тялото ѝ се напрегна.

— Баща ти няма да живее вечно — додаде той тихо. — Ако кредиторите разкъсат „Хай Мейса“, това ще го довърши. С този брак ще можеш да задържиш ранчото, докато... Е, докато бъдеш свободна да го продадеш. Тогава може двамата да се разберем за цената и да откупя всичко или да продадем на трето лице. Ще изтегля вложенията си, а ти можеш да вземеш останалото и... да поемеш по своя път.

— И никакви ангажименти?

Беше лудост дори да се помисли и все пак усети, че предложението я изкушава. Беше изтощена от продължаващите с месеци тревоги, от уговорките с хладнокръвните банкери и от

чувството, че с всеки изминал ден крайт приближава. Би било толкова просто да прехвърли всичко на Гейдж и да го остави да поеме товара.

— Никакви ангажименти.

Гласът му беше дрезгав и идваше съвсем отблизо.

Тя знаеше, че ще я докосне, но се закле да не трепне. Все пак леко се сепна, когато той нежно постави ръце на раменете ѝ. Неусетно спомените я завладяха...

— Спомняш ли си онзи следобед при рекичката? — прошепна той и дъхът му погъделичка тила ѝ. — Няма да бъде толкова трудно да бъдеш моя жена, нали?

Съвсем внимателно, ужасена, че коленете ѝ ще се подкосят, тя стъпи встрани и се обърна.

— Ще го направя при едно условие.

Гейдж леко присви очи.

— Казвай.

— Аз ще спя в моето легло, а ти — в твоето. Само да ме докоснеш и те напускам заедно с „Хай Мейса“.

Той замълча за момент, очите му я изгаряха.

— Проклятие! Знаеш къде да забиеш ножа.

— Такава е сделката. Или я приемаш, или не.

— Струва ми се, че не си в изгодна позиция, за да се пазариш, сладурче. Вълкът е на вратата...

— По-скоро ще дам ранчото на банкерите още днес, отколкото да се продам, за да го спася. Ще се омъжа за теб и ще имаш „Хай Мейса“, докато и двамата стъпим на крака... И докато баща ми е жив. Но няма да спя с теб. Вие от семейство Рамзи все се хвалите, че можете да купите каквото пожелаете. Не се съмнявам в това, но аз не влизам в сметката.

За секунда си помисли, че е отишла твърде далече. Лицето на Гейдж придоби тъмnochервеникав оттенък, а очите му се присвиха заплашително. Той пристъпи към нея, но се поколеба. На лицето му заигра мускул.

— Никога не съм си плащал за това — натърти той. — Едва ли сега ще ми се наложи. Щом ти така искаш, добре.

— Добре.

Катлийн преглътна и изведнъж си даде сметка, че победата не я прави щастлива. Дори отвори уста, за да му каже, че го е направила

само за да го изпита, че всъщност не иска отделни легла, но само един поглед в изпепеляващите я сини очи ѝ бе достатъчен, за да я накара да замълчи.

— Споразумяхме ли се? — попита той хладно.

Усещането за празнота отново обзе Катлийн. Тя потръпна и едва потисна отчаянието си. После се обърна, за да скрие сълзите.

— Да — прошепна. — Споразумяхме се.

ТРЕТА ГЛАВА

— Ще те оставя пред отделението за спешна помощ и ще потърся място за паркиране. — Гласът на Дъг изтръгна Катлийн от унеса и очите ѝ срещнаха тревожния му поглед. — Май е по-добре да влезем заедно.

— Не ставай глупав. Достатъчно възрастна съм, за да мога да се справям сама.

Но вътрешно беше ужасена. Не искаше да влиза в болницата. Или поне не сама. Не желаше да се среща с тях. Не можеше да отиде там без подкрепата на Дъг и да чуе от някой преуморен лекар...

— Не се безпокой — каза тя и отвори вратата. — Не е нужно да оставаш, Дъг. Не трябваше майката на Бет да идва чак дотук...

— Оставам. Ще се върна след минута.

Зад големите стъклени врати имаше коридор, който водеше към ярко осветеното бюро за информация. Токчетата на ботушите ѝ кънтяха по голата настилка. Докато вървеше, Катлийн усети как сърцето ѝ заби като лудо, а в гърлото ѝ заседна тежка буца.

Страх, помисли тя. Не от Декър, нито от останалите, а от това, което щеше да чуе. Или от това, което може би се беше случило през дългия половин час, докато пристигнат. Може би вече беше прекалено късно...

Освен сестрата на информацията, в залата имаше още двама души. Млад хирург със зелени дрехи и изнурено, посивяло лице разговаряше с висок, широкоплещест мъж с кожено яке и избелели джинси — без съмнение, представител на семейство Рамзи.

Нямаше нужда да вижда лицето му, за да разбере кой е. Легендарният Декър. За момент силата, която се излъчваше от него, я порази. Това беше арогантност, породена от факта, че името му все още караше всички, дори силните мъже, да преглъщат мъчително. Той говореше с младия лекар с присъщия си заплашителен маниер. Катлийн със задоволство забеляза, че атаката му среща добър отпор.

Точно тогава Декър я видя. Той срещна погледа ѝ и отметна побелялата си глава като тревожен кон. Искрящите му сини очи се присвиха яростно. Но Катлийн знаеше, че тук не е място за сблъсъци. Имаше прекалено много чужди, доста любопитни уши. Семейните проблеми се решаваха зад затворени врати, ако е възможно. Нямахше защо простолюдието да разбира, че дори знаменитостите имат слаби места.

— Не мислех, че ще дойдеш — каза той, ала думите всъщност означаваха: „Как посмя?“

За своя изненада тя не изпита обичайния смут от срещата с него. Изведнъж установи, че той е стар, изтощен и... уплашен. Прочете го в погледа му.

Сърцето ѝ примря. Онемяла, тя се втренчи в набразденото му от бръчки лице.

— Той...

Устата на мъжа се сгърчи и той най-последно успя да изрече:

— Не.

— А вие коя сте? — попита младият хирург.

— Катлийн Рамзи. Аз съм съпругата на Гейдж Рамзи и искам да зная как е той.

В този момент старецът стана излишен. Тя почувства неговата омраза и гняв. Лекарят я погледна изпитателно и, както ѝ се стори, с известно облекчение.

— Аз съм доктор Хейнс. Бих искал да разговарям с вас, госпожо Рамзи.

— Само в мое присъствие — изръмжа Декър. — Тази жена няма...

— Извинете ни, господин Рамзи. Ако искате, можете да се присъедините към останалите. С вас ще се видим по-късно. Точно сега трябва да поговоря със съпругата на вашия син — каза спокойно Хейнс.

Той заведе Катлийн в малък уютен кабинет и кимна към едно кресло. После отиде до машината за кафе и повдигна въпросително вежда, докато си наливаше от смъртоносната на вид течност. Тя поклати глава и попита.

— Много е зле, нали?

Той я погледна за момент и кимна.

— По-лошо не може да бъде. — Отпи глътка горещо кафе и присви очи, сякаш размишляваше как да ѝ поднесе останалото. — Ударът е бил челен. Вашият съпруг очевидно е изгубил контрол над пикапа.

Катлийн слушаше, без да го чува. Жив е. Тя непрекъснато си го повтаряше като заклинание. Жив е!

— Ударила го цистерна. Цяло чудо е, че не избухнала, но... Мъжът ви е в критично състояние. Все още не сме напълно сигурни до кои органи се простират нараняванията. През последните два часа се борихме за живота му.

Тя едва събра сили да кимне.

— По телефона ми казаха... че се нуждаете от моето съгласие, за да оперирате.

Той се усмихна.

— Технически. Всъщност вие сте тук, защото аз ви извиках. Той има нужда от вас.

— Гейдж? — примига смаяно Катлийн.

— Дойде в съзнание малко след като го докараха. Успя единствено да извика вашето име. Според баща му вие вече не сте женени.

Неудържим пристъп на гняв обзе Катлийн.

— С Гейдж сме разделени от шест месеца, но все още сме женени. Подозирам, вече сте разбрали, че неговото семейство и аз не сме... близки.

— Имах известни съмнения. Знаете ли, те не желаят да поддържаме изкуствено живота му.

— Какво?

Катлийн подскочи в креслото. Гласът ѝ прокълтня в стаята.

— По принцип това не би трябвало да зависи от тях, но семейство Рамзи дава много пари за тази болница. Това означава, че ако старецът реши да се наложи, никой няма да му се опре.

— Само през трупа ми — отсече Катлийн със студен, равен глас.

— Надявах се, че ще реагирате така. Малко хора могат да се опълчат срещу тях. Не бях сигурен дали вие ще го направите.

— Не ме е страх от Декър Рамзи — излъга тя. — Нито от останалите. Те искат единствено земята. Ранчото. Състоянието на Декър се влоши преди около шест години и той остави Гейдж да

ръководи „Тангълфут“. Оттогава не е минал ден, без да съжалява за това. Двата с Гейдж наистина имат съвсем различен подход, но най-големите неприятности идват от страна на братята му.

Катлийн стана и закрачи из стаята. Беше ѝ ясно, че това не влиза в работата на лекаря, но вярваше, че той трябва да знае какво се крие зад плановете за смъртта на Гейдж.

— Убедили са Декър, че времето на големите стопанства е отминало, че „Тангълфут“ трябва да се продаде на някаква банда инвеститори, които искат да превърнат цялата долина в курорт.

Хейнс подсвири тихичко.

— Тази земя струва цяло състояние, въпреки сушата.

— Осемцифрена сума — каза Катлийн спокойно. Те искаха да продадат не само „Тангълфут“, но и „Хай Мейса“ — особено „Хай Мейса“ с безценните артезиански кладенци. И макар непрекъснато да си повтаряше, че не я интересува, това не беше вярно.

— А Гейдж не иска да продава. Той е стопанин, а не инвеститор. На него не му трябват парите, а земята. Никой не го поддържа.

Освен мен, каза си тя.

— Разбирам. Значи ако успея да го измъкна, те ще загубят милионите си.

— А вие ще загубите скъпоценната си болница — рече с мрачна усмивка Катлийн. — Мога ли да го видя?

— Не бих ви препоръчал — намръщи се лекарят. — Целият е нарязан от натрошено стъкло. Подготвят го за операция.

— Какви са шансовете му? — Тя трябваше да знае истината.

— Не са добри — промълви той. — Състоянието му е тежко. Още не се знае на какво може да се натъкнем. Истината е, че е останал жив по чудо, но... нали точно тази вечер ще удари часът на чудесата? — добави с усмивка той.

След като излезе от кабинета на лекаря, Катлийн за момент щеше да изгуби самообладание. Прииска ѝ се да крещи, да плаче и да удря по стените с юмруци...

Но не го направи.

Не можеше да си позволи този лукс. Точно сега те я очакваха, наточили зъби като кръвожадни акули.

Трябваше да се приготви за срещата с тях, да се овладее и да им покаже, че животът на Гейдж и цялото ранчо сега са в нейни ръце.

Не че това щеше да ги възпре. При тази мисъл тя потръпна от гняв. Нека опитат, по дяволите! Нека само опитат.

— Госпожа Рамзи?

Тихият глас я накара да се обърне. Една сестра ѝ подаде изтъркано кожено яке.

— Полицайте са успели да измъкнат само това от пикапа на съпруга ви.

Катлийн го пое сковано. То натежа в ръцете ѝ и познатият мирис на кожа я обгърна. В този момент осъзна, че през цялото време се е самозаблуждавала и дълбоко в себе си не е вярвала, че всичко това е истина. Очаквала е Гейдж да се появи в коридора всеки момент, с енергичната си походка, с бляскавата си златисторуса коса, жизнен, жив, несломим.

Тя тихо благодари, преглъщайки сълзите си. Сестрата се усмихна съчувствено и ѝ подаде още нещо.

— И това. Отгоре е написано името ви. Мисля, че той би желал да го получите.

Катлийн погледна тънката кутия в ръката на жената. Очевидно имаше някаква грешка. Подаръкът беше опакован в металносиня хартия и вързан с блестяща сребриста панделка. На малкото етикетче Гейдж наистина беше написал „Кати“. Но сигурно това беше някоя друга Кати, с която се е срещал напоследък. Вероятно е отивал при нея, когато...

Тя усети втренчения поглед на сестрата.

— Благодаря ви — рече отново.

— Онази врата е към чакалнята. Там е тихо. Може би ще искате да останете сама за няколко минути, преди семейството на съпруга ви да дойде.

— Да — прошепна Катлийн.

Тя седна сковано, притиснала якето до гърдите си. Сега идваше най-лошото — пълното безсилие. Трябваше само да седи тук безпомощно и да чака.

Трябваше да ме пуснат вътре, помисли си тя. Той ми е съпруг. Познавам го най-добре от всички и само заради мен би се борил за живота си.

Ако не за друго, то поне за да ме накара да изпълня всички условия на брачния ни договор до горчивия край.

Няма да ме оставиш да се измъкна толкова лесно, нали, Гейдж? Ти никога не се отказваш от нещо, което си решил да задържиш. Тогава се бори за мен, по дяволите! Бори се!

Лицето ѝ бе обляно в сълзи. Тя ги избърса с ръка и започна да търси из джобовете си носна кърпа. Гейдж се дразнеше, когато тя плачеше. Сълзите го измъчваха и той заявяваше, че не са честно средство за борба.

Тя се засмя през сълзи, като си помисли какво би казал, ако можеше да я види сега.

„И ти не се отказваш лесно от нищо, Кати. Само не ми казвай, че си се отказала от мен. Ти си достатъчно силна и аз имам нужда от теб, скъпа.“

Катлийн се намръщи и продължи да търси носна кърпа. Странно какво прави човешкото въображение в такива моменти. Чуваше гласа на Гейдж така, сякаш беше до нея и все пак не можеше да си го представи да моли за помощ. Да спори с нея и да ѝ се подиграва — да, но да ѝ каже, че има нужда от нея — никога.

Празни надежди, каза си тя мрачно.

Търсенето се оказа безрезултатно и тя изруга изморено. Тогава ѝ хрумна да претърси джобовете на Гейдж. В единия успя да намери кърпа и я измъкна. В нея имаше нещо. Тя я разтвори и в дланта ѝ падна малко стъклено ангелче.

Нейното ангелче. Гейдж ѝ го беше подарил за Коледа, година след като се бяха оженили. Не може да бъде! Тя самата разби онова ангелче в пристъп на ярост и видя парчетата пръснати по пода на спалнята си.

И все пак беше то. Тя забеляза местата, където късчетата бяха слепени и прокара пръст по нащърбения край на едното крило.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя дори не се постара да ги избърше. Защо, Гейдж? Защо...

Спомените отново я връхлетяха...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Това беше тяхната първа истинска Коледа след сватбата. Както винаги, цялото семейство щеше да се събере в просторната къща на Горд в подножието на планината. Декър, който живееше в ранчото в доста обтегнати отношения с Гейдж и Кати, тръгна по-рано, защото искаше да се отбие при приятели в града.

Цяла сутрин съобщаваха за предстоящи снежни бури, но Гейдж беше решил да не тръгва, преди да се е уверил, че всичко е здраво залостено. Виелицата се развихри тъкмо когато се канеха да потеглят. Не се бяха добрали дори до главния път и той спря пикапа, поклати глава и заяви, че ще бъде истинско самоубийство, ако продължат. При това се усмихна малко тъжно и я изгледа странно настойчиво, сякаш се чудеше как ще възприеме новината.

— Няма да е кой знае каква Коледа — добави той тихо. — Съвсем сами...

Катлийн успя да се усмихне. Тя би предпочела да прекара Коледа вързана гола в преспите вместо в компанията на семейството му, но реши да не му го казва. Само щеше да предизвика поредния спор, а ѝ беше дошло до гуша да спори.

— Няма да е чак толкова лошо — отвърна тя спокойно. — Ще украсим елхата и ще гледаме коледното предаване по телевизията.

Той кимна бавно, без да откъсва поглед от нея.

— Това означава, че няма да видиш баща си...

— Той няма да се разсърди. Ще прекара заедно с леля Мод. Поканили са голяма компания на коледна вечеря, едва ли ще бъде самотен. Ще се отбия при него, когато разчистят пътищата — добави тя.

Говореше прекалено много. Изведнъж, неизвестно защо, ѝ стана нервно. Помисли си, че е от начина, по който той продължаваше да я гледа, от чисто мъжкото му присъствие в кабината на пикапа, която сякаш се беше смалила от широките му рамене и дългите крака, от възбуждащия дъх на сено, потни коне и кожа.

— Ами ако токът спре?

Сега вече той се шегуваше. Тъглчетата на очите му се бяха свили присмехулно.

Тя вдигна рамене. Опитваше се да не обръща внимание на ръката му, отпусната небрежно на гърба на нейната седалка и сякаш неволно допряна до яката на коженото ѝ яке. Още сантиметър и щеше да докосне врата ѝ.

— Ами... ако изгасне, ще седим пред камината и ще играем карти или... нещо друго.

Ама че работа! Няма ли да спре да я гледа така? Имаше нещо в очите му — тънък, но осезаем намек за сексуално привличане, в начина, по който се беше втренчил в устните и извивката на врата ѝ. Тя се смути. Откак се бяха оженили, нито веднъж не я беше гледал така, както при реката Файъруйд.

И този момент тя изведнъж осъзна, че наистина бяха съвсем сами. Икономката Марта замина при дъщеря си за празниците, а Гейдж беше освободил и работниците за четири дни. Значи щяха да бъдат само те двамата в голямата стара къща, за пръв път наистина сами.

— Времето се влошава. — Това беше първото нещо, което ѝ хрумна да каже само за да наруши тишината. — Трябва да се връщаме, преди снегът да засипе пътя.

— Права си. Никак не ми се ще да прекараме първата годишнина от сватбата си в преспите.

Годишнина от сватбата! Думите пронизаха Катлийн право в сърцето — като кристално острие.

Господи! Как можа да забрави? Ожениха се точно преди една година на Коледа.

Той никога не споменаваше факта, че са женени. Никога не се обръщаше към нея като към съпруга и с нищо не издаваше, че тя е нещо повече от обикновен член на домакинството.

Е, докосваше я от време на време. Приятелски я прегръщаше през раменете, когато беше в добро настроение, или я хващаше през кръста по съпругески, когато бяха навън. Леко докосваше с пръсти лицето ѝ в редките случаи, когато я целуваше за пред хората по челото или по бузата. Но иначе, съдейки по усилията, с които я отбягваше, тя можеше да се закълне, че самата мисъл да се допре до нея го отвращава.

Но какво друго можеше да очаква? Той беше честен с нея от самото начало, а тя прие да участва в сделката — това не можеше да се нарече брак — с пълното съзнание какво прави. Трябваше да е луда, за да храни глупавата надежда, че един ден Гейдж Рамзи ще се събуди, влюбен до уши в нея.

Освен това всичко щеше да продължи, докато „Тангълфут“ и „Хай Мейса“ стъпят на крака и докато баща ѝ е жив. Една дъщеря можеше да направи за баща си поне това. Жертвата не беше толкова голяма. Макар да не я задушаваше от любов, Гейдж в никакъв случай не се държеше зле с нея. Всъщност понякога любезността и нежните му погледи ѝ действаха дори по-лошо от пълното безразличие, защото будеха измамни надежди.

Пронизителният звън на телефон прекъсна нишката на спомените и принуди Катлийн, макар и неохотно, да се върне в настоящето. Тя стисна силно очи в нежеланието си да приеме грозната реалност. Неизвестно защо сънят беше от особена важност, сякаш ако успееше да го задържи, щеше да задържи самия Гейдж.

Ако се съсредоточи, ще успее да се върне обратно в пикапа, в онази студена, снежна утрин, обратно при Гейдж...

— Как е кръвното налягане?

— Всичките му показатели са добри. Как е при вас?

— По-добре отколкото очаквах. Имал е невероятен късмет.

Тихият, неразбираем шепот продължаваше да го тормози, сякаш се опитваше да го откъсне от спокойствието и топлината на сънищата му. Гейдж искаше да се върне обратно при нея. Там беше в безопасност. Сънят беше толкова истински, че той почти усети пронизващия зимен въздух в дробовете си и чу скърцането на снега под гумите на пикапа. Току-що ѝ беше казал, че ще се наложи да прекарат Коледа и годишнината от сватбата съвсем сами. Ако успее да се концентрира, ще се върне при нея.

Той потъна в спомените...

Без съмнение това беше най-тъпата идея, която му бе хрумвала. Пикапът налетя на преспа и отскочи напред като необязден кон. Кормилото почти му се изплъзна, той изруга и го овладя с усилие.

Защо изобщо допусна мисълта, че ако останат сами за няколко дни, нещата ще се променят? Тя го мразеше до мозъка на костите си. Един романтичен епизод и снеговете нямаше да промени нещата.

Планът му беше хрумнал вчера следобед, когато в прогнозите за времето започнаха да предупреждават за очакваните тежки зимни условия. Вече беше освободил Марта и работниците за няколко дни. Оставаше му само да отпрати Декър по-рано — нелека задача, с която се справи успешно — и да изчака времето да се развали достатъчно, така че връщането да не бъде подозрително.

Всичко се подреди идеално. Единственият проблем беше, че сега изгуби увереност и не знаеше какво да прави.

Двамата едновременно се потърсиха с очи. Погледите им се срещнаха за секунда и Гейдж почувства как стомахът му болезнено се сви на топка. И друг път му се беше случвало, макар и много отдавна, да долови така осезателно женското ѝ присъствие. Но сега нещата бяха много по-сложни. Той ги виждаше не само такива, каквито бяха — мъж и жена, обвързани от нежелан брак — но и такива, каквито можеха да бъдат.

Мисълта премина като ток през тялото му и остави след себе си болезнено желание да я сграбчи в прегръдките си и да слее устни с нейните в дълбока, шеметно безумна целувка. Само с усилие на волята успя да се удържи.

Искаше да вкуси тези устни с цвят на ягода, да докосне гъвкавото ѝ тяло и да почувства сатенената ѝ кожа. Жадуваше да я притисне към себе си и да усети нейната топлина.

Но най-силно желаше да я люби като неин съпруг, да потъне във влажната топлина на тялото ѝ, да се движи в нея, да я почувства, да я вкуси, да се опияни от усещания. Искаше да чуе как тя безспир шепне името му с натежал от желание глас и как го зове накрая, когато я доведе до блаженството. Тогава щеше да вдигне глава и да вие като вълк при пълнолуние, докато светът се разлети на парчета.

Не беше се любил с жена повече от година. Понякога се будеше нощем, облян в студена пот, така болезнено възбуден, че едва си

поемаше въздух. Тогава лежеше в тъмнината и си мислеше за Катлийн, с която го разделяше само една стена.

Ако си бе дал сметка колко трудно ще му бъде, никога нямаше да го направи. Но не беше обмислил тази страна на въпроса. Не беше предвидил какво ще стане, ако се ожени за нея, без да може да я докосва. Бе таил надеждата, че тя ще се влюби в него — искаше да накара хладната и недостъпна Катлийн Лангфорд да загуби ума си — но в края на краищата си бяха разменили ролите.

И двамата мълчаха по време на тежкото пътуване през снежната виелица и преспите към ранчото. Дори когато влязоха в къщата размениха само няколко думи. Стаите бяха потънали в зловеща тишина, която изостри напрежението между тях до нетърпимост. Гейдж измърмори, че отива да провери добитъка и излезе, преди да е плюл на обещанията и разума и да я е отнесъл в леглото.

Или да съм направил опит за това, напомни си той с мрачна усмивка, докато крачеше през дълбоките до коляно преспи към близкия обор. Имаше голяма вероятност още с първата целувка да получи някой юмрук. Катлийн Лангфорд не беше от жените, с които човек може да си играе. Дори ако си женен за тях.

Но когато се върна след около час, започна да я търси из цялата къща.

Намери я в кухнята, заобиколена от купи и тави за печене. Наоколо се носеше уханието на горещи курабийки. Масата беше отрупана с пакети брашно и захар и шишенца с подправки, а хладната и недостъпна Катлийн, с разрошена и набрашнена коса и зачервено от топлината на пещта лице, бе препасала една от огромните престилки на Марта. Беше се надвесила над курабийките и съсредоточено ги украсяваше с бледорозова глазура.

— Не знаех, че можеш да готвиш.

Гейдж я заобиколи и надникна с любопитство над рамото ѝ, когато тя започна да ги поръсва със захар.

Катлийн се изправи и той долови аромата на сапуна ѝ. Очите ѝ блестяха, когато извърна поглед към него, а бузата ѝ бе изцапана с брашно. Изведнъж той се зачуди дали би посмял да я целуне. Реши да не опитва.

— Разбира се, че мога да готвя — отвърна тя през смях и отмести с ръка кичур коса от челото си.

Помисли си, че всъщност не я познава, а това го подсети за хилядите други неща, за които не трябваше да мисли тази вечер. Откъсна поглед от нейния, наведе се и взе една курабия.

— Коледа не е истинска Коледа без тези ангелчета — рече Катлийн. — Те бяха нещо обичайно у нас. Помагах на мама да ги украсява — поне си мислех, че го правя, а всъщност унищожавах по две за всяко, което приготвях.

Гейдж се усмихна и отхапа от курабийката.

— Всичко това ми е липсвало. Бил съм на две години, когато майка ми е починала. Дори не я помня...

Катлийн го погледна някак странно. После изведнъж се усмихна и му бутна шприца с глазура в ръцете.

— Никога не е късно да станеш отново дете. — Изглежда Гейдж не успя да скрие изненадата си, защото тя се разсмя. — Лесно е. Нека ти покажа...

Хвана нежно ръцете му и му показва как да стисне така, че да покрие курабията с равномерен слой глазура. Резултатът не беше много окуражителен.

— Е, никой не се е родил научен — успокой го Катлийн.

Гейдж избухна в смях.

— Не ми се ще да ти го казвам, сладурче, но ми изглежда безнадеждно. Артистичните ми дарби се ограничават до боядисването на обори и огради.

— Няма нищо безнадеждно — настоя тя.

— Дори и аз ли?

— Дори и ти. — Тя му хвърли закачлив поглед и отново го хвана за ръката. — Чудесно! Хайде да опитаме пак...

Сърце не му даваше да ѝ каже, че си губи времето. Освен това му беше приятно да бъде до нея, да чувства топлината на тялото ѝ. Косата ѝ гъделичкаше лицето му, а ръката му се допираше до мекия овал на гърдите ѝ. Никак не му беше лесно да се съсредоточи върху напътствията ѝ. Мислите му се отклоняваха в какви ли не посоки и нито една от тях не беше свързана с коледните курабии.

Накрая не издържа. Само секунда още и последствията можеха да бъдат сериозни — да я завърти с лице към себе си, да я прегърне и да притисне устни към нейните. Или съвсем да зареже тънкостите на

съблазняването, просто да я метне на рамо, да я занесе до най-близката спалня и да я люби до изнемога!

— Трябва да тръгвам!

Тя опита да каже нещо, но Гейдж бързо излезе. По-далече от изкушението, от това, което желаше, но не смееше да поиска. Беше ѝ казал, че бракът е сделка и нямаше да се отрече от думата си.

Много по-късно той се върна в дневната и я намери седнала пред камината, загледана в пламъците с толкова тъжно изражение, че сърцето му се сви.

Гейдж бавно приближи до нея. Вътре ухаеше на борова смола, курабии и печена шунка, но можеше да се закълне, че е доловил парфюма ѝ още в средата на стаята.

Пламъците играеха по лицето ѝ и когато тя вдигна очи, изведнъж му се стори, че е плакала. Но Катлийн се усмихна, протегна се блажено и той реши, че е сбъркал.

— Гладен ли си? Опекох шунка и...

— Може би по-късно.

Приседна на килимчето до нея с чувството, че ако се движи прекалено рязко, тя ще избяга като уплашена сърна. Повъртя в ръцете си лъскавата кутийка, учуден от собствената си непохватност.

— Знаеш ли... купих това от града миналата седмица. Помислих си, че може да ти хареса. — Изненадата на лицето ѝ го накара да се засмее. — Отвори я!

— Още не е Коледа.

— Няма значение. Това не е коледен подарък.

Очите им се срещнаха.

Катлийн се усмихна, подви крака и започна да развива пакета със светнал поглед. Гейдж наблюдаваше как тя измъкна виненочервената кадифена кутийка от опаковката и забеляза как изражението на лицето ѝ леко се промени. Отвори капачето и ахна.

— О, Гейдж! Прекрасен е!

— Сигурно си се почувствала измамена по отношение на годещия пръстен. — Той посегна импулсивно, хвана я за брадичката и я целуна нежно по устните. — Честита годишнина, малката. Издържахме цяла година.

Очите ѝ изведнъж помръкнаха, после тя се усмихна, кимна и отново погледна пръстена.

— Да. Изглежда се получи. — Пое дълбоко въздух и продължи: — Великолепен е, но не мога да го задържа, Гейдж. Не е уместно. Не и при тези обстоятелства. Ще бъде фалшиво.

— По дяволите, Кати... — Гласът му секна. — Искам да го приемеш — рече грубо, взе кутийката, измъкна пръстена и го сложи на ръката ѝ. — Знам, че за теб не означава нищо, но искам да го задържиш. После можеш да го продадеш, но сега искам да го приемеш.

Тя го погледна колебливо, но след малко кимна и остави кутийката встрани. Гейдж леко си отдъхна.

— Не съм ти купила нищо — каза тя, без да го поглежда. — Помислих, че...

— Нищо не съм очаквал — отвърна той дрезгаво. — Купих пръстена, защото смятам, че ти дължа нещо в края на краищата. В сделката трябва да има нещо и за теб. Приеми го като инвестиция за бъдещето си, ако така ти харесва повече.

След малко тя кимна, свела поглед, и Гейдж не можа да види изражението ѝ. Изведнъж се запита как е възможно да споделяш живота си е някого и въпреки това да се чувстваш така ужасно самотен.

Той притеснено прокара пръсти през косата си и най-неочаквано изруга. Катлийн изненадано вдигна поглед.

— Извинявай — усмихна се насила Гейдж. — Купих пръстена, за да те зарадвам, а не да ти разваля празника.

— Не си ми развалил празника, Гейдж. Всъщност тъкмо си мислех колко е хубаво без... — Тя замълча навреме. — Искам да кажа, когато сме сами. Толкова рядко ни се удава случай да поговорим...

На светлината на камината косата ѝ блестеше като черна коприна и Гейдж изпитваше непреодолимо желание да зарови пръсти в нея, но не смееше. Моментът беше твърде красив, за да го развали с едно невнимателно докосване.

— Не ти е лесно, нали? — попита той неочаквано. — Имам предвид нашия брак.

Тя сви рамене с пресилена безгрижност.

— Не е така лесно, както очаквах. Ти не си виновен. Винаги си бил честен с мен. Но със семейството ти върви... трудно.

Гейдж изсумтя.

— Искаш да кажеш, че семейството ми е непоносимо. Старецът е вбесен задето ръководя „Тангълфут“ без негова помощ, а братята ми и Керъл умират от яд, защото той ми даде цялата земя, вместо да я раздели между всички.

— Мисля, че е разумно да не се дели земята.

Тя го погледна и Гейдж прочете останалото в очите ѝ. Той беше единственият от шестимата, който наистина милееше за земята. Тод би пропил своя дял, Горд би го проиграл на покер, Джо би го продал за много пари, Брек би го използвал, за гаранция при някоя от съмнителните си сделки, а Керъл би го заложила като примамка за поредния богат съпруг.

Той се изсмя мрачно.

— Само че „Тангълфут“ струва милиони, по-точно — земята.

— Това се дължи на труда ти — добави тя тихо. — Когато той остави земята на теб, а на тях — парите, „Тангълфут“ беше пред фалит. Ти го изправи на крака и сега те го искат.

Странно, колко е лесно да седиш пред камината и да разговаряш с нея, помисли Гейдж. Те бяха съпрузи, но почти не се познаваха. За пръв път откакто бяха женени изпита съжаление за онова, което беше пропуснал. Не само прегръдките и страстните нощи, но и разговорите, взаимността, закачливите погледи и нежния смях.

Сухите дърва весело припукваха в камината и в стаята бе уютно и топло. Изведнъж го прониза непоносимо усещане за самота при мисълта, че никога вече няма да бъдат толкова близки. Проследи с поглед профила ѝ и се почуди как досега не беше забелязал малката, безупречна извивка на ухото и нежния овал на лицето, очертан от косата ѝ. Тя леко се размърда и обърна глава, преди Гейдж да успее да отмести очи.

Погледът ѝ излъчваше топлината на огъня и беше мек като неоправено легло. Сърцето му сякаш спря. Бе един от онези мигове в живота, които граничат с вечността. Изведнъж стаята и всичко в нея сякаш изчезна и те останаха сами — един мъж и една жена.

Съпруг и съпруга.

Гейдж преглътна, без да откъсва поглед от нея. Огряна от светлината на огъня, кожата ѝ изглеждаше млечнобяла, устните ѝ бяха така сочни и съблазнителни, че той се закле да ги вкуси и, без да се замисля, се наведе към лицето ѝ.

Очакваше тя да се отдръпне. Очакваше изблик на гняв, но вместо това устните ѝ се разтвориха под неговите и той почувства дъха ѝ, както и нежния аромат на парфюм, когато Катлийн едва доловимо се приближи.

Хрумна му, че си търси белята. Но в същото време беше щастлив, че вместо да избяга, тя се беше превърнала в ръцете му в покорно възплъщение на женственост, топлина и нежност. Устните ѝ имаха вкус на канела и бренди, а движенията на езика ѝ събуждаха огнено желание.

Той дори не се опита да разбере какво става през следващите няколко минути. Не си спомняше кога е плъзнал длани под тежкия вълнен пуловер, но те бяха изпълнени с топла, копринена плът. Не си спомняше да са лягали на килима, но все пак осъзнаваше, че е в плен на нейните ръце, а стройното ѝ тяло се извива предизвикателно до неговото.

Не чу, а по-скоро усети как Катлийн изстена и разбра, че това е съгласие, а не отказ. След това нежните ѝ пръсти се озоваха под ризата му, погалиха гърдите му и той неволно трепна, когато възбудата се разля по тялото му като разтопен метал.

Ако не спре сега, никога няма да го направи. Това не беше безобидна коледна целувка, а сериозно...

— Кати... — Той откъсна устни от нейните и я задържа на разстояние. Сърцето му биеше до пръсване и всеки нерв в тялото му жадуваше за нея. — Започва да става горещо, миличка, и волята ми като че ли започва да се огъва...

— Искаш ли да се любим, Гейдж?

Въпросът беше зададен тъй открито, че Гейдж успя само да се втренчи недоверчиво в нея. Тя замълча, без да откъсва поглед от него, после се освободи от прегръдката му, седна и, без дума да отрони, съблече пуловера.

Косата ѝ се разпиля по раменете и устата на Гейдж пресъхна. Тя носеше дантелен сутиен с цвят на праскова. Връхчетата на гърдите ѝ прозираха през тънката материя. Той затаи дъх, когато ръката ѝ докосна закопчалката.

— Не си играй с мен, Кати. Моля те, Кат... не ме възбуждай така. Закопчалката се отвори безшумно и освободи гърдите ѝ.

— Докосни ме — прошепна тя и посегна към ръката му. — Направи го истински, Гейдж. Направи ме своя жена...

След това не се чуваше нищо друго освен шепота на жаравата в камината.

Много по-късно той ѝ даде втория подарък.

— Без повече пръстени — предупреди го тя закачливо, докато развързваше панделката.

— Съгласен съм. Един годежен пръстен е пределът на възможностите ми — усмихна се той.

Очите ѝ се разшириха от изненада, когато извади от кутията малкото стъклено ангелче.

— Гейдж, прекрасно е!

— Напомня ми за теб. Купил съм ти и истински подарък. Той е под елхата, но това ми хвана окото и... помислих си, че ще ти хареса.

— Обичам го!

Катлийн се засмя със светнал поглед и той се учуди на способността ѝ да го изненадва. Повечето жени при наличието на сапфири и диаманти щяха бързо да забравят за евтиното стъклено ангелче, а Кати реагира така, сякаш то беше по-ценно от пръстена.

— Надявам се, не бързаш за вечеря — прошепна той и я притегли към себе си. Плъзна ръце по тялото ѝ, поглъщайки я с очи. Погледът ѝ ясно подсказваше, че не е гладна.

По-късно Гейдж наблюдаваше с премрежен поглед как гъвкавото ѝ тяло се движи като пламък върху неговото, взимайки и отдавайки без остатък.

Тя е моя, помисли си той. Вече нищо нямаше да бъде същото.

ПЕТА ГЛАВА

— Кати? Катлийн?

Гласът я върна към действителността. Тя вдигна очи и срещна загрижения поглед на Дъг.

— О, здравей. Извинявай... сигурно съм задрямала...

По суровото му лице се изписа облекчение.

— Има ли нещо ново? Срещна ли се с лекаря?

Тя кимна уморено.

— В операционната е от няколко часа. — Гласът ѝ прозвуча странно дори за нея самата. — Много е зле, Дъг — прошепна с насълзени очи. — Не... — Тя прехапа устни, за да не се разплаче. — Не се знае дали...

— Всичко ще бъде наред — прошепна Дъг и я притисна към себе си. — Той е Гейдж Рамзи, Кат! Наистина ли смяташ, че някаква незначителна автомобилна злополука ще го спре?

Тя опита да се засмее, но не успя. Дъг я пусна и сериозно се взря в очите ѝ.

— Наистина, Кати, Гейдж не се предава лесно и ти го знаеш. По дяволите, та той е Рамзи! Лекарите няма да посмеят да го изпуснат.

Това най-сетне я накара да се засмее.

— Трябва да си тръгваш, Дъг. Стоиш тук от часове. Коледа е. Трябва да бъдеш при семейството си. Аз ще се оправя.

— Не се безпокой. Преди няколко минути говорих с Бет. Майка ѝ вече е отишла при децата, а тя самата пристига с термос, пълен със супа и сандвичи с месо от пуйка. — Той се огледа. — Искаш ли нещо? Одеяло или възглавница?

Катлийн само поклати глава.

— Яде ми се нещо сладко — изправи се Дъг. — Видях автомат за сладкиши навън. Искаш ли нещо?

— Не, благодаря. Добре съм...

Той се усмихна недоверчиво, кимна и тръгна към вратата.

Дъг беше прав. Гейдж наистина не се предаваше лесно, но всички чудеса на медицината бяха безсилни, ако човек няма желание за живот. Хирурзите щяха да направят каквото беше необходимо, но в края на краищата всичко зависеше от него самия.

— Бори се, проклетнико! — прошепна тя и насочи мислите си към него, сякаш можеше да влее жизнени сили в тялото му. — Бори се, Гейдж Рамзи! Ти никога не си бягал от трудностите. Не се предавай и сега!

Тя погледна малкото стъклено ангелче в ръката си и си припомни онези четири възшебни коледни дни с Гейдж... Когато се събудиха на следващата сутрин бурята беше утихнала. Играха в дълбокия сняг като малки деца. Смяха се, гониха се и си разменяха закачки като всички влюбени. Вечер седяха пред запалената камина и просто разговаряха прегърнати, а после си лягаха и се любеха до зори.

Бяха опиянени един от друг и се любеха, когато и където ги завладееше желанието, въодушевени от свободата, която имаха, и от близостта, която бяха открили. Пред камината, на голямото твърдо канапе, в кабинета, на кухненския под пред смаяните погледи на двете големи сиви котки, в куп благоуханно сено в обора. Не можеха да откъснат ръце един от друг.

Веднъж се любиха дори в снега, обладани от безумна страст, докато се бореха с пластовете дрехи и се задушаваша от смях. Беше много бързо и много хубаво и когато лежеше в прегръдките на Гейдж, задъхана и с пламнало лице, тя разбра, че отношенията им са се променили безвъзвратно.

Замечтаната усмивка на Катлийн угасна и тя прокара пръст по едва забележимата пукнатина на крилото на ангела. Вълшебството, разбира се, не трая дълго. Скоро се появи Декър, а след него се върнаха работниците, Марта и всички останали и животът в „Тангълфут“ потече по старому.

Гейдж се промени за броени часове. Той отново стана хладен и недостъпен, угрижен от старите дразни с Декър. Нежността и смехът си отидоха изведнъж. Онези нощ той дойде в стаята ѝ и за момент Катлийн си помисли, че може би ще успеят да запазят атмосферата на изминалите четири дни, но и двамата се чувстваха неловко и накрая се скараха.

Катлийн му изкрещя да се маха. Той излезе с побеляло от гняв лице. Последното, което си спомняше от тази вечер, беше как хвърли стъкления ангел след него и чу звъна на строшено стъкло.

На сутринта потърси парчетата с мисълта, че може би ще успее да ги залепи, но не ги откри и реши, че Марта ги е изхвърлила.

Но явно Гейдж ги беше събрал. Беше ги взел и ги беше залепил несръчно, опитвайки се да поправи непоправимото. Беше запазил счупените парченца стъкло, сякаш те наистина означаваха нещо...

Катлийн долови движение и вдигна глава. Декър стоеше на вратата на чакалнята. Лицето му беше набръчкано и посивяло. Тя изведнъж осъзна колко е стар. Стар и уплашен. За част от секундата това дори не беше Декър Рамзи, а просто един баща, чийто син може би щеше да умре.

Но после погледът му стана отново суров и съчувствието на Катлийн се изпари. Тя се изправи. В ръцете си продължаваше да стиска якето на Гейдж.

— Има ли нещо ново?

— Не предполагам, че все още си тук.

— Искаш да кажеш, че си се надявал да не съм — поправи го Катлийн.

Кога двамата с Декър бяха станали такива врагове? Вероятно от самото начало. Декър управляваше клана Рамзи с желязна ръка, изискваше абсолютно покорство, а тя беше рисковата карта в едно иначе послушно тесте. Противопоставяше му се при всеки удобен случай. Беше прекалено свикнала с пристъпите на гняв на баща си, за да се впечатли от неговите. Нейното непокорство, както и увереността на стареца, че тя стои зад бунтарските настроения на Гейдж бяха достатъчни, за да я намрази.

— Докторът казва, че ти трябва да подписваш документите.

— Аз съм му съпруга.

Декър изсумтя.

— Струва ми се, че ти се отказа от това право, когато си отиде преди шест месеца, госпожичке.

Нямаше смисъл да спорят. Защо да му обяснява, че е напуснала Гейдж не защото не го обича. Беше точно обратното.

— Лекарят не каза ли нещо друго? Той е в операционната от часове...

Декър поклати неохотно глава. За момент ѝ се стори някак неуверен, почти уязвим. После той се окопоти, изправи рамене и изгледа Катлийн е познатата неприязън.

— Ти обърна момчето ми срещу мен — изграчи той. — Една жена не трябва да застава между баща и син.

— Ти сам обърна Гейдж срещу себе си. — Катлийн изведнъж го съжали. — Ти му даде ранчото, а след това не го остави да го ръководи. Той е мъж, Декър, не е момче. Време е да го разбереш.

— Той не знае как се ръководи ранчо! Докара ония компютри, преговаря с японски банкери. На човек не му трябва компютър, за да види дали свети слънцето и кладенецът пресъхнал ли е.

— Светът се променя — отвърна Катлийн уморено.

През изминалите шест години Гейдж водеше тази битка и се мъчеше да издърпа „Тангълфут“ в двацет и първи век, но трябваше да се бори с Декър за всеки сантиметър.

— Хей, татко, какво...

Горд Рамзи замръзна на вратата. Червендалестото му лице с изразени челюсти помръкна, когато погледът му спря на Катлийн. Както всички останали членове на семейство Рамзи и той беше висок и широкоплещест, но от редовното преяждане и алкохола беше напълнял и придобил нездрав вид.

— Какво търсиш тук? — запита той враждебно. — Мислех, че Гейдж се е отървал от теб веднъж завинаги. — Приблужи се, за да я изгледа отблизо. Дъхът му вонеше на бърбън. — Знам защо си дошла. Не си точи зъбите да продадеш „Тангълфут“, когато Гейдж умре. Това ранчо е на Рамзи и ти няма дори да го помиришеш. Сега то е наше заедно с „Хай Мейса“. Няма да видиш и пени от него!

— Твоят брат е мой съпруг — напомни му Катлийн, прикривайки непоносимата болка. „Когато Гейдж умре...“ Не „ако“, а „когато“...

Горд се усмихна широко.

— Може все още да си омъжена за него, но само на хартия, а тя гори, миличка. Хартията гори.

Катлийн се отдръпна. Повдигаше ѝ се от вонята на алкохол и от неговата лакомия. Той се захили и малко след това заговори с Декър. После двамата излязоха и тя остана сама.

Пръстите ѝ се вкопчиха в коженото яке на Гейдж, след това се отпуснаха и тя пое дълбоко въздух. Той няма да умре, каза си сковано.

Няма да умре!

Гласовете бяха все още там — досаден шепот в периферията на съзнанието му, но той не им обръщаше внимание, искаше да изчезнат. Сънуваше ангели и се бореше да задържи ефирните видения, които се носеха в тъмнината наоколо. Но те му убягваха и се стопяваха в далечината.

Изведнъж се сети за стъкленото ангелче, което купи за Кати онази Коледа, която прекараха сами на ранчото. Спомни си радостта, изписана на лицето ѝ, когато го разопакова. Спомни си как се върна в стаята ѝ в нощта, в която се скараха, и го видя да лежи строшено на пода. Той самият не знаеше защо се върна тогава. Искеше да поговорят. Да ѝ се извини за обидните думи и нетърпението, да я прегърне и да съживи мимолетното вълшебство от изминалите дни.

Но си тръгна, без дори да я събуди и взе счупеното ангелче. Нямахме смисъл да опитват да върнат нещо, което вече не съществува. Онези четири дни, изпълнени със смях, взаимност и любов не са били реалност.

Тъмнина и болка сякаш започнаха да го обгръщат отвсякъде. Той изведнъж се уплаши. Смъртта — винаги толкова абстрактна, сега му се стори реална и близка, мамеща със съблазнителното обещание за спокойствие. Но той не искаше да слуша. Опита да си припомни усмивката на Кати, блясъка на очите ѝ в онези редки моменти на непресторен смях, аромата на кожата ѝ...

А тъмнината се сгъсти и болката се усили. Тогава той извика името ѝ. *Кати, имам нужда от теб! Къде си, Кат? Къде си...*

Катлийн трепна и се събуди. Гласът на Гейдж все още ехтеше в ушите ѝ. Тя се огледа, объркана и смутена, и разбра, че е сънувала.

Погледна големия часовник над вратата и с изненада установи, че е спала само няколко минути. Невъзможно беше времето да тече толкова бавно. Дъг се върна и остана при нея за малко, после пристигна Бет с горещата супа и кафето. Приятелката ѝ беше все още там, заспала в голямото кресло. Катлийн реши да не я безпокои.

По-лесно ѝ беше да не говори и да не се усмихва насила. Самообладанието ѝ се беше изчерпало. Просто не ѝ стигаха сили да се хвърли на пода и да заплаче като малко дете. Освен това лекарите не трябваше да допускат, че тя не е в състояние да взема решения. Тя беше всичко, което Гейдж имаше, и нямаше да го изостави.

Също както през онова лято, когато той реши да обяди дорестия жребец и едва не си счупи врата.

Тя се усмихна, придърпа якето на Гейдж около раменете си, затвори очи и си припомни...

Беше в кухнята, когато двама работници го внесоха. Тя зърна кръвта и счупената кост на крака му и за малко да припадне. Но не припадна. Извика бърза помощ, направи каквото можа, за да облекчи болката му, а сърцето ѝ се свиваше от страх. Лицето му беше бледо, пот бе избила по челото му, но той продължаваше да се усмихва смело, вплел изцапаните си с кръв пръсти в нейните.

— Не е чак толкова страшно, Кати — успокои я той с оголени в болезнена гримаса зъби. — Бил съм и по-зле. Скоро ще се изправя на крака.

Но продължи много по-дълго. На хирурзите им трябваша четири часа, за да наместят счупените кости и да зашият раните. След това шест дни престой в болницата, докато лекарите се уверят, че всичко е наред. Най-последно у дома той трябваше да лежи, за да се възстанови натрошеният му крак.

Макар и прикован на легло, той е все така непокорен, мислеше Катлийн с известно раздражение. Тя трепна, когато чу нетърпеливия му рев да кънти откъм стълбите. Размени многострадален поглед с Марта, която донареждаше подноса с обяда на техния неволен и нещастен инвалид.

— Таз сутрин се качи и слезе поне сто пъти, госпожо Рамзи. Ако искате, аз ще му занеса това и ще му дам да се разбере.

Катлийн не можа да сдържи усмивката си.

— И по-лошо ще стане, Марта. Тази сутрин се опита да стане два пъти. Накрая скрих патериците, така че очаквай буря до края на деня.

— Това е то — хормони! — промърмори Марта, докато слагаше каничката с кафе на подноса. — На тая възраст им идват много на мъжете, а мозък не им достига.

Катлийн се усмихна, взе таблата и тръгна по стълбите. До известна степен раздразнението му може би наистина се дължеше на излишък от хормони, но главното беше, че той просто не можеше да си намери място. Гейдж беше човек на действието, свикнал да бъде винаги в центъра на събитията и сега му беше трудно да преглътне факта, че трябва да лежи и да не мърда.

Пак беше изритал завивките, а списанията, които му беше дала, лежаха разхвърляни на пода. Щом влезе в стаята, той вдигна глава като жребец, душещ вятъра с разширени ноздри и я изгледа враждебно.

— Няма защо да си даваш зор да се качиш, нали? Викам от петнайсет минути. Човек може така да си умре, преди някой в тази къща да си направи труда да го види.

— Гласът ти беше доста жизнен — рече тя спокойно и започна да оправя чаршафите. — Седни, за да оправя възглавниците.

— Те не ме интересуват, искам си патериците.

Катлийн го погледна изпитателно. Лицето му беше бледо и изпито, косата на слепоочията му беше залепнала от пот.

— Пак си се опитвал да станеш, нали? По дяволите, Гейдж, знаеш, че лекарят каза...

— Тъкмо се опитвах да стигна до тая идиотска баня — изкрещя той.

— Ще ти донеса подлогата — отвърна Катлийн спокойно.

Гейдж горещо запротестира и тя си пое дълбоко въздух.

— Много добре. Щом не искаш аз да ти помагам, ще повикам Марта и...

— Не! — Той я улови за ръката и я погледна паникьосан. — По дяволите, Кати, не ми причинявай това.

В тона му се долавяше молба и тя спря, осъзнала колко мъчително беше за него да зависи от нея и Марта.

— Добре. Ще докарам инвалидния стол — омекна тя.

Не беше лесно, но най-после успя да му помогне да се прехвърли от леглото на стола, закара го до просторната баня и зачака отвън. Оттам се разнесе серия от шумни удари, трясъци и ругатни, но след няколко минути, на излизане, той изглеждаше много по-щастлив и

дори успя да измърмори едно нацупено „благодаря“, когато тя го настани обратно в леглото.

Катлийн подпъкна възглавниците зад гърба му, после му сервира обяда. Той гневно изгледа чиниите.

— Пак супа! Все тая супа ли ще ми носиш? Ще умра от глад преди този...

— Достатъчно! — Преди да осъзнае какво прави, тя грабна подноса и го тресна на масата до леглото. — До гуша ми дойде! Мога да понеса лошото ти настроение и изблиците на гняв от време на време, но няма да търпя това непрекъснато мрънкане и тормоз! Ти не си единственият в тази къща, както знаеш. Работата на ранчото не е спряла само защото ти си пострадал. Знам, че се тревожиш за ранчото, но ние правим всичко възможно. Отсега нататък обаче те оставям сам, господине, защото няма да позволя да се държат с мен като с някаква... някаква робиня!

За момент настъпи неловко мълчание, после тя се обърна и закричи към вратата с изправен гръб.

— Почакай, Кат, почакай! — Нещо в гласа му я накара да се обърне. Той се усмихна тъжно. — Хей, извинявай... знам, че съм ужасно досаден. Този гипс ме подлудява и... — Той сви рамене и се усмихна умолително. — Хайде, Кат, не си отивай. Моля те! Остани да си поговорим.

— За какво? — Умилоствивена до известна степен, тя пристъпи неохотно към леглото.

— За каквото пожелаеш. — Той протегна ръка и се усмихна още по-широко. — Хайде, Кат, поседни при мен за малко. Толкова се отегчавам тук с тия сладникави филмчета, сам между четири стени. Може и да не говориш, ако не искаш. Просто ми прави компания.

— И край на виковете, крясъците и заповедите?

— Честна дума.

С известно колебание Катлийн се предаде и остави подноса.

— Като се нахраниш, може да те изкъпя с гъбата.

Той вдигна очи заинтригуван, бавно разтегна устни в закачлива усмивка и взе лъжицата.

— Звучи доста обещаващо. Я донеси две гъби. Аз също може да те изтъркам.

Катлийн се разсмя и започна да събира разпръснатите книги и списания.

— Първо трябва да оздравееш.

— Това, което имам предвид, ще повлияе много положително върху здравето ми — увери я Гейдж с усмивка. — Отдавна не сме се къпали заедно, Кат...

Катлийн си спомни с усмивка как думите му я накараха да се изчерви. За пръв път от шест месеца той споменаваше онези четири чудни дни по Коледа. За пръв път ѝ показваше, че не е забравил как се бяха къпали заедно и се бяха любили след това.

— Хей, нещо става... Пулсът му се губи...

— По дяволите! Дайте ми...

— Не, почакай! Стабилизира се... Дишането и кръвното налягане се нормализират. Пулсът му е малко непостоянен...

— Нищо чудно, след такава загуба на кръв. Смятате ли, че мога да продължа?

— Да. Справя се. Показателите са добри. Може би сънува жена си... Такава жена може да накара всяко мъжко сърце да спре.

— Трябва да бъдем нащрек, колеги. Имаме още много работа...

Гейдж се вкопчи в съня като удавник. Страхуваше се, че ако го изпусне отново, ще потъне в тъмнина и ще изчезне завинаги. Всичко беше толкова истинско, като свеж пролетен полъх от отворения прозорец на спалнята. Като изненадата на Катлийн, когато ѝ спомена за банята...

Катлийн се смути така, че на Гейдж му се прииска да умре. Човек би помислил, че вече се е научил да не отваря дума за онази проклета Коледа! Така се беше паникьосала, сякаш се ужасяваше Гейдж да не спомене нещо, което тя очевидно искаше да забрави.

— Как се погаждате с татко?

Знаеше отговора, но искаше да я задържи още малко.

— Мисля, че всичко е наред.

— Как не! Може да имам няколко пукнати ребра, но не съм глух. Чух ви да се карате тази сутрин.

Катлийн остави купчината книги.

— Той е невъзможен! Карл Шумейкър иска да купи два бика, за да си допълни стадото и Декър явно му е обещал Черния боец и Индианеца.

— По дяволите, това са най-добрите ми бикове!

— И аз му го казах — додаде Катлийн, не по-малко възмутена. — Съобщих му, че ще ги изпращаш на изложби това лято и после ще ги използваш за разплод. Но според него си вложил прекалено много пари в жива стока и рискът е твърде голям. Исква да продава и с парите да купи още земя.

Гейдж почувства познат пристъп на гняв.

— Точно това ни трябва — още земя! И тази, която сега имам, е ужасно много. Само данъците могат да ни довършат. Повечето от земята е толкова суха, че не може да изхрани и един заек, какво остава за цяло стадо. — Той ядосано махна с ръка, забравил за счупените ребра и острата болка го накара да изругае. — Тези два бика могат да донесат сто пъти повече само от таксите за разплод, да не говорим, че ще направят стадото на „Тангълфут“ най-доброто в страната. Проклетият дъртак живи ще ни закопае, ако го оставя — изръмжа той, отметна завивките и успя да се придърпа към ръба на леглото. — Дай ми джинсите и ризата... и онези патерици. Сега ще...

— Никъде няма да ходиш — натърти Катлийн и метна одеялото върху гипсирания му крак толкова рязко, че Гейдж примижва. — Честно казано и ти си вироглав като него! Можеше да загубиш крака си, Гейдж! Това нищо ли не означава за теб? Мислиш ли, че ще бъдеш много полезен, ако куцукаш на един крак из „Тангълфут“? Аз ще се справя с Декър.

Гневът ѝ го накара да се усмихне. Докато отново поставяше възглавниците зад гърба му, той усети аромата на парфюма ѝ.

— Ако не те познавах, скъпа, щях да си помисля, че се тревожиш за мен.

— Разбира се, че се тревожа. На кого са му притрябвали еднокраки каубои?

Гейдж се подсмивва, хвана я през кръста и я дръпна към себе си. Тя извика и цялата се стегна, но той не я пусна, въпреки болките, които

явно го измъчваха.

— Внимавай, скъпа, ребрата ми вече не са толкова издръжливи.

Тя тутакси спря да се съпротивлява и загрижеността, изписана по лицето ѝ, странно го развълнува. Завладяха го спомени, които се беше закълел да забрави.

— По дяволите, Кати, липсваше ми.

Думите му се изплъзнаха някак неволно, но това вече не го безпокоеше. Мислеше само за сочните, топли устни на сантиметри от неговите и за големите сини очи, меки като кадифе... Тогава всички добронамерени обещания се изпариха и той я целуна. За него най-важно сега бе да я държи в прегръдките си, да вкухва нектара на устните ѝ и да си припомни, макар и за момент, как са се любили...

Затова остана малко изненадан, когато тя не се възпротиви. Необходими му бяха една-две секунди, за да възприеме факта, че тя отвърща на целувката му. Истинско вълшебство. Това сложи край на добрите му намерения. Той забрави болките и жадно впи устни в нейните.

Обзе го неудържимо желание и той заизмъква памучната риза от джинсите ѝ. Започна да се бори с копчетата, но последното му се опря. Той просто го скъса и разголи раменете ѝ. Когато сграбчи закопчалката на сутиена и рязко я отвори, Катлийн изстена и се притисна към жадните му ръце.

Гърдите ѝ бяха все така пищни и тежки. Погали ги с грубите си длани и чу как тя леко простена. Устните ѝ потърсиха неговите. После тя сякаш изведнъж разбра какво ще се случи и се отдръпна.

— Гейдж, какво правим...

— Обичаме се — изръмжа той и я притегли отново към себе си.

— Невъзможно е! Гейдж, това е лудост! Кракът ти...

— Изобщо няма да ни пречи, ако внимаваме. Заклучи вратата, Кат. Бързо... Заклучи вратата!

— Няма да стане — закачливо се усмихна тя.

— Ще стане. Заклучи вратата и се върни тук. Сега ще ти покажа на какво са способни еднокраките каубои.

Той не можа да разбере кой от двамата се изненада повече, когато тя го послуша и след това се съблече. Без да се изчерви дори. В следващия момент беше в ръцете му — гола, с кожа като сатен. Оказа се, че дори гипсът и превързаните ребра не могат да им попречат.

Той ѝ обясни какво и как да направи и Катлийн го послуша с готовност. И двамата бяха твърде възбудени. Тя едва сподави своя вик на удовлетворение, когато Гейдж я последва, опитвайки се да заглуши собствените си стонове. Дълго време след това останаха в леглото. Дори задрямаха за малко. Най-накрая Катлийн седна, усмихна се и отметна назад разрошената си коса.

— Не бързаш много, нали? — Гейдж погали голите ѝ рамене. — Рано е.

— Трябва да тръгвам. Нямах намерение да остана толкова.

— Харесва ми, когато оставаш в леглото, мила. Прекалено дълго чакахме, Кат. Можеше да бъде съвсем различно.

— Беше наистина трудно след Коледа да се преструваме, че сме само бизнес партньори.

— Не ми казвай, че и ти си спала неспокойно — прошепна той и я целуна.

— Донякъде. — Катлийн се изчерви. — Имах сънища... Доста красноречиви.

— Надявам се, че си сънувала мен.

— О, да... — отвърна тя леко задъхана. — Наистина те сънувах.

— Трябвало е само да отвориш вратата и аз щях да ги превърна в реалност.

— Това покана ли е?

— Не, мила. Заповед. Знаеш ли, в такива моменти ми е много трудно да си спомня защо не се разбираме. Може би трябва да направим опит да забравим повода за нашия брак и да се съсредоточим върху възможностите, които ни предоставя.

ШЕСТА ГЛАВА

Отнякъде се разнесе сигналния звън на асансьор. Катлийн трепна и се огледа. Щом осъзна къде се намира, изпита страх и отчаяние.

Спомените бяха толкова ярки. Можеше да се закълне, че все още усеща сладостта на целувката и допира на Гейдж до кожата си. Изненадана установи, че тялото ѝ е реагирало така, сякаш самият той е бил при нея.

От очите ѝ бликнаха горещи сълзи и притиснала лице в грубото му кожено яке, тя почувства болезнена празнота. Вината беше изцяло нейна. Ако беше удържала обещанието си, сега той нямаше да лежи на операционната маса, увиснал на ръба между живота и смъртта. Само да не се беше влюбвала в него!

Но това се случи. Обичаше го още преди онази Коледа, в която бяха за първи път заедно, и с всяка изминала седмица любовта ѝ ставаше все по-силна. Трябваше да разбере, че това може да донесе само неприятности. Лекотата, с която се намери в леглото му след злополуката, беше показателна. Достатъчни бяха само една закачлива усмивка, една целувка и тя беше негова. И въпреки че следващите седмици бяха незабравими, те предвещаваха последвалото нещастие.

През онези две седмици те се смяха, разговаряха, играха на карти, редиха мозайки и се любиха като щастливи съпрузи, каквито се предполагаше, че са. За момент Катлийн си помисли, че ще успеят.

Но трябваше да бъде по-прозорлива.

Докато Гейдж се възстановяваше, Декър видя възможност да си възвърне положението в „Гангълфут“. Разногласията между нея и стареца постепенно се превърнаха в открита война. Тя се опита да спести на Гейдж най-лошото и това се оказа най-голямата ѝ грешка. Защото когато играта загубя, Декър започна да я използва като оръдие срещу Гейдж и тя се превърна в пионка между двамата мъже. Накрая Гейдж се изправи на крака. Цялата нежност, смеха и любовта бяха забравени и старата къща отново се изпълни с гняв и омраза.

Тогава Катлийн разбра, че е време да си тръгне. Обичаше Гейдж прекалено силно, за да остане. Беше се надявала и той да я обикне поне малко и когато осъзна безсмислието на надеждите си, опита да си внуши, че всъщност любовта му не е толкова важна. Стигаше ѝ, че е близо до него.

Но и това се оказа заблуда. През есента реши, че когато му дойде времето, ще затръшне вратата след себе си и ще остави „Тангълфут“, а с него и Гейдж Рамзи в миналото.

Но едва смъртта на баща ѝ през идната пролет я освободи от обещанието, довело я в „Тангълфут“.

Гейдж сякаш предусещаше, преди да му е казала. През месеците след смъртта на баща ѝ той стана затворен, мълчалив и мрачен. Държеше се необичайно лошо с работниците и Марта, а с Катлийн почти не разговаряше и дори не я поглеждаше, сякаш самото ѝ присъствие го вбесяваше.

Отношението му не трябваше да я впечатлява, разбира се. Ако не друго, поне задачата ѝ се облекчаваше. Но не се оказа точно така. Тя плачеше почти всеки ден по най-незначителни поводи или лежеше сама в стаята си и се молеше той да дойде, да легне до нея, да я прегърне и да я помоли да остане. Не беше нужно да ѝ казва, че я обича... Просто, че има нужда от нея. Това би било достатъчно.

Но и това не стана. Накрая един ден тя разбра, че не може да живее повече в очакване на невъзможната любов и му каза, че си тръгва.

Катлийн потрепери и притисна до себе си якето на Гейдж. В далечината се долавяше тих шепот и приглушен смях. Но те сякаш не бяха реални. Тя погледна неохотно часовника на стената и си пое дъх на пресекулки. Вече пет часа никой нищо не ѝ беше съобщил. Това беше хубаво, нали? Ако нещата по време на операцията се бяха развили лошо, лекарите щяха да ѝ кажат веднага.

Не искаше да мисли за това. Всичко щеше да бъде наред... Трябваше да вярва. Гейдж беше прекалено силен и жизнен, за да се даде лесно. Би трябвало да се бори за живота си със същата упоритост, с която се беше опитал да я задържи — с предизвикателно вирната брада, изправени рамене и присвити сини очи, непоклатим като камък.

Картината, изплувала пред очите ѝ, я накара да се усмихне. Не! Гейдж Рамзи от нищо не се отказваше лесно. Тя разсеяно погали пухкавата яка на дрехата, затвори очи, отпусна глава на възглавницата и отново се върна в миналото.

— Не!

Гласът му разцепи тишината като изстрел и Катлийн трепна. Присвитите му очи сякаш хвърляха искри. Реакцията му я смути и тя вдигна поглед.

— Не можеш да се измъкнеш от този брак, без аз да съм напълно готов да те освободя — натърти той. — Ти подписа договор, помниш ли?

Тя преглътна и го погледна предизвикателно, за да прикрие страха си. Боеше се не от него, а от това, което би могъл да направи.

— Не страдам от липса на памет — заяви тя хладно, — но ми се струва, че твоята се нуждае от опресняване. Договорът беше с определен срок — докато „Тангълфут“ се изправи на крака финансово или баща ми умре. И двете условия са изпълнени, а така също и моето задължение към теб.

— Не. — Гейдж поклати глава и смело срещна погледа ѝ. — Срокът беше за три години с евентуално продължение. Ние сме женени от две и половина. Дължиш ми шест месеца, Кати.

— Нищо не ти дължа! — За момент се поддаде на гнева, но успя да се овладее. — Защо правиш това, Гейдж? Знаеш, че се омъжих за теб само за да може татко да задържи Хай Мейса. Сега това е без значение. Ако искаш ранчото, ще го получиш на разумна цена и след това всеки ще тръгне по своя път.

Паника завладя Гейдж, но той я превъзмогна. Няма да загуби Кати, по дяволите! Не и без съпротива. Изминалите две и половина години не бяха идеални, но имаше толкова красиви мигове, в които си бе помислил, че всичко ще потръгне...

— Забрави това. — Той тръгна към голямото бюро до камината. — С теб имаме уговорка и аз няма да те освободя.

— Гейдж!

Устоя с усилие на болката в гласа ѝ, седна зад бюрото и се престори, че преглежда разпръснатите документи. Не беше

справедливо и той много добре го знаеше. Беше се съгласил отношенията им да бъдат чист бизнес, без други отговорности, ала вече не му бе достатъчно. Знаеше само, че още не е готов да приключи. Нуждаеше се от Катлийн, и то до болка. Само да успее да я задържи още малко и ще я накара да го заобича. Беше сигурен.

Ако се предаде сега и я пусне да си отиде, ще загуби единствената жена, която някога е искал.

Той усети леките ѝ стъпки зад гърба си и се стегна.

— Гейдж? — Гласът ѝ беше нежен, възбуждащ. — Моля те, Гейдж, не виждаш ли, че само се измъчваме един друг с тази лъжа? Ти трябва да се ожениш...

— Аз съм женен!

— Искам да кажа наистина. — В тона ѝ се четеше отчаяние. — Ти искаш деца, Гейдж. Веднъж ми го каза, и една любяща, истинска съпруга... Такава, която...

— Ти си моята истинска жена. Това свидетелство за брак е съвсем законно, мила.

— Гейдж, моля те! — Тя застана до него е умоляващ поглед. — Защо ми причиняваш това? Ние не се обичаме. Ти знаеш...

Прииска му се да извика: „Ти ще ме обикнеш. По дяволите, някой ден това ще стане“. Но единственото, което каза, беше:

— Ти си моя съпруга и ще останеш такава, докато аз пожелая.

— Но защо точно аз? Има хиляди жени, които са готови на всичко, за да се омъжат за теб, Гейдж. Защо е толкова важно да...

— Защото ти не искаш нищо от мен — заяви съвсем откровено той. — Знаеш ли колко са малко такива като теб? Ти си единствената жена в живота ми, на която не ѝ пука кой съм. — Той се усмихна мрачно. — Може би ми харесва честността ти, скъпа.

— По дяволите, Гейдж Рамзи, трябваше да знам, че ще ме измамиш! Баща ми винаги казваше, че не можеш да се довериш на един Рамзи и беше прав! — С яростен поглед Катлийн се завъртя и тръгна към вратата. — Ако мислиш, че ще можеш да тормозиш и мен като всички останали, много се лъжеш. Задръж „Хай Мейса“. Нали това искаше? Проклетото ранчо е твое. Искам си само свободата.

Гейдж завъртя стола и се облегна удобно назад, после вдигна крака върху бюрото.

— Опитай се да напуснеш „Тангълфут“, сладурче — посъветва я той приятелски. — Уверявам те, няма да стигнеш далече.

Тя спря, обърна се и го изгледа с подозрение.

— И как по-точно ще ме спреш?

Той сви рамене.

— Първо, нямаш превоз. Всички коли навън са на ранчото. Това означава, че са мои. Вземи само една и ще наредя да те арестуват.

Очите ѝ се разшириха от възмущение.

— Няма да посмееш! — Но страхът, че наистина би го направил, се четеше в погледа ѝ. — Ще си повикам такси.

Гейдж се усмихна лениво.

— И с какво ще му платиш? Със сладки приказки? Човекът ще иска пари, скъпа. А ти ги нямаш.

— Имам пари в банката. — Гласът ѝ беше груб.

— Моите пари в моята банка.

Тя беше в ръцете му и го знаеше. Той разбра от болката в очите ѝ, че се усеща притисната до стената, без изход. Всичко беше толкова лесно, че почти се намрази.

— Както казах, Кат, ти си моя и ще бъде така, докато аз реша.

— Ще намеря изход — дрезгаво прошепна тя. — Върви по дяволите, Гейдж Рамзи! Аз ще се измъкна!

СЕДМА ГЛАВА

И наистина го направих, помисли си Катлийн и разтърка чело, за да прогони тъпата болка зад очите. Бижутата на майка ѝ помогнаха да си върне свободата. Бяха се запазили само някои неща. Всичко останало беше разпродадено през годините, когато тя и баща ѝ се опитваха да попречат на банкерите да им измъкнат ранчото.

Не ѝ донесоха много пари, но бяха достатъчно. Събра някои вещи в една чанта и отиде на стоп до града, където си купи автобусен билет до Денвър. Нито веднъж не погледна назад, въпреки че плака през целия път. Сякаш нещо се откъсваше от сърцето ѝ с всеки изминат километър, който я разделяше от единствения човек, когото беше обичала.

Той не я последва.

През първата седмица тя ту се молеше Гейдж да дойде, ту се страхуваше, че може наистина да тръгне да я търси. Накрая се увери в абсолютната му незаинтересованост по отношение на нея и опита да убеди сама себе си, че точно това беше искала.

— Кати? Има ли нещо ново? — Катлийн уморено вдигна очи и видя измъченото лице на Бет. Поклати глава, преглътна и опита да се усмихне. — Слизам долу за кафе. Искаш ли?

— Да, благодаря.

Бет стисна окуражително рамото ѝ и тръгна към вратата. Катлийн зарея поглед към часовника. Защо се бавеха толкова? Сигурно е станало нещо лошо... Може би те просто не искаха да ѝ го съобщят. Може би Гейдж беше починал преди няколко часа и...

Не. Тя стана и яростно закрачи из чакалнята. Гейдж няма да умре!

В същия миг вратата се отвори. Тя се обърна с примряло сърце, но не беше докторът. Декър я изгледа втренчено. Лицето му беше така бледо и изтерзано, че Катлийн го съжали.

— Лекарите казаха ли ти нещо ново? — попита тихо тя.

Старецът поклати глава. Изглеждаше съкрушен и безпомощен. Сякаш с последни сили той се добра до канапето, потъна сред възглавниците и уморено разтърка чело.

— Много дълго продължи — прошепна тревожно. — Защо продължи толкова дълго?

— Казаха, че ще им отнеме повече време.

Катлийн приближи до него и сложи ръка на рамото му. Той трепна, но изведнъж посегна и сграбчи пръстите ѝ, без да каже нищо, дори без да я погледне.

— Обичам го! — каза Декър толкова тихо, че Катлийн се поколеба дали не ѝ се е сторило. — Обичам момчето си.

— Знам. — Тя преглътна и преплете пръсти с неговите.

— Напускам ранчото. Ще си купя апартамент в града. Бащата не трябва да се намесва в живота на сина си.

Катлийн се изненада толкова силно, че не можа да каже нищо. Когато най-сетне проговори, запита къде са останалите.

— Изпратих ги по домовете. Проклети нехранимайковци! Единствен Гейдж има ум в главата и сега е... — Широките му рамене потръпнаха.

— Ще се оправи — прошепна Катлийн, сякаш произнасяше молитва. — Той ще се оправи.

Тя дори не чу, когато вратата се отвори и върху ѝ падна нечия сянка. Едва тогава вдигна очи и видя доктор Хейнс. Лицето му беше посивяло от изтощение, а раменете му увиснали. Зелената хирургическа шапка беше напоена с пот. Когато очите им се срещнаха, на Катлийн ѝ се стори, че земята под нея се продъни.

— Не — прошепна тя, потискайки желанието си да извика. — Не...

— Жив е. — Той изпъна рамене, свали уморено шапката и разтърка очи. — Мисля, че мина добре, но не можем да бъдем сигурни, преди да е дошъл в съзнание. Сега е в отделението за реанимация и жизнените му показатели са добри. Няма да ви лъжа, госпожо Рамзи. Състоянието му е много тежко и може да се влоши. Един-два пъти беше на косъм, но е здрав като бик и се бори за живот. Когато излезе от упойка, извика вашето име. Сигурно много държи на вас.

— Може ли да го видя?

Погледът на лекаря се насочи към Декър.

— Ще пусна един от вас за няколко минути.

— Катлийн трябва да бъде със съпруга си — рече твърдо старецът. — Мястото на жената е при мъжа ѝ.

Въпреки че бе овладяла паниката си, Катлийн почувства пристъп на ужас, когато доктор Хейнс я поведе към малката, отделена със завеси стая. Гейдж лежеше като мъртвец. Обветреното му лице изглеждаше жълто на фона на снежнобялата възглавница. Няколко монитора проблясваха и бръмчаха от едната му страна. Тя проследи стабилната, равномерна крива на пулса му и вътрешно се зарадва на ритмичния звук.

Трябваше ѝ известно време, за да се убеди, че мъжественото лице, скрито под превръзките и тръбичките, наистина е на Гейдж. Той беше прекалено тих и неподвижен. Катлийн усети, че е затаила дъх сякаш в очакване да я проние синият му поглед, а устните му да се разтегнат в познатата усмивка.

Тя приближи, седна на стола до леглото и инстинктивно посегна към обгорялата му от слънцето ръка, отпусната върху чаршафа. Дланта му беше изненадващо топла и Катлийн преплете пръсти с неговите, като отчаяно се опитваше да спре сълзите си.

— Не можеш да умреш, Гейдж. Обичам те, по дяволите! Обичам те!

В съня си чу ридание. Намираще се в дълъг коридор. Беше тъмно, много студено и той се страхуваше. Шепотът беше изчезнал, а заедно с него и болката. Вече нямаше нищо. Нито усещания, нито гласове, никаква опорна точка с реалността.

Нищо освен студ, самота и страх.

Тогава я чу. Кати. Тя го викаше. Той се обърна тромаво в съня си и я видя на края на коридора. Излъчваше женственост и топлина. Очите ѝ блестяха насълзени. Извика го отново и протегна ръце към него. И в същия миг страхът изчезна.

Трябваше да знае, че може да разчита на нея. Трябваше да знае, че тя ще го последва в това тъмно, студено място, ще го намери и ще го поведе към светлината.

Чувстваше се ужасно.

Гейдж се втренчи в тавана и експериментално пое дълбоко въздух. Болката се беше спотаила на границата с осъзнатото. Лекарствата го поддържаха на сантиметри от тази граница и слава богу, защото очевидно беше в тежко състояние.

Той поразмърда пръстите на ръцете и краката си и успокоен откри, че нищо важно не му липсва, а това, което се беше запазило, беше все още в изправност.

Зачуди се дали да не опита да седне, но се отказа. Ако се съдеше по броя на тръбичките, системите и бръмчащите машинарии, сигурно беше загазил сериозно. Знаеше от опит, че действието на болкоуспокояващите отслабва.

Но все пак обърна глава и се загледа в тъмнокосата жена, която седеше до него. Беше опряла ръце на леглото и отпуснала глава върху тях. Спеше. Бузите ѝ бяха покрити с лека руменина, а между гъстите мигли проблясваха сълзи.

Беше плакала. За него.

Усети как гърлото му се стегна и внимателно премести ръка, за да я докосне. Само това, че я вижда отново, изпълни сърцето му с радост. Толкова много му беше липсвала през последните шест месеца. Жадуваше да я грабне в прегръдките си и да ѝ признае колко глупав е бил, да ѝ каже истината, която най-после бе осъзнал — че я обича и винаги я е обичал.

„Обичам те, Гейдж. Обичам те...“ Думите продължаваха да го изпълват с вълшебството си. Усещаше, че се е ухилил като шестнайсетгодишен хлапак. Затова го беше напуснала — не защото го мразеше, а защото го обичаше. Не е могла да си наложи да остане при мъж, който според нея не е бил способен да отвърне на чувствата ѝ.

Катлийн трепна и се събуди. Объркана и изтощена, тя не можеше да разбере колко дълго е спала. Бе задрямала неволно. Просто опря глава на ръцете си за няколко минути и...

Ами ако нещо се беше случило с Гейдж през тези откраднати няколко минути? Ядосана от небрежността си, тя се изправи и огледа мониторите. Не знаеше какво гледа, но като видя зелените светлинки и ритмичните криви, се успокои.

Едва тогава разбра, че Гейдж е буден и в съзнание. Тъмносините му очи я гледаха насмешливо.

— Здравей, сладурче — дрезгаво прошепна той и се усмихна. — Май ти обърках Коледата, а?

Тя се разсмя.

— Гейдж! От колко време... Кога...

— Преди малко. — Той преглътна болезнено. — Просто лежах и се стараех да убедя сам себе си, че ти наистина си тук.

В този момент тя почувства огромно облекчение. Усещането беше толкова силно, че главата ѝ се замая.

— По дяволите, Гейдж, изплаши ме до смърт! — По лицето ѝ се стекоха сълзи. — Трябва да извикам някой да...

— Не. Не искам никой да идва. Само да те погледам малко...

Тя се разсмя през сълзи. Искаше ѝ само да потъне в прегръдките му. Започна да рови из джобовете си за кърпичка, като продължаваше да хълца. Искаше да му каже, че съжалява заедно не му призна любовта си, и че никога в живота си не е била толкова уплашена. Искаше да му каже толкова много неща.

— Лудост е било да излизаш с колата в такова време! Можеше да загинеш...

— Ти си най-красивото създание, което съм виждал, Кати. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше.

— Какво се е случило с мен?

— Изгубил си контрол над пикапа и си се ударил челно в една цистерна. Полицайте казаха, че си оживял по чудо.

Той изсумтя.

— Много ли съм натрошен?

Тя се усмихна. Ето го предишния Гейдж.

— Доста. Цели пет часа те сглобяваха.

— Дано не са забравили някоя част. Не им вярвам на тия надути градски доктори.

— Може да ти прозвучи глупаво, но как се чувстваш?

— Като премазан от цистерна. Наистина беше лудост да излизам в такова време, но трябваше да те видя, Кат.

— Да ме видиш? Ти си искал да ме видиш?

— Естествено. Иначе защо да си рискувам главата? Бях ти приготвил коледен подарък, скъпа. Можех и да го изпратя, но исках да ти го дам лично. Предполагам, че е изчезнал. Ще трябва да...

— Тук е. — Катлийн се наведе и вдигна от пода металносинята кутия. — Полицайте са я намерили и са я докарали заедно с теб. И това... — Тя протегна ръка и му показа стъкленото ангелче. — Ти си го запазил.

Той сви рамене.

— Напомняше ми за теб, скъпа. — Докосна стъкленото крило и се усмихна. — Странно, преди малко сънувах ангели. По-точно този. Сънувах, че съм отново в ранчото с теб през онази Коледа, когато ти го подарих.

Катлийн го погледна и сърцето ѝ подскочи. Той отново се усмихна. Този път подигравателно.

— Гладна кокошка просо сънува. Сънувах и онзи следобед на рекичката Файърууд. Можех да се закълна, че сме отново там заедно. Толкова беше истинско. И когато си бях счупил крака, а ти ми донесе обяда. Аз се вбесих и накрая се любихме цял следобед.

Тръпки полазиха Катлийн. Беше невъзможно, разбира се. Просто съвпадение. И все пак...

— Странно, но и аз мислех за същите неща, докато беше в операционната. Беше като сън с отворени очи. Толкова ярко... Ами онзи следобед, когато приготвих курабиите, а ти ми помогна да ги намажа с глазура. Сякаш усещах вкуса ѝ в устата си.

— И по-късно същата вечер пред камината... Могат ли хората да сънуват едни и същи неща?

— Може би, ако се постараят.

— Колко е часът?

— Часът? — Тя погледна намръщено часовника си. — Минава два. Защо?

— Коледа е. Можеш да отвориш подаръка си.

Тя тихо се засмя.

— Да седя тук и да разговарям с теб ми стига. Не ми трябва нищо друго.

— Отвори го.

От изражението му разбра, че всякакви възражения са безсмислени и отстъпи. Съзнаваше, че ако ѝ бе останал поне капка здрав разум, трябва веднага да извика лекар, но се подчини на желанието му.

— Не мога да разбера защо просто не си ми го изпратил по пощата. Какво би могло да бъде чак толкова важно, че да рискуваш живота си...

— Бижутата на мама.

Същите, които беше заложила преди шест месеца, за да напусне „Тангълфут“.

— Малко неща остават скрити за мен, скъпа. Собственикът на заложната къща ми се обади в деня, когато си ги занесла. Скоро отидох и ги откупих. Знаем колко много държиш на тях. Стори ми се някак несправедливо, че ти се е наложило да ги продадеш само за да се отървеш от мен.

— О, Гейдж!

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Тя ги преглътна с усилие.

— Аз сгреших, Кати. Отраснах с мисълта, че името Рамзи ми дава правото да получавам всичко, каквото пожелаея. Не съм бил прав. Истинските неща трябва да се заслужат. Аз не те заслужавах.

— Гейдж, моля те...

— И още нещо. — Той посочи кутията. — На дъното има един плик.

С премрежен поглед Катлийн измъкна плика и го отвори. Вътре имаше няколко листа, скъсани наполовина.

— Нямам право да те обвързвам в брак, който е против волята ти. Искам те, Кат, но не така.

Катлийн онемя и недоумяващо се втренчи в документите. Почуди се каква ли е тази жестока шега. И внезапно осъзна, че той съвсем не се шегува.

— Брачното ни свидетелство — прошепна тя.

— Обичам те, Кати. Но не искам да те задържам насила.

— Но аз мислех...

— Че това е само бизнес? — Гейдж се усмихна тъжно. — По дяволите, никога не си била само бизнес за мен. Ти беше дъщерята на Бру Лангфорд. Знаех, че нямам шанс да се оженя за теб. Надявах се, че ако поживеем заедно, рано или късно ще ме обикнеш. Но не се получи.

Тогава разбрах, че те обичам, но не можех да ти кажа, защото щях да наруша обещанието си.

— И аз се страхувах по същата причина.

— Всичко започна онзи следобед на рекичката Файъруийд. Ако имаше някакъв друг начин, щях да използвам него, Кати. Щеше ли да се омъжиш за мен, ако ти бях предложил открито?

Тя го погледна замислено.

— Не. Не и докато баща ми беше жив. Семейството ти също нямаше да се съгласи. Декър прие само заради „Хай Мейса“.

— Обичам те, Катлийн.

Тя се усмихна тъжно и погледна накъсаните документи в ръцете си.

— Изгубихме много време.

— Чу ли какво ти казах, Кати? Казах, че те обичам.

Нетърпението в гласа му я накара да се усмихне.

— Чух те.

— Е?

— Какво?

— Преди малко ти каза, че ме обичаш. Ще умреш ли, ако го повториш?

Катлийн се опита да сдържи усмивката си.

— Мислех, че умираш, Гейдж. Да не говорим, че беше в безсъзнание. Човек приказва какво ли не, когато някой е в такова състояние.

Очите му потъмняха застрашително.

— Кати...

Тя се засмя, наведе се и го целуна.

— Обичам те, Гейдж Рамзи.

— Достатъчно, за да се омъжиш за мен?

— Вече сме женени. Забрави ли?

Гейдж я погледна сериозно.

— Искам да кажа наистина, Кат. Без сделки и условия. Само ти и аз, завинаги. Така, както трябва да бъде. — Той се усмихна и я погали по бузата. — Кажи ми, че ще се омъжиш за мен, Кати. Отново.

— Да — отвърна тя и наведе устни към неговите.

Можеше да се закълне, че видя малкото стъклено ангелче да се усмихва.

**ХЕДЪР ГРЕЪМ ПОЗЕСЪРИ
ФАНТАЗИЯ В БЯЛО**

Когато братовчедът на Кери, преоблечен като Дядо Коледа, ѝ предсказва, че ще се ожени за първия мъж, когото срещне, тя избухва в смях. Ала щом вижда Джейсън Макреди, тайничко си пожелава шеговитото предсказание да се сбъдне...

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво би искала да получиш за Коледа? — попита Кери Адамс. Бе подпряла лакти на масата и с кокетно вирната брадичка закачливо се взираше в своята приятелка Джун Харисън. Прави кестеняви коси обрамчваха нежното лице на Кери, а от смеха лешниковите ѝ очи искряха, открити и невинни като на дете. Да, Коледа вече настъпваше...

— Не „какво“, а „кого“ — поправи я със смях Джун. — Името е без значение. Важното е той да бъде висок, тъмнокос и красив... И богат, разбира се — добави тя, като поразмисли. — Аз не съм материалистка, но какво да се прави, животът е такъв.

— Не е честно! — Кери шеговито се закани с пръст на Джун. — Не мога да ти намеря мъж за Коледа...

— Така ли? Е, аз и не се надявах... Но вие, госпожо Адамс, наистина заслужавате да получите един господин като подарък! Висок, тъмнокос, красив и богат!

— Ами ако предпочитам рус?

— Не става! — отсече Джун. — Казва се „висок, тъмнокос и красив“! Пък ти ако не искаш, не го вземай...

Кери се засмя и огледа залата. Тя обичаше коледните тържества за семействата на работещите в списанието, макар че винаги ги провеждаха твърде рано, само седмица след Празника на благодарността. Обичаше музиката, светлините, уханието на елховите клонки и свещите, току-що навалелия сняг по улиците... В „Елеганс“ всяка година правеха още едно тържество, в навечерието на празника — само за служителите. Но Кери харесваше повече семейните тържества като сегашното.

Джейсън Макреди, издателят на „Елеганс“ наемаше за празненството зала в някой от най-престижните хотели в Бостън. Току-що проходили бебета и тийнейджъри тичаха между спретнати в смокинги келнери. Шампанско, бира и вино се лееха в неограничени количества за възрастните, а коледният пунш — червен, както

подобава за случая — за тълпата малчугани. Разиграваше се томбола с късметчета.

Джейсън Макреди организираше Коледа така, че всички служители, независимо от религията си, да останат доволни. В залата украсяваха огромна елха и Дядо Коледа раздаваше подаръци на децата. Но Макреди държеше да бъдат изпълнени и прекрасните старинни песни на еврейския празник Ханука, за да не се пренебрегне нечия вяра...

— Хей, малката, какво се умълча? Забрави ли, че сме на тържество?

Кери стреснато премигна и се усмихна, срещнала многозначителния поглед на приятелката си. Джун работеше в рекламата и беше с пет години по-възрастна от нея. В началото на Кери ѝ беше неприятно да се обръщат към нея с „малката“, но скоро разбра, че Джун влага в думичката обич, а не пренебрежение.

— Бях се замислила...

— Не мисли за глупости! — скара ѝ се Джун. Тя беше впечатляваща жена с платиненоруси коси и нежни сиви очи. Имаше фигура, която преди време успешно би красяла страниците на списанията. Умът ѝ сечеше като бръснач. Чудесно се справяше с работата си. — И за какво си мислеше? За мъже ли?

— Не! Всъщност, да... За един мъж... Мислех си, че господин Макреди прави фантастични тържества, откакто е... просто господин Макреди.

Джун се усмихна и сви рамене. За Кери беше ясно, че приятелката ѝ е разбрала какво иска да каже.

Джейсън Макреди беше привлекателен мъж — точно „висок, тъмнокос и красив“. На трийсет и девет години, той бе твърде млад за поста, който заемаше. Казваха, че на двайсет бил неуморим — умен, енергичен, пълен с идеи, с които успял да превърне предишното умиращо издание в уважавано и блестящо списание. „Елеганс“ отразяваше живота на най-видните американски семейства. Имаше раздели за развлекателно четиво, политика и текущи проблеми.

Кери списваше колонката „Американски свят“ — очерци за известни хора и репортажи за събития от личния им живот. Списанието имаше модерен облик, но традиционните ценности оставаха негов неотменим и изключително важен елемент. Всичко това

бе дело на Джейсън Макреди. Той беше издател на списанието и председател на управителния съвет.

Животът на Макреди беше пример за успех в американското общество. В миналото, доста преди идването на Кери в „Елеганс“, ликът му се появяваше често по кориците на светските списания. Тя бе запомнила една коледна фотография на Макреди със съпругата му на площад „Рокфелер“. Зад тях се извисяваше огромното коледно дърво, пред краката им се простираше пързалката. Ню Йорк блестеше в приказни светлини. Джейсън Макреди носеше дълго черно палто, което подчертаваше неговата тъмна коса, сила и мъжественост. В пълен контраст с него, жена му Сара беше в прекрасно палто от бели норки, с развети руси коси и блестящи сини очи. Двамата се усмихваха един на друг. Върху красивото лице на Сара бе изписано обожание. А в неговия поглед се четеше покъртителна нежност. Двойка влюбени от приказките...

Преди да настъпи следващата Коледа, Сара Макреди беше вече мъртва. А Джейсън Макреди никога след това не се съгласи да даде интервю за списание или вестник.

Преди време Кери беше намислила да го интервюира за „Елеганс“. Това бе един от малкото случаи, когато беше разговаряла с него. Тогава той едва не изви врата й... Случката премина отново пред очите й. Кери си беше уредила среща с Джейсън Макреди чрез секретарката. Влезе в кабинета му, подготвена за интелигентен и интересен разговор.

Той не я покани да седне. Дори не стана от стола зад бюрото си. Строгийт студен поглед на зелените му очи се вряза в Кери като бръснач. Остави я да говори около минута, преди да счупи молива, с който си играеха пръстите му. Изправи се в цял ръст — внушителен, висок почти метър и деветдесет, заобиколи бюрото и приближи до Кери. Тя едва не побягна от страх, когато ръцете му докоснаха раменете й. Допирът им беше силен и енергичен. Но в него нямаше ярост.

— Не! — Макреди произнесе една-единствена дума и се взря продължително в Кери. Кичур от черната му коса беше паднал на челото. Загорялото му лице беше напрегнато и побледняло. Устните образуваха горчива линия. Той гледаше Кери така, сякаш младата жена беше най-големият му враг. Прииска й се да избяга. Но не го направи,

по-скоро защото бе скована цялата от страх, а не защото беше твърде смела.

— Казах не, госпожице Адамс... — Той най-после свали ръце от раменете ѝ.

— Госпожа Адамс — прекъсна го тя, като се бореше със сълзите в очите си. В случая едва ли имаше значение дали е госпожа или госпожица...

— Госпожо Адамс, извинете ме — каза той студено. Върна се зад бюрото и отново седна. — Бихте ли си тръгнали, моля? Зает съм, разговорът ни приключи.

Тя изстина. Значи той не само ѝ отказва интервюто, но я уволнява...

— Ще изпразня бюрото си до пет часа — каза тя решително. — Надявам се, че ще получа със същата бързина чека за обезщетението ми...

По красивото му лице се изписа учудване:

— Защо, за бога, ще изпразвате бюрото си, госпожо Адамс?

Тя не искаше да се запъва, но не можа да го избегне. Знаеше, че страните ѝ са пламнали.

— Господин Макреди, от това, което ми казахте, разбрах, че съм ви подразнила и вие не желаете повече да работя при вас.

— Наистина съм раздразнен, госпожо Адамс. Но аз не уволнявам хората само защото са ме ядосали по някакъв повод. Смятам работата ви за отлична. Сега бих желал да напуснете кабинета ми и повече да не споменавате за подобни статии.

Тя го гледаше обърквана. Беше се питала понякога дали той изобщо чете списанието. Изглежда го правеше.

— Имате ли да ми кажете нещо друго, госпожо Адамс?

— Не! — възкликна тя. Но не помръдна от мястото си и се удиви сама на следващите си думи: — Господин Макреди, та това е вашето списание! Защо не...

Той отново скочи. Но този път явно беше успяла да привлече вниманието му, не само неговия гняв...

— Не желая да коментирам личния си живот! Разбрахте ли?

— Добре — примири се Кери. Той я гледаше втренчено. По гърба ѝ пробягваха ту горещи, ту ледени тръпки. За миг ѝ се стори, че

в очите му проблесна болка. Интуицията ѝ подсказа, че той мисли за жена си. Навярно нямаше какво да каже за живота си без нея...

— Съжалявам... — започна Кери.

— Недейте! — прекъсна я той.

Говореше овладяно, но зад думите му се криеха стихийни чувства. Въпреки категоричния му отказ, Кери се чу отново да настоява.

— Господин Макреди, вие сте я обичали много... Съжалявам... Много съжалявам за вас и за нея... Но вие не сте единственият, който е загубил любим човек... Идеята ми да напиша статия за вас явно не е добра. Но вие би трябвало да разговаряте с някого за тези неща... Би трябвало... — Гласът ѝ се пречупи.

— Свършихте ли, госпожо Адамс? — студено рече Макреди.

Тя кимна. Нямаше право да се намесва в личния му живот.

— В такъв случай бихте ли се върнали на работа?

Тя се обърна. Не му благодари, че ѝ е отделил време. И без това не го беше направил с голямо желание. Нямаше нужда да му благодари и за това, че не я уволни. Тя работеше добре и всъщност само това беше от значение.

— Госпожо Адамс! — Тя го погледна въпросително. — Моля да ме извините. — Гласът му бе почти нежен. Скръстил ръце, с леко разрошената си черна коса и пламтящите си зелени очи, Джейсън Макреди беше страхотен! Той беше направо... привлекателен! Кери стисна зъби, изненадана от желанието си да приближи до него, да го прегърне и утеши...

Престани да си въобразяваш, каза си Кери. Господин Макреди не желае нищо от теб. Обвит е в непробиваема броня. Единственото му желание е да напуснеш кабинета му... Тя се подчини. И повече не посмя да прекрачи онзи праг...

— Да, той винаги прави великолепни тържества — рече Кери. — Може би все още вярва в чудесата на добрия Дядо Коледа! Ха, ха, ха!

— Май самата ти вярваш в тях — измери я е поглед Джун.

Сърцето на Кери заблъска в гърдите ѝ. Стори ѝ се, че ще се задуши. Болеше я... Но тя се опитваше да вярва в доброто всяка Коледа. Научи се да изглежда весела и много да се смее. Заради своите близки... Правеше го доста сполучливо, поне така ѝ се струваше.

Кери успя да излезе от шока и агонията, от безсилната ярост и безпомощността след смъртта на съпруга си. Намери си жилище, стана самостоятелна, изгради нов живот. Запълваха го учението на сина ѝ, нейната работа, посещенията при близките на мъжа ѝ и родителите ѝ. Джун не биваше да се заяжда за коледното ѝ настроение тази вечер...

Но Джун нямаше намерение да продължава разговора на тази тема. Тя тръсна буйните си коси и посочи картонената къщичка, в която децата влизаха при Дядо Коледа.

— Тази година като Дядо Коледа се е маскирал Джеръми, нали? — попита Джун.

— Да — кимна Кери. — Сложили са му подплънки, брада, мустаци. Редът на Дани сигурно вече е дошъл! Дали ще го познае?

— Да видим какво става там!

Проправиха си път през тълпата. Когато стигнаха до къщичката, момиченцето преди Дани току-що излизаше иззад червената завеса.

Дани, осемгодишният син на Кери, се извърна, усетил присъствието на майка си. Щом я видя, обсипаното му с лунички лице засия в усмивка. Сърцето на Кери прескочи. Дани приличаше много на баща си. Ясни, сини като небето очи, сламеноруса коса, бледи лунички върху нослето... Беше умно дете. Кери знаеше, че и другите деца са умни. Но при Дани имаше още нещо. В погледа му имаше... някаква мъдрост. И състрадание. Той никога не се озлобяваше. Дори когато разбра за случилото се с баща му. Тогава той само заплака...

Но Дани не позволи болката от смъртта на баща му да промени неговото отношение към хората и към живота. Беше надраснал възрастта си. Това му придаваше чар и чувство за отговорност, рядко срещани на неговите години. Разговаряше като голямо момче...

— Мамо, ела при мен! — повика я той.

— Хайде, върви! — подкани я Джун. — Ще те чакам, докато излезеш от къщичката на Дядо Коледа.

— Добре, отивам — засмя се Кери. — Искане ми се да видя как Дани ще разговаря с Дядо Коледа и дали Джеръми изпълнява добре ролята си.

— Дядо Коледа е готов да влезеш при него, Даниъл — съобщи феята. — Ако искате, заповядайте и вие, госпожо Адамс...

Кери откри между картоните пролука, през която можеше да наблюдава скришом разговора на Дани с Дядо Коледа. Усмихна се съучастнически на феята и зае позиция. Дани тържествено приближи до Дядо Коледа и седна на коленете му.

— Значи това е господин Даниъл Адамс, така ли? — засмя се гръмогласно Дядо Коледа. Дани явно се учуди от фамилиарността му. Джеръми играеше ролята си превъзходно!

— Да, господин Коледа — отвърна Дани със страхопочитание.

— Разбрах, че през цялата година си бил послушен. Кажи ми сега, какъв подарък искаш за Коледа?

— Знаете ли, аз вярвам, че има Дядо Коледа! — започна той. — Вярвам в Бог, в Дядо Коледа и в чудесата. Най-вече в коледните чудеса... Знаем, че вие можете да ми помогнете, Дядо... господин Коледа! Сигурен съм, че можете!

— Дани, аз...

— Искам да имам баща, господине! Не истински, разбира се. Аз зная, че моят татко не може да се върне. Той е при Господ на небето, защото той беше най-добрият баща! Когато Господ вземе някого при себе си, той повече не го пуска на земята... Искам да имам баща, но не за мен. Искам го за моята майка. Тя е много нещастна. Не го показва, но аз знам. Тя не знае, че аз знам...

— Дани...

— Майка ми готви вкусно и е добра домакиня. Прави хубави сладки с шоколад. Моята майка е писателка. Пише за различни хора, които се нуждаят от помощ. Понякога това им помага. Тя наистина е много добра, господин Коледа! Моля ви, изпълнете моето желание!

Сърцето на Кери щеше да се пръсне. Сълзите напиреха в очите ѝ и я задушаваша. Тя се овладя с усилие. На лицето ѝ се появи усмивка. Обичам те, Дани, каза му тя мислено.

— Виж какво, Дани — успя да го прекъсне Дядо Коледа най-после. — Аз... Аз бих искал да мога да ти обещаю, но ми е трудно, защото възрастните трябва... трябва да си намерят някой, с когото да си подхождат.

— Сигурен съм, че можете да ми помогнете — настояваше Дани.

— Добре! Ще се опитам да направя нещо... Но това е много трудна поръчка... Би ли почакал до следващата Коледа?

— Ако се постараете, няма ли да стане за тази Коледа?

— Само да знаеш откога се старая, момчето ми... — въздъхна Дядо Коледа. — Добре, ще се опитам да изпълня твоето желание. Ще направя всичко, което е по силите ми. Обещавам!

— Благодаря ви — каза простичко Дани. — Аз ще ви помагам. Всяка вечер ще се моля на Вечерницата желанието ми да се сбъдне.

— А за себе си какво искаш за Коледа?

— Ами, искам един детски компютър, като онзи, който имаме в училище.

Кери едва сдържа удивлението си. Дани никога не бе пожелавал да му се купи нещо. А сега поиска подарък, който тя не можеше да си позволи... Компютърът в училище беше възхитително изобретение, с което децата можеха да търсят информация, да чертаят математически графики и дори да рисуват. За разлика от другите модели цената на този не спадаше. Струваше няколко хиляди долара, но Джеръми явно не знаеше цената.

— Лесна работа — увери той Дани. — Ще изпълня тази поръчка, бъди сигурен! — Той свали детето от коленете си и бръкна в голямата червена торба. — А тук, моето момче, за теб има кола с дистанционно управление.

— Страхотна е, Дядо Коледа! — зарадва се Дани. — Честна дума! Благодаря, много ви благодаря!

Момченцето се промъкна между завесите и излезе от къщичката. В този момент Джеръми забеляза Кери до пролуката.

— Ела тук, Кери Адамс! — нареди той.

— Извинявай, че подслушвах. — Тя влезе. — Не исках...

Джеръми протегна ръце и придърпа Кери в скута си. Тя едва сдържа писъка си.

— Чух, че си била много послушно момиченце — намигна ѝ той.

— Я ме остави, развратнико! Аз съм ти братовчедка! — запротестира тя.

— Втора братовчедка — напомни ѝ той с въздишка.

— Достатъчно близка... Дръж се прилично!

— Е, госпожо Адамс, вие чухте какво каза синът ви. Искан мъж за вас. Аз опитвах много пъти...

— Джеръми, ти си много мил. Обичам те от цялото си сърце, но много добре знаеш, че не говориш сериозно...

— Какво стана с електротехника, който приличаше на културист? — попита той мрачно.

— Гащите му се подаваха от колана.

— Ами адвокатът от „Конкорд“?

— Беше кривоглед...

— Кери, никой няма да бъде като Ричард — рече той сериозно.
— Адвокатът не беше кривоглед...

— Зная, че никой няма да бъде като Ричард. Но той... трябва да издържи сравнението с него, разбираш ли?

Дядо Коледа понечи да кимне, но усети, че Кери е готова да се разплаче и енергично тръсна глава.

— Госпожо Адамс, вашият син е бил послушен през цялата година! И аз мисля...

— Джеръми, ти вече ми създаде куп проблеми! — прекъсна го тя. — Защо обеща на Дани баща?

— Казах му да почака някоя и друга година...

— Благодаря ти! Много великодушно от твоя страна...

— Опитвам се да зарадвам децата!

— И като връх на всичко му обеща подарък, който не мога да си позволя да купя.

— Какво? Мислех, че цените на компютрите спадат...

— Спадат, но не и цената на модела, които иска Дани.

— Аз ще ти помогна да го купиш!

— В никакъв случай! Не приемам милостиня от семейството!

— Но аз мога да подаря на моя малък братовчед нещо за Коледа!

— Разбира се! Ако аз успея да му купя основната част, ти можеш да му вземеш някоя компютърна игра!

— Упорита и пак упорита! — провлече Джеръми. Внезапно се сети нещо и очите му заблестяха. — Знаеш ли, ще получим извънредна заплата за Коледа!

— Дали ще ми стигне за компютъра?

— Може би... В края на краищата, ти си едно добро момиченце и трябва да получиш подарък. Твърде добро! Досадно добро момиченце... Сега ще те посипя с коледен пращец! И така, първият мъж, когото срещнеш, когато излезеш оттук, ще бъде мъжът на твоите мечти! Богат като цар Мидас, по-блестящ от мерцедес, нежен, мил, внимателен... Висок, тъмнокос и красив! Коледен подарък за Дани! И

за теб... А коледният пращец ще те накара да се втурнеш навън и да бъдеш лоша с този мъж...

— Сигурно ще налетя на стария Пит с десетте деца и хилядите внуци... Но ти все пак ме посипи с пращеца! Може пък някой да ме покани на служебното парти за Коледа...

— Хайде, тръгвай си вече! И цял ден да седиш върху коленете на Дядо Коледа, няма да можеш да си измислиш подарък...

— Колко строг е станал Дядо Коледа в последно време! — каза Кери с престорен ужас. Тя се запъти към изхода, но внезапно спря. Един мъж бе застанал точно пред процепа на завесите. Беше висок. Кери не можеше да го познае, защото светлините заслепяваха очите ѝ. Тъмната фигура на изхода препречваше пътя ѝ.

Сърцето ѝ подскочи неочаквано. Обзе я силно безпокойство. Та това е само мъжка фигура в черен костюм, каза си Кери. Пристъпи напред и изведнъж го разпозна. Да, трябваше да се досети, още когато се стресна от височината му. Беше домакинът на тържеството, нейният шеф. Знаменитият господин Джейсън Макреди...

Носеха се слухове, че доста от жените в „Елеганс“ хвърляли в краката му сърцата и достойнството си. Но той не проявявал интерес. Макреди не излизаше със свои служителки. Когато бе необходимо да се появи в обществото с дама, тя винаги беше различна. Кери знаеше, че Джун например го намира неотразим... Но тя никога не бе дръзвала да влезе в кабинета му с намерение да пише за него...

Ядосана от слабостта си, Кери направи още една крачка напред. И отново спря, скована от погледа му. Зелените очи я пронизваха. Бавно я обгърна уханието на Джейсън Макреди — едва доловимо, но много мъжествено и... съблазнително, призна си тя. Заел целия изход, той ѝ се струваше непреодолимо властен. Висок, тъмнокос, с широки рамене и тесен ханш... Кери вдигна глава и срещна погледа му. Мъжът отстъпи назад и разтвори завесата пред нея.

— Госпожо Адамс?

Тя стисна зъби и опита да се измъкне. Трябваше да му благодари за тържеството. Но в момента не можеше да пророни нито дума...

— Госпожо Адамс! — Той беше съвсем близо.

— Моля? — успя да изрече най-последно.

— Идеята ми беше в скута на Дядо Коледа да седат само дечица...

Дълго ли беше стоял пред пролуката? Дали говореше сериозно, или се шегуваше? Кери не знаеше какво да му отговори. И не можеше да откъсне поглед от неговия.

— Господин Макреди, аз...

Той се усмихна и стана още по-привлекателен, някак по-млад. Кери можеше да го докосне... Погледът му я смути и гласът ѝ пресекна.

— Не бих искал да изпразните бюрото си до пет часа — каза той мило. — Продължавам да смятам работата ви за изключително добра!

— Благодаря — промълви тя. Не беше способна нито да му се усмихне, нито да разговаря с него. Най-после се обърна и слезе по стъпалата. Малко момиченце чакаше на площадката, за да влезе при Дядо Коледа. Беше на шест или седем години, със светлоруси коси на плитчици, украсени с червени панделки. Приличаше на ангел. Усмивката ѝ беше изпълнена с очакване и копнеж, които веднага спечелиха сърцето на Кери.

— Дядо Коледа дали е свободен да ме приеме? — попита детето.

— Да, мисля, че в момента е свободен. Но от другата страна на къщичката има опашка от деца... Не знам дали...

— О! — възкликна развълнувано момиченцето. — Аз трябва да си тръгна рано. Татко каза, че няма нищо нередно, ако вляза оттук. Ще бъде невъзпитано, ако прередея някого на опашката...

— Анджеела, не се тревожи, всичко е наред. Ние няма да се бавим вътре и децата ще ни извинят.

Плътният мъжки глас идваше иззад гърба на Кери.

Тя се извърна изненадано. Нима красивото нежно дете беше дъщеря на Джейсън Макреди? Кери премести поглед от мъжа върху широко разтворените очи на момиченцето.

— Извинявай, не знаех, че трябва да си тръгваш! — каза тя. — Дядо Коледа ще ти се зарадва и никой няма да има нищо против да минеш оттук!

— Благодаря ви. — Анджеела Макреди се усмихна отново. Запъти се по стълбичката, но се сети за нещо и се обърна към Кери: — Беше ми приятно да се запозная с вас, госпожице...

— Госпожа Адамс. Името ми е Кери.

— Госпожа Адамс ли? — зарадва се момиченцето. — Значи вие сте майката на Дани! С него бяхме заедно на магическото

представление. Той ме научи да правя един номер! Дани е страхотен!

— И аз така мисля — съгласи се Кери, все още объркана.

— Надявам се, че ще се видим отново с вас, и с Дани също... —
Върху лицето на Анджеела бе изписана такава надежда, че на Кери сърце не ѝ даде да я разочарова.

— Разбира се, че ще се видим пак! — увери я тя.

Джейсън Макреди я пронизваше с поглед и тя почувства, че се изчервява. После бащата и дъщерята влязоха в къщичката на Дядо Коледа и Кери се отдалечи.

— Разреших на Дани да отиде да погледа куклен театър — съобщи ѝ Джун. — А сега, хайде да опитаме от прекрасното шампанско.

— Добре, да вървим при шампанското — съгласи се Кери. Усецаше невероятна жажда.

Стигнаха до масата и учтивият келнер веднага напълни чашите им. Кери замислено отпи. „Първият мъж, когото срещнеш...“ — беше ѝ пожелал Джеръми. Но тя не искаше мъж за Коледа... Изобщо не желаше друг мъж в живота си. Понякога се чувстваше самотна и уплашена. Яд я беше на Ричард, че я бе оставил. Друг път изпитваше болка, защото той я беше научил колко прекрасна може да бъде любовта, а след това си бе отишъл, оставяйки в живота рана и безрадостна тъмнина. Опита се няколко пъти излезе с мъже, но винаги бързо се отдръпваше. Защото...

Защото никой не можеше да я докосва така, както я бе докосвал Ричард. Никой не успяваше да я съблазни с целувките си дотолкова, че да го забрави...

— Кери, ти май пак не си тук?

— Какво? О, прощавай! — Бе забравила, че двете Джун са на тържеството.

Няма що, Джеръми добре играеше ролята на Дядо Коледа, мина ѝ през ума. Направи ѝ чудесно предсказание. Но първият мъж, когото тя срещна, не беше стария Пит. Кери се задави с шампанското. Първата ѝ среща беше далеч по-неудачна! Джейсън Макреди... Висок, тъмнокос и красив. Богат. Точно такъв, какъвто го бе поръчала за нея Джун.

Не, в никакъв случай!

Коледен прашец и чудеса — кой ли вярва на такива глупости?!

ВТОРА ГЛАВА

Главоболие измъчваше Джейсън Макреди. Болката яростно пулсираше в тила му, докато шофираше към дома си.

Ясно съзнаваше, че е разочаровал Анджела с ранното тръгване от тържеството. Но наистина изпитваше нужда да се прибере вкъщи. Идеята за семейните коледни тържества бе на Сара. След смъртта ѝ Джейсън продължаваше да ги организира всяка година. Стремеше се да отдаде на служителите си заслуженото внимание. Самият той не се беше родил богат. Списанието не беше наследство от баща му. Той го бе създал. Отлично знаеше какво значи да работиш къртовски, както и какво значи да мечтаеш...

Преди време той узна дори какво значи да държиш в ръцете си вълшебна пръчица. Тогава имаше Сара. Тя обичаше Коледа. Обичаше зимата, снега, свежия студен въздух. Обожаваше ярките светлини и празничната украса, дядоколедовците в магазините и по ъглите на улиците, коледните предавания по телевизията. Да поседи със Сара пред запаления огън означаваше за Джейсън повече от всичко друго на света...

Но това бе отдавна, преди декемврийската нощ, в която пиян шофьор връхлетя върху сребрилата кола на Сара и я уби на място. Истинско чудо беше, че тя току-що бе оставила Анджела на детско тържество... Така Джейсън остана сам с малката си дъщеричка.

След смъртта на Сара, той остави Анджела на грижите на чужди хора... Отчаян, беше я лишил от двама родители вместо от един. Изминаха месеци, докато се съвземе достатъчно, за да може да се грижи за нея. Сега полагаше много усилия, за да поправи грешката си...

— Може ли, татко? — попита отново тя.

— Моля? Извинявай, миличко, не те чух. — Току-що навалелият сняг бе направил улиците хлъзгави и движението беше трудно.

— Питам те за Дани Адамс! Може ли да дойде с нас на ски? Той е много мил, татко. Той... Той постоянно ме разсмиваше. И разбра, че

аз... — Анджела замълча.

— Какво разбра? — попита Джейсън заинтригуван.

— Нищо — промърмори уклончиво Анджела. — Той е... той е просто страхотен! Нека го поканим! Моля те!

— Миличко, неговата майка е моя служителка. Не знам дали мога да поискам това от нея. — Майката на момченцето не беше просто една от служителките ни Джейсън. Тя беше госпожа Кери Адамс и от известно време той се интересуваше от нея. Беше сигурен, че тя няма да се съгласи. Но Анджела беше на друго мнение.

— Майката на Дани е много добра! Сигурно ще го пусне! — упорстваше детето.

Защо пък да не опита да покани момченцето, за да си правят компания с Анджела? Джейсън внезапно почувства вина. Никога не се бе замислял, че дъщеричката му е самотна. Тя имаше всичко, освен другарчета. Но вече си бе намерила приятел. Беше луда по този Дани.

Момчето беше направило впечатление и на Джейсън. Имаше нещо особено в усмивката му. Приятна, открита, щедра усмивка. И Дани беше получил жесток удар от съдбата. Но бе успял да преживее всичко със страхотната си усмивка. Джейсън знаеше подробности за живота му, защото си бе направил труда да понаучи нещо за неговата майка. Направи го в деня, когато тя посети кабинета му и си тръгна оттам с гордо вдигната глава.

Кери Адамс беше дребничка, с нежен, мелодичен глас. Но в характера ѝ имаше нещо стоманено. Беше много красива със своите свободно разпилени черни коси и лешникови очи под дългите мигли. Те искряха, когато беше недоволна или ядосана. Не, госпожа Адамс не беше фрапантна жена. Тя беше по-скоро изтънчена. Трудно беше да откъснеш поглед от нейната уверена елегантност...

Не външността на Кери привлече вниманието на Джейсън. В неговия свят почти всички жени бяха красиви. Направи му впечатление решителността, с която тя влезе тогава в кабинета му, и волята ѝ да остане, след като той ѝ отказа интервюто. Запомнил бе изражението на златистите ѝ очи, когато му каза, че не само той е загубил близък човек...

Точно тогава Джейсън беше изпаднал в дълбоко самосъжаление. Кери не можеше да свали бремето от раменете му. Но след нейния гневен изблик, животът вече не му се струваше толкова лош... Тя го бе

накарала да разбере, че трябва да се справи сам с мъката си. Това беше поводът Джейсън да се интересува от нея. Пет минути след като тя излезе, личното ѝ досие беше върху бюрото му. Джейсън научи, че преди време мъжът ѝ чул глас на дете от горяща сграда и влязъл, за да го спаси. И повече не го видели...

— Татенце, ще я помолиш ли?

Джейсън въздъхна. Красивата госпожа Адамс го критикуваше, но и тя имаше недостатъци. Беше сигурен, че ще му откаже. Винаги се наежваше като таралежка...

— Ще опитам, Анджела.

— Благодаря ти, татенце! — Тя се хвърли на врата му и го разцелува. Преливаше от щастие.

Джейсън едва не изпусна волана. Сви решително устни. Ще се опита да убеди някак си госпожа Адамс да пусне Дани на ски! Всеки таралеж има слабо място, въпреки бодлите си!

В понеделник повикаха Кери в кабинета на Макреди.

Тя разглеждаше снимките за специалния брой на списанието, посветен на празника на Свети Валентин, когато усети, че Джун е влязла в стаята и я наблюдава с вълнение и тревога.

— Търсят те! Трябва да отидеш при Макреди!

Сърцето на Кери се сви. Дали шефът смята наистина да я уволни? Защо ѝ трябваше да сяда в скута на Джеръми...

Какво пък, и да я изгони, тя ще си намери работа. Талантлива е... Не, не е възможно да я уволни точно преди Коледа! Как ще купи компютър на Дани? Въпреки разкошните тържества, които прави, господин Макреди няма коледно настроение... Та нали точно на Коледа е загинала съпругата му...

Кери вирна глава, изправи рамене и тръгна към асансьора. Натисна копчето за мезонета. Ръцете ѝ трепереха.

Посрещна я секретарката. Кери очакваше да види в очите ѝ съчувствие. Но жената се усмихваше сърдечно.

— Чудесно, вече пристигнахте! — Тя понижи глас. — Шефът стана много нетърпелив! Вече си мислех, че ще хукне при вас... Влезте!

Кери нямаше избор. Секретарката я въведе в кабинета му и затвори вратата. Джейсън Макреди работеше, но щом видя Кери, скочи на крака, заобиколи бюрото и ѝ подаде ръка.

— Госпожо Адамс, благодаря ви, че дойдохте веднага!

Пръстите му обхванаха дланта ѝ и Кери усети как през тялото ѝ сякаш премина електрически ток с огромна сила и невероятна топлина. Тя бързо изтегли ръката си.

— Моля, седнете, госпожо Адамс. — Той ѝ поднесе стол.

Кери се отпусна на него и внезапно осъзна с цялото си тяло присъствието на Джейсън Макреди зад гърба си. Стисна облегалките на стола и пое дълбоко въздух. Струваше ѝ се, че всеки момент ще скочи и ще закрещи...

— Искам да ви помоля за една услуга — Най-последно Макреди застана пред нея със скръстени ръце.

Значи няма да я уволни! Кери спокойно издиша и срещнала погледа му, си наложи да изглежда спокойна.

— У-услуга ли?

— Да. Но искам веднага да подчертая, че вашето съгласие или несъгласие няма да се отрази на служебното ви положение.

Той отново се усмихваше и Кери усети, че се изчервява. Прибра колене и сведе очи като срамежлива ученичка.

— Не съм и помислила, че...

— О, разбира се, че сте си помислили! — За нейна изненада, Макреди се засмя. — Помислили сте си, че ще ви уволня, защото седяхте в скута на Дядо Коледа. Как можете да отнемате от удоволствието на децата! Не ви ли е срам, госпожо Адамс!

— Господин Макреди... — Унизена, тя поиска да стане от стола.

Но ръцете му се озоваха на раменете ѝ и не ѝ позволиха да се изправи. Смехът на Макреди беше весел и сърдечен.

— Доколкото знам, с Джеръми сте братовчеди...

— Да. — Кери прекара език по пресъхналите си устни. — Но ако вие...

— Госпожо Адамс, спомняте ли си нашия разговор, когато дойдохте в кабинета ми?

Нима би могла да забрави... Както изглежда, Макреди също го помнеше.

— Да — отвърна тя с достойнство.

— Тогава вие ми направихте една забележка от личен характер. Напомнихте ми, че не съм единственият, който е загубил свой близък...

Кери почувства, че се задушава. Единственото ѝ желание в този миг беше да напусне кабинета му...

— Съжалявам — надигна се отново от стола тя. — Нямах право...

— Но вие си позволихте да ми го кажете! Седнете спокойно!

Приседнал нехайно на края на бюрото, този път той не бързаше да свали ръце от раменете ѝ. Кери вдигна очи и отново почувства, че тялото ѝ пламва. Не, в присъствието на нито един мъж не се бе вълнувала толкова. Тя не знаеше какво да предприеме. Загорелите му ръце не помръдваха от раменете ѝ. Той беше съвсем близо и тялото му сякаш излъчваше невидимо електричество.

— Смятам, че аз също имам право да ви направя забележка от личен характер — рече той. — Вие сте чувствителна, госпожо Адамс. Много сте докачлива. Не съм виждал друг човек да заема отбранителни позиции така бързо. Отпуснете се, моля! Вие работите много добре и аз ви уважавам.

— Тогава... — Тя се взираше с удивление в очите му.

— Бих искал да ми дадете за малко вашия син.

— Синът ми?!

— Само за една седмица. Можете да ми откажете... Но знайте, че аз ще се грижа за него като за мое дете!

— Не разбирам за какво говорите?

— Следващата седмица отивам на ски. Отчасти делово пътуване, отчасти — за удоволствие. Дъщеричката ми идва с мен. Тя беше очарована от вашия Дани на коледното тържество.

— О, това ли било? — Кери се отпусна. Значи повикването ѝ при Макреди нямаше нищо общо е нейната работа. В очите му се четеше вълнение. Изглежда, все пак имаше нещо, което даваше смисъл на неговия живот след смъртта на жена му. Това бе Анджела. Кери беше поразена от обичта му към детето.

— Синът ви ще се чувства чудесно, госпожо Адамс. Както ви казах, аз лично ще се грижа за него. Разбирам, може би не съм ви много симпатичен. Но Анджела не е била никога толкова възторжена, откакто... Е, от доста дълго време. След смъртта на майка ѝ тя не се е

вълнувала за нищо така силно! Аз може да съм ви огорчил с нещо, но моля ви, помислете колко ще се зарадват децата...

— Не, не става въпрос за моето отношение към вас — поклати глава Кери. — Дани е диабетик. Сам си поставя инжекциите, но все още е твърде малък... Когато не съм до него, може да се заиграе и да забрави... Бих се радвала той и Анджела да прекарат няколко дни заедно. Тя е прекрасно дете! Но не мога да го пусна. — Кери усети, че Макреди се трогна от думите ѝ. Докато му говореше, си бе позволила да сложи ръката си върху неговата, за да подчертае своята искреност. — Съжалявам... — отдръпна тя ръката си.

— Ако това е истинската причина, няма проблеми! — заяви той след кратък размисъл. — Можете да дойдете с него!

— О, не, не мога!

— Защо?

— Имам работа в списанието...

— Ще я свършите там.

— Може да ми потрябват някои допълнителни материали...

— Ще ги получите с експресна поща или по факса.

За Джейсън Макреди всичко беше много просто. Достатъчно бе да помръдне малкия си пръст и всичко ставаше на часа. Но не и в този случай, ядоса се Кери.

— Съжалявам.

— О — промърмори той. — Може би вие си имате някой и...

— Не, не — запротестира буйно тя и се вбеси на себе си. Как можа да признае пред Макреди, че в живота ѝ няма друг мъж! — Нещата са много по-сложни. Вие сякаш не живеете в реалния свят! Никой не може да щракне с пръсти и да получи каквото си пожелае!

— Живея в реалния свят, госпожо. — Джейсън я гледаше с тъжна усмивка. — Някога молах Бог да ми вземе всичко само за да видя Сара отново оживяла, да ми заговори... Е, това не се случи. Много добре зная, че никой не може да прави каквото си поиска. Две неща ми помогнаха да се съвзема след удара. Едното е моята работа. Тя дава хляб на десетки хора. Втората причина е дъщеря ми. Не ме гледайте, сякаш съм извършил престъпление! Каня ви заедно с вашия син да дойдете с нас на ски в планината за една седмица! Разбира се, ако решите за малко да забравите за вашата непреклонност и пожелаете наистина да се насладите на почивката с Дани!

Кери не можеше да обясни какво точно я тревожи. Скочи от стола.

— Съжалявам, не мога... — промълви и излезе от кабинета му.

Джун я чакаше, изпълнена с любопитство. Но Кери не пожела да разговаря с нея. Кимна ѝ с полуобещание в погледа, че ще ѝ разкаже всичко по-късно.

Останала сама в стаята си, Кери се вгледа в ръцете си. Те отново трепереха. Какво толкова лошо ѝ беше сторил Макреди, наистина? Той само покани нея и Дани на ски в планината... Би трябвало да му е благодарна и да отиде с радост. Навярно по това време на годината там е прекрасно! Всичко е покрито със сняг, хижите са се сгушили в коледните си премени...

Кери стисна очи. Много добре знаеше причината за своя отказ. Тя не желаше да ходи в никакви прекрасни хижи... Още по-малко с Джейсън Макреди! Защото той се оказа доста интересна личност. Кери го беше харесала, когато се държеше студено и на разстояние от нея. Какво ли би станало, ако го опознае...

Тя все по-ясно осъзнаваше, че мисли за Джейсън Макреди като за мъж...

Телефонът ѝ звънеше, явно от доста време. Тя вдигна слушалката.

— На телефона Кери Адамс.

— Моля ви! — Гласът беше нисък, дълбок, чувствен. Кери се изненада от собствената си усмивка.

— Не, не е възможно — опита да откаже тя. — По това време хотелите са пълни. Няма да намеря стая...

— Госпожо Адамс, хотелът е мой...

— О? — Кери стана предпазлива.

— Е, ще дойдете ли?

— Аз... — Тя отново се двоумеше как да постъпи. Ако отидат на ски, Дани ще е луд от радост. Ще доставят удоволствие и на Анджеला, която е много мила... Единствената причина Кери да откаже, оставаше Джейсън Макреди. Но той никога не ѝ беше правил намеци или открити предложения, напомни си Кери. Въпреки това, имаше нещо, което...

— Госпожо Адамс?

— Добре, ще дойдем.

— Ще ви взема от дома ви в неделя. В девет сутринта. Имате ли нещо против?

— Не. — Дланите на Кери бяха потни. Господи, какво направих, питаше се тя.

Беше неделя сутрин и Кери очакваше с нетърпение да стане девет часа.

— Радваш ли се, мамо? — попита Дани. За него беше съвсем естествено нейният шеф да ги покани на ски в планината. Благословена детска невинност!

Изглежда само Кери виждаше нещо нередно в предложението на Макреди. Джун беше изпаднала почти в екстаз, когато ѝ съобщи.

— Той те харесва, малката! Наистина те харесва! При това Макреди е точно висок, тъмнокос и красив!

— Той е отшелник... Влюбен е в духа на починалата си съпруга — отбеляза Кери.

— Ти също си влюбена в духа на твоя мъртъв мъж. Двамата сте си лика-прилика!

— Изобщо не сме един за друг! Сигурна съм, че той вече си е уредил прекарването там... ъ-ъ... в някои отношения. Аз отивам като...

— Бавачка? — подсказа ѝ Джун.

— Точно така!

— Но нали ти го поръчахме висок, тъмнокос, красив и богат... За Коледа...

— Аз не съм! Ти го поръча! — напомни ѝ Кери.

— О, как забравих, Джеръми каза, че за теб трябва да потърсим някой, на когото гащите да не му се подават от колана...

— Разкарай се оттук! — изръмжа Кери и изгони Джун от стаята си...

С приближаването на заминаването, Кери ставаше все по-нервна. Да, Макреди я покани заради Дани, но това не означава, че я е наел за бавачка. Но не я е поканил и като гостенка. Тогава къде е мястото ѝ?

Тя облегна глава на прозореца и усети студа през стъклото. От притеснение стомахът ѝ бе свит на топка.

До бордюра спря джип и Кери учудено съзря Джейсън, който излизаше от вратата на шофьора. Беше с джинси и кожено яке. Гологлав, въпреки студа. Черната му коса беше разрошена и падаше върху челото. Очите му блестяха.

Той вдигна поглед и я видя. Усмихна ѝ се и махна с ръка. И Кери отново усети неустоимия му чар...

— Той дойде! — крещеше щастливо Дани.

— Да, пристигна! Вземай чантата си! И недей да викаш така, защото ще ни изпратят обратно още на втория ден! — скара се тя на момчето.

Но Дани беше неудържим. Очите му грееха от щастие. Грабна сака и се запъти към вратата. Отвори я в момента, когато Джейсън Макреди се появи на прага.

— Искан да видя дали сте готови — каза той на Дани. — Както изглежда, можем да тръгваме.

— Да, господине! Много ви благодаря! Това е направо страхотно! Разбирате ли, страхотно... О, аз дали не забравих да ви благодаря?

— Благодарни ми вече, Дани. — На Джейсън явно му беше забавно. — Аз също ти благодаря, че идваш с нас. Анджела е много щастлива. Тя е в колата. Искан ли да отидеш при нея? Аз ще донеса чантата на майка ти.

Дани изтича навън. Кери се намери лице в лице с Джейсън Макреди. Облиза устни, уплашена, че ще проличи нервността ѝ. Погледите им се срещнаха и ѝ мина през ума, че би останала така цял живот...

— Само тази чанта ли вземате? — попита той.

— Моля? Да, това е всичко — промърмори тя.

— Не се страхувайте! Не отивате в бърлогата на звяра...

Тя вдигна вежди и настръхна. Мъжът се усмихна още по-широко. Кери дори не предполагаше, че в този миг той се забавлява, като наблюдава как неговата малка таралежка пуска бодлите си...

Тя побърза да излезе през вратата. И не забеляза, че когато профуча край Джейсън, той вдъхна уханието на косите ѝ, магията на парфюма ѝ...

Самата Кери беше много чувствителна към неговото присъствие в дома ѝ. Той бе огромен, прекалено висок за вратата. Широките му

рамене изглеждаха невероятно в коженото яке...

Кери си помисли, че не би отказала, ако такъв мъж ѝ предложи среща. Да, гащите на Джейсън Макреди не се подаваха от колана. Видът му беше безупречен. Кери съзнаваше, че отношението ѝ към него няма нищо общо с външността му. За гащите тя се шегуваше, разбира се. Познаваше и други интересни мъже... Чарът на Макреди беше в очите му, в бръчиците около тях, в чувствения глас и в прекрасната усмивка. Кери въздъхна. За съжаление, той не ѝ бе определил среща. Тя щеше да придружава сина си в планинския хотел на Макреди. С пламнали страни, Кери забърза надолу по стълбите. Едва на улицата успя да възвърне самообладанието си.

Децата се бяха настанили на задната седалка и си говореха. Анджеला моментално се хвърли на шията на Кери, доверчива и любвеобилна.

— Благодаря ви, че идвате с нас! Татко казваше, че може да не пуснете Дани, но аз си знаех, че ще дойдете...

Джейсън Макреди седна зад волана и умело подкара по тесните улички към извънградската магистрала.

— Карате ли ски? — обърна се той към Кери. Тя само поклати глава. — Е, този проблем ще го разрешим за една седмица.

— Не се чувствайте задължен да ми търсите забавления! — дръпна се Кери. — Аз... идвам заради Дани! Не се притеснявайте за мен! — Тя подскочи като ужилена, когато докосна рамото ѝ.

— Успокойте се, госпожо Адамс. Отиваме в зимен курорт. Там хората се учат да карат ски. С Дани сте мои гости. Най-искрено се надявам да прекарате добре.

С нея ставаше нещо невероятно. В очите ѝ напиреха сълзи. Цялото ѝ същество искаше да се доближи до Джейсън Макреди. Да сложи глава на рамото му и да се отпусне...

Ръката му се отдръпна и Кери премига стреснато.

— Благодаря ви, господин Макреди — успя да каже тя.

— Татко се казва Джейсън! — обади се Анджеला.

— Знам — каза Кери.

— А името на мама е Кери — включи се Дани.

— Известно ми е, моето момче. Благодаря ти, все пак. — Макреди се усмихна на Кери в огледалото.

— Защо си викате господин и госпожа, щом си знаете имената?
— попита Анджела.

— Аз бих се справил с Кери, ако вас не ви притеснява Джейсън
— предложи Макреди.

— Името ви е само от две срички. Няма да ме затрудни — обеща
тя.

Странно, помисли си Кери, работеше за Джейсън Макреди от три години, а почти не го познаваше. А сега само за четвърт час вече си говореха на малки имена. Беше й топло, много топло, въпреки зимния студ...

ТРЕТА ГЛАВА

Хотелът беше невероятно красив. Приличаше на алпийска хижа — целият украсен с изящна дърворезба. Във фойето на първия етаж имаше огромна камина, окичена с пъстри чорапи за коледните подаръци. Наоколо бяха разположени уютни кожени дивани. В средата на залата се извисяваше почти петметрова елха. Следобед сервираха горещи и студени напитки, вина с подправки и екзотични кафета за възрастните, а за децата — шоколад с разбита сметана.

Джейсън Макреди обясняваше всичко това на Кери, докато двамата стояха на входа. Русокос младеж побърза да ги посрещне с добре дошли. Той определено се стремеше да предразположи Джейсън, но по топлината в погледа му и радостния му глас Кери разбра, че обича шефа си.

— Ранди, това е една от най-добрите ми журналистки, Кери Адамс — представи я Джейсън на младежа. — Кери, запознай се с господин Ранди Скайлър. А това е синът на Кери, Дани.

— Госпожо Адамс, радвам се, че сте при нас! — разтърси той ръката ѝ. И отново се обърна към шефа си. — Както наредихте, пригответил съм двата вътрешни апартамента. Ще желаете ли да ви изпратя нещо горе?

— Аз имам среща с разпространителите на списанието. Но може би вие с Дани ще желаете нещо? — обърна се Джейсън към Кери.

Тя понечи да откаже, но се сети за децата.

— Анджела, искаш ли да дойдеш при нас? Ще помолим Ранди да ни донесе шоколад в стаята, докато татко ти се освободи...

— Много ми се иска да отида. — Анджела се усмихна срамежливо. — Може ли? — обърна се тя към баща си.

— На Кери и на Дани ще им трябва време да се настанят...

— Не се безпокойте. — Кери едва се сдържа да не изтъкне, че тя и синът ѝ са тук заради Анджела. Момиченцето щеше да се обиди. — Ще оправя багажа за няколко минути...

— Добре — съгласи се Джейсън. — Ще се срещнем на обяд!

Ранди ги заведе в стаята, която Макреди беше ангажирал за нея и Дани. Вратата изглеждаше съвсем обикновена. Една от многото дървени врати, които се отваряха откъм балкона, опасващ вътрешно фойето. Но зад вратата...

Стаята беше голяма, но уютна и приятна, с камина върху стена от дялан гранит. Имаше бяло кожено канапе върху малиновочервен килим. Зад извит чамов бар бе разположена кухничка, обзаведена с всички домакински уреди. Имаше още две стаи. Кери погледна въпросително Ранди и прекоси хола. Отвори първата врата и видя огромна спалня, покрита с дебел юрган. Тук също имаше камина, а на поставка от бели плочки се мъдреше вана за подводен масаж. Втората стая беше по-малка, но не отстъпваше по топлина и уют на първата. Апартамент, предназначен за семейна почивка, помисли си Кери. С възможност за романтично уединение на майката и бащата, докато децата са на две крачки от тях...

Хотелът принадлежеше на Джейсън Макреди. Възможно ли бе той самият да го е проектирал? Кери се върна в хола замислена.

— Нещо не е наред ли? — поиска да узнае Ранди.

— Не, не... Само че... — Тя усети върху себе си погледа на Анджеला, изпълнен с вълнение. Само че тук е прекалено хубаво, искаше да изкрещи Кери. Тя не беше поканена на тази почивка. Гост беше Дани. А покрай него тя се озова в самия скют на лукса и се чувстваше неудобно. — Боя се да не сме заели мястото на други гости.

— О, не, не сте! — увери я Анджеला — Тук има два такива апартамента. Татко и аз живеем в другия. Той е до вашия, влиза се през онази врата — посочи тя. — Татко никога не ги дава на туристи. Те са само за гости! Хареса ли ви?

— Много ми харесва! — каза Кери, но притеснението ѝ растеше. Изведнъж се почувства в ролята на гувернантка.

— Елате, госпожо Адамс — покани я Ранди. — Все още не сте видели всичко!

Той е преведе през салона и отвори френския прозорец, който извеждаше на тераса. Над главите им се простираше стъклен покрив. Ниско долу имаше закрит плувен басейн, обвит в пара. Мощен фонтан изхвърляше струи вода от декоративна скала. През стъклото зад басейна се виждаха планините и ски пистите. Кери дочу смях и се взря през водните изпарения. Две дечица си играеха на стъпалата. Двойка

влюбени, навярно техните родители, се смееха. Мъжът беше във водата, а жената се изтягаше върху ръба на басейна. Някога самата Кери беше така щастлива... Тя затвори очи и си припомни как през уикендите заминаваха с Ричард и Дани и изоставяха всички грижи зад гърба си...

— Шоколадът пристигна! — обяви Ранди. Появи се млада жена със сребърна каничка и чинийка бисквити.

— Това се казва живот! — възкликна Дани и погледна въпросително майка си. Знаеше, че трябва да внимава с този вид бисквити, защото съдържат много захар... — Мога ли да си взема една?

— Разбира се! Вземи дори няколко! — разреши Кери, но си каза, че щом останат двамата сами, трябва да провери кръвната му захар и да му сложи инжекция инсулин. Те носеха със себе си малкия апарат за тестване.

— Деца, хайде да си сложим банските костюми и да слезем при басейна. Ще поплуваме, после ще се преоблечем и тъкмо ще стане време таткото на Анджеела да дойде за обяд.

— О, моят татко ще дойде навреме! — Анджеела беше деликатна и естествена, дори с бисквитката в ръка. — Той никога не закъснява и не лъже...

— Похвално... — промърмори Кери. Усмихна се на децата, благодари на камериерката и на Ранди и се шмугна в спалнята. Както отбеляза Дани, това се казва живот! Тя се изтегна на леглото и затвори очи. Защо не можеше да се порадва на всичко това с Ричард...

Пред очите ѝ отново изплува закритият басейн и снежните планини зад него. Видя буен огън и самата себе си, с глава, положена на рамото на чернокос мъж... Тя мигом скочи и постави ръце върху пламналите си бузи. Ричард беше рус! Светъл като Дани. Чернокосата глава от мечтите ѝ принадлежеше на друг мъж. Джейсън Макреди.

Тя простена и зарови глава във възглавницата. И не помръдна от леглото до момента, в който Дани влезе, за да ѝ каже, че са донесли багажа им и вече могат да си облекат банските костюми, за да слязат до басейна.

След като поплуваха, Анджеела мина през междинната врата в техния апартамент, за да се преоблече. След час детето почука отново.

— Казвали ли са ви, че сте много красива, госпожице Макреди?
— попита я Кери, като я покани усмихната в стаята.

Бузките на момиченцето поруменияха като кадифената му рокличка.

— Наистина ли? — попита детето.

— Разбира се!

— Вие също сте много красива!

— Благодаря ти!

— Аз го казах на татко!

— О! — изненада се Кери.

— Да, тя ми каза, но аз вече го бях забелязал... — Плътният мъжки глас идваше иззад гърба на Анджела.

Джейсън беше взел душ и се бе избръснал. Беше много привлекателен с влажните си коси и черния костюм. Кери беше избрала за себе си бяла плетена рокля. Тя нежно очертаваше стройното ѝ тяло. Гърбът беше с дръзко изрязано деколте. Кери предполагаше, че роклята ще е подходяща както за по-обикновено, така и за по-елегантно обкръжение.

— Известно ми е, че сте красива, госпожо Адамс — увери я още веднъж Макреди.

Кери усети, че се изчервява като Анджела. Но тя не беше дете! И далеч не бе толкова невинна! Прекрасно разбираше какво иска да ѝ каже този мъж...

— Благодаря! Мога ли да върна комплимента?

— Според вас татко красив ли е? — Анджела се кикотеше.

— А ти как мислиш, не е ли красив? — пошегува се Кери.

— О, моят татко е хубав! — заяви тържествено детето. — Много, много хубав!

Висок, тъмнокос и красив, кискаше се едно мъничко гласче вътре в Кери.

— Запазил съм маса в друг ресторант тази вечер — каза Джейсън. — Тук готвят добре, дори прекрасно. Но през седмицата аз ще бъда зает и вие ще се храните в хотела всеки ден. Затова реших тази вечер да ви заведа другаде. Позволявате ли?

— Разбира се — увери го Кери. — Но не бива да се притеснявате за мен и Дани...

— Шшшт, госпожо Адамс! Зная, че не бива, но ми е приятно да го правя. И така...

Разговорът с Джейсън по време на вечерята се оказа неочаквано непринуден. Кери се изненада от множеството теми, които засегнаха — от качествата, които би трябвало да притежава един учител, до положението в Близкия Изток. Дани и Анджела също бърбореха и в един миг Кери се хвана, че се смее на описанието на сина си как трябва да се заплюе топката, за да лети по-бързо. Анджела изпя песничка за сплашване на мечките нощем в гората...

Джейсън караше мълчаливо по обратния път и Кери усети как клепачите ѝ натежават.

— Децата се укротиха... — подхвана разговор той.

— Спят дълбоко — увери го тя.

— Искам да ви благодаря. Много се радвам, че дойдохте...

— Аз трябва да ви благодаря! Апартаментът е много хубав. Прекалено хубав! Аз бих се чувствала добре и в нещо... ъъ, по-скромно.

— Госпожо Адамс, вие напълно го заслужавате!

— Благодаря ви... — промърмори тя. Джейсън не каза нищо. Колата препускаше в нощта. Движението и топлината от радиатора приспиваха Кери. Тя се опита да задържи очите си отворени, но не успя да се пребори със съня.

Главата ѝ клюмна на рамото му и той едва не скочи от изненада. Все пак успя да запази самообладание. Нежният аромат на косите ѝ подразни носа му и за момент го остави без дъх...

Джейсън усети как горчивата мъка прониква в него като вода в пореста скала. Преди много време Сара заспиваше така на рамото му... След смъртта ѝ той излизаше с други жени. Винаги се държеше внимателно с тях, но оставаше на разстояние и рядко се срещаше с една и съща жена втори път. Светските списания го представяха като много желана партия за женитба. Но дълбоко в сърцето си Джейсън беше убеден, че това никога няма да се случи. Нищо не задържаше интереса му. Виждаше само красивите лица на жените. Срещите му с тях не можеха да се нарекат любовни. Странно, той спеше с някои от тези жени, но... до нито една от тях не се бе приближавал толкова, че тя да заспи на рамото му...

Да, Кери беше единствената жена, на която той можеше да го позволи. Благодарен ѝ беше както за Анджела, така и заради себе си. Не се беше смял истински от години. От години не бе изгарял от нетърпение да срещне някого отново в края на деня — разбира се, освен Анджела.

Косата на Кери докосваше лицето му — атлазено мека, като жива с богатите кафяви дълбини. Дразнеше кожата му като коприна... Пръстите на Джейсън се вкопчиха в кормилото и той здраво стисна челюсти. В нето неочаквано се надигнаха вълни на желание...

Болката си бе отишла. Имаше значение единствено настоящият миг и... жената до него. Джейсън не си спомняше да е пожелавал друга жена в живота си така силно... Но за зла съдба, Кери бе навярно единствената, която не би го поискала...

Тя простена в съня си и се нагласи по-удобно на рамото му. Ръцете ѝ го обгърнаха. След малко едната от тях се свлече върху бедрото му... Джейсън стисна още по-силно челюсти...

Колата подскочи и спря. Кери се събуди и на секундата се изправи. Как можах да заспя, укоряваше се тя. Но Джейсън Макреди вече бе излязъл от колата и тя не беше сигурна дали трябва да му се извини...

— Пристигнахме — каза той рязко.

— Да... Аз ще взема Дани.

— Аз ще го отнеса. Вие вземете Анджела. Ако можете да се справите...

— Разбира се, че мога!

— Да, да, не се съмнявам. — Джейсън пое Дани.

Тя се наведе за Анджела. Следващите думи на Макреди сякаш я зашлевиха през лицето.

— Казвал ли съм ви, че понякога ми напомняте таралежка?

— Прекрасно сравнение, господи Макреди! Много ви... благодаря! — Тя се изви наежена с детското телце в ръце.

— Не искам да кажа, че приличате на таралежка. Вие сте много красива жена и навярно го знаете... От доста време нямате съпруг, който да ви го напомня, но съм сигурен, че другите мъже го правят. А може би вие с таралежовите си бодли не позволявате на никого да се приближи толкова близо до вас, че да ви го каже?

— Съвсем точно описахте моя начин на живот! Но при положение, че излизате с толкова много жени, нямате право да ме съдите! — Кери произнесе последните думи с високо вирната глава, врътна се на токчетата си и се запъти към входа на хотела.

— Аз ли излизам с много жени? — Джейсън я последва.

— Ами да! Днес е вторник. Значи жената, която е с вас, трябва да бъде червенокоса!

— Не знаех, че проявявате такъв интерес към навиците ми по отношение на жените...

Тя не му отговори. Ранди Скайлър отвори входната врата и пое Анджела от ръцете ѝ. Кери последва мъжете по стълбите. Наложил си да отговаря с усмивка на въпросите на младия мъж как са прекарвали вечерта.

Ранди се погрижи за Анджела. Макреди постави Дани в леглото му. Кери го последва в стаята и двамата останаха сами, впили погледи един в друг над отпусналото се в леглото дете.

— Лека нощ, госпожо Адамс! — каза Джейсън нежно.

— Лека нощ! — промълви Кери. — Благодаря ви за вечерята. Беше чудесно!

На устните му се появи печална усмивка.

— Да, наистина беше чудесно — каза той, мина бързо покрай нея и излезе.

Странно, Кери запази усещането за този лек и мимолетен допир до тялото ѝ. Страната, покрай която беше минал Джейсън, направо изгаряше, в сравнение с другата ѝ половина... Макар че се чувстваше много уморена, Кери дълго време не успя да заспи. Продължаваше да усеща топлината върху бедрото си и се питаше колко ли близко се е наклонила към Джейсън Макреди, докато спеше в колата.

На сутринта Кери откри бележка под междинната врата. Позна почерка на Макреди от картичките, които получаваше всяка Коледа. Текстът беше кратък, но учтив. Джейсън щял да бъде зает през целия ден. Напомняше ѝ да не се чувства ангажирана постоянно с децата. За тях имало специална програма — филмчета, уроци по ски и други забавления. Кери можела да прекара деня, както желае.

Тя нямаше нищо против да бъде отново с децата.

Но трябваше спешно да довърши една статия. Реши да закусят тримата заедно, после тя да поработи, а когато свърши, да отиде при тях на учебната писта.

След закуска Кери седна пред камината в хола. Отначало се страхуваше, че ще ѝ бъде трудно да се съсредоточи. Но скоро откри, че планинската хижа и пращането на дървата в огъня създават приятна атмосфера за работа. Кери не вдигна очи от ръкописа до два часа, когато приключи всичко предвидено.

Доволна от себе си, тя облече грейката си и тръгна да търси децата. Те току-що бяха приключили с обедата и много се зарадваха, че тя ще бъде с тях на пистата.

— Аз не умея да карам ски — обясни тя на Анджела. — Затова отивам на пистата за новаци.

Анджела караше ски чудесно. Но през целия следобед остана около Кери и Дани. Заливаше се от смях, като ги гледаше как се борят с екипировката и не могат да запазят равновесие. Когато видя тежките обувки, ските и автоматите, Кери се уплаши. Стори ѝ се, че никога няма да се научи да ги управлява. Но привечер вече изпитваше удоволствие, защото можеше спокойно да се спуска по пистата. Тя караше ски!

Вечеряха в апартамента на Кери. Щом приключиха с яденето, децата започнаха да се прозяват. Анджела се прибра в техния апартамент. Кери се подвоуми за момент, после нареди на Дани да се приготви за сън и последва Анджела в покоите на Джейсън Макреди.

Да, този апартамент наистина не бе даван никога на туристи. И тук имаше тераса с изглед към басейна, чамова облицовка и дебел килим на пода. Но апартаментът приличаше на дом. По стените висяха планински пейзажи. Дъбовото писалище бе отрупано с вестници, а на масичката пред канапето имаше няколко броя на „Елеганс“ и други списания. На друга малка масичка до стената беше изправена снимка в рамка. Представляваше прекрасна семейна фотография — Джейсън Макреди, заобиколен от жените, които обичаше. Анджела, доста помалка, и Сара. И двете имаха красиви сини очи и ореол от нежни руси коси...

Кери усети, че навлиза в забранена територия и се отдръпна. Почука на вратата на малката спалня.

— Анджела! — повика тя момиченцето.

— Ти ли си, Кери? Ела при мен!

Анджела бе облякла червената си нощничка. Косата ѝ беше разпусната. Големите ѝ очи искряха. Сърцето на Кери неочаквано се изпълни с болка за Сара Макреди. Дъщеричката ти е много хубава, каза ѝ мислено тя. Само да можеше да я видиш...

— Дойдох... да видя дали искаш да ти помогна да си легнеш — каза Кери.

— Да, искам! — Анджела я гледаше удивена. — Благодаря ти!

Кери я зави, целуна челцето ѝ и ѝ пожела приятни сънища.

После се върна в своя апартамент и сложи Дани да спи. Облече нощницата си. Беше много изтощена, но отново не можеше да заспи. Пригответи си чай и се запъти към терасата над басейна.

За нейна изненада, долу беше много оживено. Тя разпозна Барни Малрей, разпространител от Охайо. След малко ѝ стана ясно, че басейнът е пълен с разпространители на „Елеганс“. На отсрещния край забеляза Джейсън Макреди.

Първата ѝ мисъл беше, че той изглежда великолепно в бански костюм. Беше загорял, а тялото му беше като изваяно.

Явно не само Кери намираше Джейсън за много привлекателен. Дребна червенокоса жена с внушителен бюст бе седнала близо до него. Тя му обясняваше нещо, а Джейсън от време на време ѝ отговаряше.

Барни го повика от другия край на басейна. Кери се наведе над парапета, за да чуе разговора им.

— Хайде да пийнем по едно! — рече Барни.

— Не, благодаря. Аз ще се прибирам. Трябва да видя Анджела... — отказа Джейсън.

Към него бяха отправени и други покани, но той само поклащаше глава. Хората започнаха да излизат от басейна и да се разотиват. Червенокосата дама остана последна.

— Уморен съм, Трудни — отказа да сподели още едно питие с нея Джейсън. — Извинявай, бих искал да остана сам...

Гласът му не търпи възражения, помисли си Кери. Трудни сви рамене и си отиде.

Басейнът утихна. Джейсън остана сам в него, със затворени клепачи. Кери се почувства натрапница. Само преди миг бе подслушвала чужди разговори... Тя понечи да се прибере в стаята, но Джейсън отвори очи. И веднага я забеляза.

— О, вие ли сте, госпожо Адамс! — обади ѝ се той учтиво.

— Здравейте! — отвърна колебливо тя.

— Добре ли прекарахте днес? — усмихна се той.

— Да, прекрасно! Благодаря ви.

— Какво правят децата?

— Вече спят.

— Анджела?

— Сложих я в леглото.

Очите му се разшириха, но Кери не можа да определи дали от задоволство, че го е направила, или от раздразнение, че си е позволила такава волност.

— Доколкото виждам, на вас не ви се спи... — отбеляза той.

— Току-що смятах да се прибирам...

— О, недейте! Слезте долу при мен! — неочаквано предложи той.

Кери се чудеше как да постъпи. Редно беше да си легне. Не биваше да отива при него. По гърба ѝ се стичаха вадички пот от напрежение. Обикновено точно в този момент се намесваше споменът. Пред Кери изникваше Ричард, неговата усмивка... И на нея ѝ ставаше студено и пусто...

Но този път тя не видя лицето на Ричард пред себе си. Беше я грабнало властното и красиво лице на мъжа и басейна.

— Преди малко ви чух да казвате, че искате да останете сам...

— Подслушвахте ли?

— Да — призна изчервена Кери.

— Е, да, тогава исках да остана сам. Но сега ще ми е приятно да бъде във вашата компания. Слезте, моля! Водата е доста гореща!

Не само водата е гореща, рече си Кери. Но внезапно ѝ се прииска да изпита точно такава топлина. Само да опита... Тя знаеше, че Джейсън Макреди не предлага нищо повече... А и тя самата не би взела... Но тази нощ...

Заля я вълна от непоносима топлина. Тя облиза пресъхналите си устни. Не можеше да се реши...

— Кери? — чу гласа му.

— Идвам веднага!

За свое най-голямо удивление, тя си нахлузи банския и се запъти към басейна. И към топлината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато слезе при басейна, Кери вече съжаляваше, че прие поканата на Джейсън Макреди. В първия момент очите ѝ не го откриха там, където предполагаше, че се намира. Тя се почувства неловко.

— Тук съм, госпожо... Кери! — повика я той от ваната за подводен масаж, в която се беше разположил. Беше наблюдавал идването ѝ. Кери се притесни. Смути я и още нещо. Джейсън се изтягаше блажено в завихрящата се топла вода с поглед, вперен в нея, а до него имаше поднос с две чаши шампанско и чиния със сирене, скариди, бисквити... Кери смутено пристегна коланчето на хавлията си.

— Бодлите ви настръхнаха, госпожо Адамс! — От смеха на Джейсън ѝ стана неочаквано топло и тя се отпусна.

— Така ли? А това в моя чест ли е? — посочи тя с неодобрителен поглед шампанското.

— Да.

— Не беше необходимо!

— Защо?

— Ами защото. Защото винаги така се започва. Но ако вие имате намерение да...

— Какви намерения имам, моля? — Той взе чашата си и отпи от шампанското.

— Ако сам не знаете...

— Не е ли прекалено самонадеяно от ваша страна да си мислите, че ще ви съблазнявам?

— О, Господи! Знаех си, че не биваше да идвам тук... Изобщо цялото пътуване беше грешка...

Кери се обърна с намерение да си тръгне незабавно. Но не успя да се измъкне. Джейсън Макреди излезе бързо от ваната и препречи пътя ѝ — мокър, сексапилен и внушителен.

— Значи било грешка... Нима Дани се чувства зле тук? — попита той. — Не разбирам защо изведнъж започнахте да се

страхувате от мен?! Аз толкова много ви се възхитих, когато дойдохте и единствена не се побояхте да ми кажете истината направо в очите...

— Не ме е страх от вас! — бързо рече Кери.

— Тогава какво има?

— Защо ме поканихте тук тази вечер? — попита тя без заобикалки.

— Вие сте моя гостенка! Аз бях зает целия ден, вие се грижихте за децата ни. Помислих, че бихме могли да си поговорим. Но вече е доста късно... А на мен ми се иска да поостанем. Поръчах шампанско и лека закуска, за да се разсъним. Предположих, че ще ви бъде приятно. И ако се отпуснете, ще видите, че наистина е така...

Каква глупачка съм, укори се Кери. Въобразявам си какво ли не! Може би Джейсън изобщо не ме намира привлекателна... А аз се държа като таралежка...

— Има ли сос за скаридите? — Тя спусна клепачи, за да не издаде чувствата си.

— Има...

— Тогава всичко е наред!

Кери се стесняваше от погледа му, затова се обърна с гръб към него, свали хавлията си и влезе във ваната. Водата беше чудесна. Парата проникваше дълбоко в мускулите ѝ и успокояваше напрежението в тях.

Джейсън Макреди седеше срещу нея на почтително разстояние. Предложи ѝ шампанско.

— Как прекарахте деня? — попита той.

— Великолепно!

Кери му разказа какво са правили децата. Той ѝ задаваше нови и нови въпроси. Гласът му ѝ действаше по-успокояващо от горещата вана. Кери несъзнателно се навеждаше все повече към него. Изяла бе половината скариди, а той любезно беше предпочел сиренето. Тя му позволи да напълни чашата ѝ още два пъти. Но когато нейният разказ за деня свърши, настъпи неочаквана тишина. Джейсън се беше облегал на ръба на ваната с притворени очи.

— Вие ли... вие ли сте проектирали тази сграда? — попита тя.

— Да. — Очите му сякаш я обляха с огън.

— И аз така предполагих... Много добре е замислена...

Той я гледаше настойчиво, а Кери се опитваше скрие смущението си.

— Построили сте този хотел за Сара...

— Да.

— Навярно мястото пробужда у вас болезнени спомени...

— Моите спомени не са болезнени! — тръсна глава той. — Но това е без значение... Според вас, аз съм една машина, която понякога излиза с жени.

— Това е глупаво! — каза тя.

— Все пак е по-добро от онова, което правите вие...

— А какво правя аз?

— Пак започвате да си изправяте бодлите...

— Аз не...

— Знаете ли, ние с Джеръми сме приятели. Според него, за три години вие сте излезли с трима мъже и всеки път сте се държали като ледената принцеса.

— Като ледената принцеса ли?

— Точно като нея! Не сте направили и най-малък опит да се позабавлявате. А аз поне това умея...

— Аз също се стремя да... — опита да се защити Кери.

Той отпи от шампанското. Очите му, лениво притворени и яркозелени, не се отделяха от нея.

— Знаете ли, в момента ми приличате на крокодил, който ме дебне и е готов всеки момент да ми откъсне главата...

— Нямам такива намерения! — Джейсън се разсмя и се наведе към нея. Беше толкова близо, че тя виждаше водните мехурчета по раменете и гърдите му. Испита силно желание да го докосне. Да опита вкуса на капките вода по тялото му. Да докосне с върха на езика си плътта му...

— Вашият... вашият начин на живот е много неправилен — каза тя назидателно. Не можеше да откъсне поглед от водните мехурчета... по-точно, от гърдите на Джейсън. Внимавай, Кери, каза си тя. Опомни се!

— Нима?

По шепота му тя разбра, че вече са съвсем близо един до друг. Усети как пръстите му погалиха бузата ѝ, повдигнаха брадичката ѝ... Устните му се притиснаха към нейните...

Горещият вихър на водната струя премина като тръпка през тялото ѝ, докосна нежно устните, тялото, душата ѝ. Кери не можеше да си представи, че след миг вече няма да усеща докосването на мъжа до себе си.

Джейсън не я прелъстяваше, нито я насилваше. Силните му устни ѝ даваха невероятно много. Прилепваха плътно към нейните, носеха ѝ невероятна топлина, вихър от чувствена наслада.

Навярно винаги бе знаела, че Джейсън ще я целува по този начин. Решително и нежно. Езикът му ще рисува чувствени знаци върху устните ѝ, ще се плъзне между тях, за да обходи най-далечните кътчета на устата ѝ, ще предизвика вълни на сладко, отдавна потиснато желание, което ще премине през нея като буен водопад...

Кери тихо изстена. От удоволствие? Или с копнеж?!

Не, Кери не можеше да го обвини, че я е прелъстил. Първото му докосване беше съвсем леко! Целувката ѝ даваше възможност да се отдръпне. Може би в този момент тя самата го прелъсти. Защото нейните ръце първи се ключиха зад врата му. И тя първа тръгна към него, когато вихреците се води във ваната ги насърчиха да притиснат телата си.

Джейсън я целуна отново... И още веднъж. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ. Галеха плътта ѝ. Кери се притисна към силното му тяло, раздирана от спомените, които то събуждаше в нея. Знаеш добре, че е с друг мъж, много по-различен от онзи, за когото се бе оженила и когото беше обичала... За пръв път чувствата ѝ към Ричард отстъпиха. Тя желаше мъжа до себе си така остро и непреодолимо, че нищо друго не съществуваше за нея... Тя беше в прегръдките на Джейсън и копнееше той да я докосва отново и отново.

— Мисля, че и двамата се отпуснахме най-после — прошепна той нежно.

— Сигурно се дължи на подводния масаж...

— Не, не мога да кажа, че всичките ми мускули са отпуснати...

Кери разтвори широко очи, сякаш току-що пробудена за онова, което правеше. Но Джейсън отново я целуна, а пръстите му се плъзнаха по страните, брадичката, шията ѝ. Ръцете му я обгръщаха все по-здраво.

Горещият вихър на водата вече не беше нещо извън нея, а част от самата нея.

— Не можем да останем повече тук... — каза той.

— Не можем... — съгласи се тя шепнешком.

— Аз искам да продължим! — Той отново ѝ даваше възможност да се оттегли, ако пожелае.

— Зная...

— Дали причината е в шампанското?

— То помага, сигурна съм — призна Кери и усети как тялото му се стегна. Ако тя поискаше, Джейсън щеше да си отиде. Но тя пожела друго. Стегна прегръдката си около врата му. — Моля те! — промълви тихо.

За него това беше достатъчно. Излязоха от ваната и той я поведе по дискретна стълба направо в своята спалня.

Лампата хвърляше меки отблясъци върху черната завивка, с която бе покрито огромното легло. Кери не успя да разгледа мебелировката, защото не можеше да откъсне поглед от очите му, които не изпускаха нито за мит нейните. В стаята беше топло, но Кери трепереше в мокрия си бански костюм. Джейсън я положи в леглото и топлината на тялото му сякаш я обгърна. Много скоро целувките и ласките му я хвърлиха цялата в огън...

Той отново потърси погледа ѝ. Предлагаше ѝ последна възможност да си отиде:

— Ще останеш ли?

Тя искаше да му каже нещо, но не можа да произнесе нито звук. Кимна, затвори очи и го прегърна. Зарови лице в гърдите му.

— Отвори очи! — нареди той, като се отдръпна от нея. Тя се подчини. — Сега кажи, че ме желаяш! Назови ме с моето име!

— Желая те!

— Името ми!

— Господин Макреди...

— Моето малко име! — засмя се той.

— Джейсън! Желая те, Джейсън!

И вълшебството започна. Той я докосваше... точно там, където тя копнееше да бъде докосвана. Целуваше я... точно там, където тя искаше да бъде целувана, в нощта сякаш лумнаха пламъци и огнените им езици дразнеха, измъчваха и носеха сладки удоволствия на тялото ѝ. Кери виждаше очите на Джейсън в магическия блясък на нощта.

Виждаше ръцете му — загорели и огромни, силни и прекрасни на фона на нейната светла кожа.

Кери го целуваше. Докосваше кожата му с език, както бе мечтала. Подобно нещо не ѝ се беше случвал твърде отдавна... Жестоко отдавна...

Джейсън ѝ предлагаше нещо прекрасно, нещо съвършено. Любеше я. Не вземаше повече, отколкото даваше. Изискваше, споделяше. Прегръщаше я, галеше я. Докосваше я... много нежно и много страстно. Сякаш наистина я обичаше...

Сладката вихрушка от топлина и треска се издигаше от връх на връх и най-после водопадът от нужда и желание се изля върху двамата...

Усещането беше толкова силно и прекрасно, че светът за миг изчезна за Кери. Когато светлината се появи отново, тя все още трепереше. В прегръдките на Джейсън продължаваше да потръпва от наслада и изненада.

Случилото се не я стресна. Тя беше направила всичко съзнателно. Но без да мисли за последствията. Лежеше в обятията на Джейсън, защитена от нощния мрак. Но не можеше да остане там, когато дойдат ярките лъчи на дневната светлина. Трябваше да продължи да живее собствения си живот.

Тя прехапа устни при мисълта, че банският ѝ костюм е на пода до леглото. Изпита неудобство да се облече пред Джейсън. Дали да му благодари за чудесната вечер и да се оттегли в стаята си, сякаш нищо особено не се е случило?

Как ще ходя на работа отсега нататък, питаше се Кери. Ще трябва да напусна списанието! Ако самият Джейсън не ме уволни... А Коледа вече приближава! Дани иска компютър... Не, не бива да напускам работата си! Кери понечи да стане, но Джейсън я притисна към себе си.

— Трябва да тръгвам — каза тя, изпаднала в паника. — Дани ще се събуди...

— В един часа през нощта? — Той я гледаше усмихнат.

— Ще си отида! — упорстваше тя.

Той я целуна по устните. Отдръпна се и се подпря на лакът. Наблюдаваше я как облича банския си костюм. После стана и също се облече.

— Ще дойда с теб да си вземеш хавлията от басейна и ще те изпратя!

— Няма нужда...

— Казах, че ще те изпратя.

Мокрият ѝ бански костюм беше леденостуден след споделената топлина. Когато тръгна към вратата, тя удари бедрото си в нощното шкафче. Вдигна поглед и видя снимка на Сара Макреди. Тя се усмихваше щастливо от портрета... За щастие Джейсън не забеляза нищо. Мина покрай Кери, отвори вратата и тръгна пред нея по стълбите. Намери хавлията ѝ край басейна и покри раменете ѝ.

— Ти трепериш...

— Студено ми е.

— Можеше да останеш при мен на топло...

— И двамата имаме деца...

— Имам още време...

— Не! — Тя се отдръпна.

— Кери, ако съжаляваш за нещо...

— Не, не съжалявам за нищо! Беше чудесно! Знаеш ли... — О, никак не умееше да се прикрива! Каза му направо. — Тази нощ ми беше за първи път след... Ричард. Може би сега ще започна да излизам отново сред хора... Благодаря ти! Но в момента имам нужда да бъда сама...

— Кери!

— Отивам си!

— Почакай!

— Не ме интересува какво ще ми се случи! — Кери знаеше, че когато се паникьоса, говори глупости. — Можеш да ме уволниш, ако искаш...

— Кери... — решително я прекъсна Джейсън. — Нямам намерение да те уволнявам!

Паниката я напусна така внезапно, както се бе появила.

— Да не си изпразвам бюрото, така ли? — опита да се пошегува тя.

Обзеха я противоречиви чувства. Искаше едновременно да се смее, да плаче, да се хвърли в прегръдките на Джейсън. Но най-голямото ѝ желание в момента беше да остане сама. Трябваше да се справи с неочаквано появилата се болка... Тя не позволи на Джейсън

да я изпрати. Обърна се и побягна по стълбите, които водеха към балкона на втория етаж, а оттам — в нейната стая.

На следващата сутрин Кери опитваше да се държи така, сякаш нищо особено не се бе случило. Дани и Анджела не забелязаха нищо нередно.

Кери не знаеше къде е Джейсън. Този път той не ѝ беше оставил бележка под вратата. Не се появи на масата за закуска. За неин ужас, дойде следобед на пързалката за начинаещи.

На Кери всичко ѝ се струваше смешно. Спускаше се по хълмчето и въпреки усилията и вниманието си, падна в снега. Спокоен и учтив, безобразно добре каращ ски, Джейсън се озова точно навреме до нея, за да ѝ помогне.

— Ще разговаряме тази вечер — каза той кратко.

— Не! Децата...

— Те ще бъдат в детския клуб на хотела. Ще играят, ще украсяват елхата, ще правят подаръци и ще пеят коледни песнички. Кери, забавлявай се! Коледните празници приближават! Да си готова в шест! — Той я беше изправил на ските и вече летеше надолу по склона. А тя не можеше да го настигне. Изобщо не можеше да подкара ските...

— За какво да съм готова? — поиска да узнае тя.

Но Джейсън Макреди или не я чу, или не пожела да ѝ отговори.

Кери не знаеше къде ще я заведе Джейсън, затова избра за вечерта черна кадифена рокля, едновременно дискретна и елегантна. Не, този път тя няма да бяга! Ще му обясни, че не могат да продължат. Защото... Защото работата в списанието ѝ е необходима. Не може да си позволи отношенията им да станат известни на всички! И защото... не желае да бъде само една от жените в колекцията му! Да, това е основната причина, призна си Кери, докато поставяше перлените обеци на ушите си.

Всъщност какво значение имаше дали е една от многото жени в живота му. Джейсън беше добър с нея. Отвори ѝ отново вратите на света, от който тя се беше изолирала. Оттук нататък можеше да

продължи сама... Не, не можеше. Джейсън не ѝ беше безразличен! Омагьоса я от първия миг. Никой мъж не бе в състояние да я привлече толкова лесно... Никой преди него не бе успял да я накара да забрави Ричард... А в прегръдките на Джейсън това стана. Кери затвори очи. Да, той я накара да произнесе името му снощи. Но той нито веднъж не произнесе нейното име, докато се любеха...

На вратата се почука. Кери грабна палтото си и бързо излезе. Не желаше Макреди да влезе в стаята ѝ.

Очите на Джейсън искряха. Все още е сърдит, предположи Кери. Бе облечен в джинси и кожено яке.

— За минутка ще се преоблека... — предложи тя.

— Там, където отиваме, няма никакво значение. Да вървим!

— А къде отиваме? — попита Кери.

— Там — посочи той върха на хълма.

Кери въздъхна. Няма що, Джейсън беше доста разговорлив за човек, който иска да изяснят отношенията си...

Пътуването ѝ се стори безкрайно, макар че разстоянието беше съвсем късо. Влязоха в дървена хижа и Кери разбра, че това е частна вила. Всичко беше подготвено за тяхното пристигане. В камината гореше огън, на масата бяха захлупени ястия.

Джейсън хвърли якето си на леглото и се запъти направо към масата. Повдигна един от капациите.

— О, „Бьоф Строганов“! И чудесно бяло бургундско! Заповядай, седни! — Той издърпа един стол и я покани на масата.

Кери продължаваше да стои с палтото.

— Джейсън, не съм се съгласявала да ме водиш в частна вила...

— Нима искаш да обсъждаме сексуалните си отношения публично?

— Ние нямаме никакви отношения...

— Добре, де — усмихна се той. — Седни и ще ми кажеш защо нямаме!

Вбесена, Кери изпъшка и съблече палтото си. Седна на стола, който той ѝ бе приготвил. Джейсън наля вино и се разположи срещу нея. Вдигна чашата си за здравица. Очите им се срещнаха.

— Не мога да се виждам повече с теб! — заяви тя.

— Защо?

— На първо място, защото си мой шеф.

— Тук не сме на работа.

— Но ще се върнем там.

— Нашите отношения нямат нищо общо с работата ни и ти го знаеш!

— Добре! — Кери отпи от виното. — Искаш да изредя още причини? Не желая да съм една от многото жени...

— Многото жени ли? — Веждата му подскочи учудено нагоре. — Всъщност не е чак толкова зле да си сред тях, нали?

— Аз просто не желая... — Тя поруменя.

Макреди хвана ръката ѝ през масата. Отново се появи онази топлина — наелектризираща, съблазняваща, плашеща...

— С теб ми е приятно. Харесваш ми. Желая те.

— Не знаеш какво говориш! Ти си потънал в спомените си!

— Така ли мислиш? — усмихна се той печално. — Ние с теб много си приличаме. Ти също обичаш един дух. Но признай, че с мен ти е хубаво! Снощи ти разтвори черупката си... Това не беше нещо случайно, не ти беше безразлично... Ти се люби с мен! И това е много повече в сравнение с всичко онова, което си успявала да постигнеш преди това!

Тя скочи възмутена и чашата на Джейсън се разби на пода.

— Е, аз поне не се опитвам да избягам! — избухна той.

Но ти не си влюбен в мен, кресна в мислите си Кери. И внезапно се стресна от прозрението, че може би тя самата е започнала да се влюбва в него. От момента, когато той дойде да я вземе от дома ѝ... Не, всичко беше започнало много преди това. В началото беше привличането, което тя изпитваше всеки път, щом го видеше...

— Поне тази седмица! — помоли я той.

— Какво?

— На теб ти е приятно! По дяволите, ти се люби с мен! Нека бъдем заедно тази седмица! Ако искаш, след това ще прекъснем... Ще се преструваме на непознати по коридорите...

Кери разбираше, че трябва да му откаже. Джейсън я беше довел тук, за да са само двамата. Но ако тя пожелаеше, щеше да я отведе незабавно в хотела. Кери знаеше, че всичко зависи от нея. Но... Тя трескаво размишляваше за тях двамата. Хотелът беше хубав. Беше ѝ приятно да прекарва времето си с децата. И с Джейсън. Харесваше бавната му усмивка, начина, по който умората напускаше очите му.

Харесваше тялото му. Без дрехите... Само една седмица... Идваше Коледа и Кери знаеше, че си дължи един подарък...

— Хайде да вечеряме — отпусна се тя на стола.

И те се заеха с вечерята. А после заваля сняг и двамата отидоха до прозореца, за да наблюдават падащите снежинки. След това седнаха край огъня и разговаряха за бейзбол и за безброй неща, от които имат нужда малките момиченца и момченца. В един миг се озоваха на пода пред камината. И Кери осъзна, че отново иска да се любят.

Пламъците в огъня и вътре в тях се разгаряха все по-буйно. В нощта блещукаха червени и зелени коледни светлилки. Кери знаеше, че си подарява много по-голям подарък, отколкото си бе позволявала в своите мечти. Подаряваше си смях и коледно настроение... И едно още неукрепнало усещане за мир и спокойствие.

ПЕТА ГЛАВА

Дните минаваха неусетно. И Кери трябваше да признае пред себе си, че никога не е прекарвала на почивка така приятно.

Но краят на седмицата дойде, а Джейсън с нищо не показва как ще продължат по-нататък техните отношения. Тя разбираше, че всичко ще се промени. Почивката в планината беше една невероятна фантазия. Но вече трябваше да се завърнат в реалния свят...

В неделната нощ, преди първия работен ден след отпуската си, тя не можа да заспи. Съжаляваше за стореното, макар че мечтаеше отминалите седем дни да се върнат... Разбираше, че трябва да се съобразява с чувствата на Джейсън. Той беше много внимателен. Непрекъснато я разсмиваше. Тя не можеше да си представи по-нежен и вълнуващ любовник от него! Двамата се разбираха чудесно, но той оставаше предпазлив. Все още обичаше Сара. Ако усетеше, че се сближава с Кери повече от допустимото, сигурно щеше да се отдръпне...

В понеделник до обяд тя не успя да го види. Обядваха двете с Джун. Кери беше решила да не ѝ доверява нищо, съвсем нищичко. Джун я подпитваше, но тя повтаряше едно и също: почивката беше чудесна, Джейсън беше много мил, Дани и Анджела прекараха отлично...

Надяваше се, че ще види Джейсън до края на работния ден, но това не се случи. Кери не разбираше дали изпитва нетърпение да се срещне с него, или е доволна, че той не се появява...

Измина още един ден, без да го види. После трети, четвърти... Кери лежеше нощем будна, въртеше се неспокойно в леглото. Припомняше си докосванията на Джейсън и стискаше зъби... Нима се беше влюбила отново?! Но за зла участ в мъж, който, освен че не можеше да я обикне, изобщо не желаше да се среща с нея... Толкова пъти се беше предупреждавала, че трябва да внимава с него...

В петък тя реши, че никога повече няма да позволи този кошмар да се повтори! Ако Джейсън поиска да я покани на вечеря, на театър,

на кафе, на каквото и да било — ще му откаже!

Но когато се върна от обеда, тя откри компютър на бюрото си. Джун беше с нея.

— Виж, та това е моделът, който Дани искаше! — възкликна приятелката ѝ. — Как се е появил тук? Кой ли... О! — Тя се вгледа внимателно в Кери и се разсмя. — Ясно, харесала си се на някого от семейство Макреди. И то доста...

— Джун! — задъха се Кери.

— О, извинявай, малката! От мен думичка няма да чуеш! Но се питам, колко ли души са видели как е пристигнал тук компютърът...

Кери беше бясна. Дявол да те вземе, Джейсън Макреди! Накара ме да се влюбя в теб, след това престана да ми обръщаш внимание, а сега ще ме превърнеш в обект на служебни клюки... Бузите на Кери пламнаха. Не знаеше какво да отговори на Джун...

Кери разбираше, че ако отиде в кабинета на Джейсън, секретарката му ще чуе разговора им и още този следобед всички вече ще шушукат...

Виновен е Джеръми с неговия коледен прашец!

Кери се боеше, че компютърът може да се приеме като отплата за услуги от нейна страна, които са над и извън служебните ѝ задължения. Не, тя не можеше да мълчи повече! Решително излезе от стаята си и се понесе по коридора към асансьорите.

Кери не изчака секретарката да съобщи на Джейсън за пристигането ѝ. Махна с ръка и влезе в кабинета му.

Джейсън очакваше, че Кери ще го потърси. Но... по телефона.

Седмицата се оказа напрегната. Той бе зает от сутрин до вечер. Два пъти мина с колата си покрай дома на Кери, но беше твърде късно, за да я безпокои. Когато опита да се качи при нея, за да провери дали случайно не е още будна, той с учудване установи, че ръцете му треперят. И подкара колата направо към къщи...

Тази сутрин Джейсън купи компютъра. Надяваше се, че е взел модела, който Дани искаше за Коледа. Очакваше Кери да му се обади по телефона, за да му каже колко ще се зарадва синът ѝ на подаръка...

Истината бе, че Джейсън искаше да разговаря с нея. Да чуе отново гласа ѝ. Тя му липсваше от мига, в който я остави пред вратата на дома ѝ. Цялата изминала нощ той беше мислил за Кери. Събуди се с болка в сърцето. Тъгуваше за изминалата седмица. Искаше да бъде

отново с Кери. С нея се бе почувствал щастлив за пръв път от пет години...

Той се изненада, когато младата жена нахлу в кабинета му с искрящи от гняв очи и каменно изражение.

— Какво си направил, по дяволите! — кресна тя.

Той скочи на крака, за да се отбранява.

— За какво става въпрос?

— За компютъра!

— Той е за Дани!

— За Дани, значи! Но и за мен! Прилича ми на... На заплащане...

— Значи заплащане? — изръмжа Джейсън.

— Сигурно всички вече знаят, че... че...

— Че спиш с мен ли? — помогна ѝ той.

Прозвуча като нещо пошло. Но за него то означаваше всичко. Беше неговото спасение.

— Всичко свърши! Вече не спя с теб!

— Не съм искал да ти заплащам нищо, Кери, и не мога да повярвам...

— О! — промълви тя отчаяна. — Сега ще трябва да напусна...

— Защо?

— Не разбираш ли какво си направил? Не мога да остана повече тук. аз съм една от твоите случайни връзки... А трябва да идвам на работа всеки ден...

— Не бих казал, че връзката ни е случайна. — Той гневно присви очи. — Смятах да ти позвъня днес следобед...

— Така ли? Всъщност вече няма никакво значение. Нещата между нас не могат да продължат, разбираш ли? Не мога да работя тук и всички да ме гледат, сякаш... съм една от твоите жени...

— Между нас всичко беше много хубаво — рече той дрезгаво.

— Беше! Но свърши! Не искам да те виждам повече!

Джейсън мълчеше. Лицето му беше напрегнато, сякаш размишляваше за нещо много важно.

— Добре. Ще се ожения за теб — каза той накрая.

От изненада Кери не знаеше какво да отговори. Сълзите опариха очите ѝ. Значи така, той щял да се ожени за нея? Звучи като компромис в преговори... Не, не е възможно той да иска този брак! Колкото и...

хубаво да беше всичко, случило се между тях, Джейсън беше известен и богат... Да, висок, тъмнокос, красив и богат! Дявол да ги вземе Джун и Джеръми, коледния прашец и празниците! Не, Джейсън не го мислеше сериозно! Думите се бяха изплъзнали от устата му... Невъзможно беше... Но ако...

— Говоря ти съвсем сериозно — Джейсън бе приближил до нея. — Точно това трябва да направим! Ти първа каза, че двамата имаме много общи неща. Обичаме духове... Разбираме се един друг... Споделяме...

Кери поклати глава. Не можеше да разбере откъде идва болката ѝ. Явно Джейсън имаше сериозни намерения. Искаше да се ожени за нея. За да му бъде подръка, когато му потрябва... Би трябвало да се чувства поласкана. А на нея ѝ се плачеше...

— Не желая никой да се жени за мен! — избухна тя. — Не е нужно да правиш нищо такова! Аз се справям сама...

— Да, известно ми е. Но с мен ще ти бъде по-добре. Аз мога да направя за Дани много неща, които ти не си в състояние да сториш.

— Аз съм добра майка...

— Но не си баща!

— Това са глупости!

— Анджела те обича! А на Дани му е приятно с мен.

Ръцете на Джейсън бяха върху раменете ѝ, очите му я изгаряха. Те настояваха, изискваха от нея да се подчини на неговата воля... Кери беше объркана. Да, тя можеше да се омъжи за него. Той ѝ предлагаше нещо, което не бе дал на никоя друга жена... Тя усещаше, че нещо липсва в предложението му. Но женитбата щеше да е по-добра от самотата ѝ... Кери разбираше, че се влюбва все повече в него. И това навярно щеше да бъде достатъчно...

— Хайде, омъжи се за мен! — настоя той.

— Аз... — Тя неочаквано се изтръгна от прегръдката му. — Аз трябва да тръгвам!

— Довечера ще си бъда вкъщи. Намери някой да стои при Дани и ела при мен! Чакам твоя отговор!

Тя напусна кабинета му.

Следобед Кери се чувстваше много нещастна. Джеръми надникна в стаята ѝ. Явно и той като всички знаеше за компютъра.

— Представям си какво щеше да получиш, ако беше отишла с него някъде за цял месец! — подкачи я той.

Кери изпита желание да запрати бюрото по него.

— Разкарай се отгук с твоя коледен прашец! — кресна му тя разгневена.

Но Джеръми не можеше да бъде прогонен лесно. Настани се върху бюрото и се взря в очите ѝ.

— Кери, тогава нямах нищо определено предвид!

— Вече е без значение...

— Казвам ти истината! Сигурен съм, че и Джейсън не е направил нищо, за да те наскърби...

— Той е безотговорен! Свикнал е да получава всичко, което пожелае! Има много пари...

— Той е сирак, Кери. Едно изоставено дете, израснало на улицата. Постигнал е всичко сам. Не е безотговорен!

Кери беше вперила поглед в бюрото. Не знаеше нищо за миналото на Джейсън. Той не ѝ бе говорил за него. Е, някога му е било трудно. Но оттогава са минали години. Направил е зашеметяваща кариера. Самият той е за възхищение, затова успя да се промъкне в сърцето ѝ... И не ѝ е безразлично...

Но той наистина е убеден, че щом щракне с пръсти, Кери ще застане мирно! Е, няма да стане, закани се тя.

В девет вечерта Кери пътуваше към дома на Джейсън в Кеймбридж, въпреки първоначалното си намерение да не ходи там... В таксито тя си обеща още веднъж, че ще му откаже. При това категорично!

Домът на Джейсън беше красив, обзаведен със старинни мебели. Въведоха я в салон в стил осемнайсети век. Джейсън пиеше бренди и явно я очакваше. Той не я посрещна с дежурни любезности. От вратата се вторачи в нея изпитателно. Кери се почувства неловко.

— Как е Анджеела? — попита го тя.

— Добре е. Спи.

— Джейсън, не мога... — започна тя.

Кери не успя да види разочарованието в очите му, защото той ги притвори бързо.

— Наистина не мога... Не мога да ти сторя такова нещо...

— Какво да ми сториш? Кери, аз те желая!

— И нямаш нищо против високата цена... Джейсън, аз...

— Цената няма значение, Кери. Сега е Коледа! И аз те желая повече от всичко на света!

За тази Коледа, допълни наум Кери.

— Ще направя всичко по силите ми, за да ти дам, каквото пожелаеш — каза той припряно.

— Джейсън, именно това...

— Кери, ти не искаш да си една от върволицата жени... Затова ще те направя моя съпруга. Мога да дам на Дани всичко... Най-добрите училища... Ще осигуря бъдещето му. Ти няма да се притесняваш за него. Кери, приближава Коледа!

— Но аз нямам какво да ти дам...

— Дявол да го вземе, Кери, нека спрем дотук! Ти ще дадеш на Анджела и на мен истински дом!

Тя сплете пръсти. Да, съвсем делово предложение. Просто и ясно. И не чак толкова лошо...

— Добре — съгласи се тя.

— Решено значи! — Усмивката преобрази лицето му. Той прекоси за миг стаята. Взе ръката ѝ. Преди тя да разбере какво точно става, Джейсън нахлузи на пръста ѝ диамантен пръстен.

Камъкът беше прекрасен. Голям, но не помпозен. Заобикаляха го изящни малки смарагди. Стоеше много добре до старата ѝ златна халка.

— Джейсън, не мога...

— Това е годежен пръстен! С него ще скрепим нашето решение да се оженим!

Халкичката прилепна нежно към пръста.

— Нека скрепим обещанието си и с целувка! — предложи Джейсън нежно. И Кери се озова в прегръдките му.

Целувката беше преизпълнена с обещание. Възбудата и вълнението се сляха и когато Джейсън жадно впи устни в нейните, Кери намери сладко бягство в нарастващото желание. Толкова естествено ѝ се струваше да бъде с Джейсън! Докосванията му бяха прекрасни! Спиралата на желанието се надигна в нея...

Тази вечер Кери видя спалнята на Джейсън. Огромни орехови мебели, масивна баня с бели плочки, голямо двойно легло... Тя потъна в нежната му мекота. Усещаше всяко докосване на мъжа до нея.

Движението на ръката му, тежестта на неговото тяло, страстта, обзела цялото му същество. Кери препускаше и летеше с него, а когато се отпуснаха от малели, отново цялата се разтрепери от чудото на тяхната любов. И усети как сълзите напират в очите ѝ.

Отпусната в прегръдките му, Кери дочу далечен звън на коледни камбанки. Коледа... Време да дадем, време да повярваме, мислеше си Кери, време за чудеса, време за надежди. Но да получи Джейсън като коледен подарък, вече беше...

И все пак нещо липсваше. Заслушана в далечните звуци на коледна песен, Кери разбра какво не достигаше — любов...

Джейсън докосна раменете ѝ. Целувките му изгаряха плътта ѝ. Тя не можа да устои на ласките му. Прииска ѝ се да се люби с него отново. Още веднъж... Отпусна се в прегръдките му и отговори на неговите целувки със страст, вълшебство и молитва...

Когато той заспа, спокоен и красив като момче с разпилените си черни коси, Кери стана и бързо се облече.

— Къде отиваш? — Тя усети настойчивия му поглед.

— У дома, при Дани.

— Ще те закарам!

— Недей! Не е късно, ще се прибера сама...

Но Кери вече познаваше добре Джейсън Макреди. Дори ако срещата им тази вечер не беше толкова важна, той пак щеше да я изпрати. Мъжът, в когото беше влюбена, бе изискан кавалер.

Джун и Дани правеха гирлянди от пуканки.

— Здравей, мамо! — развълнувано я посрещна Дани. Той знаеше, че е била при Джейсън.

— Здравей, миличък! — целуна тя русата му главица и усети как решителността ѝ се разколебава. Ако се омъжи за Джейсън, това ще е добре за Дани...

Каква глупачка съм, укори се тя.

Не бива да го правя... Обещах му, но не мога... Не мога да го погледна вече в очите. При никакви обстоятелства! Защото щом го видя, започвам да го желая. За Коледа. И завинаги...

— Време е за сън. — Тя набързо сложи Дани в леглото.

Но не беше толкова лесно да се отърве от Джун.

— Изглеждаш разстроена! Всеки миг ще се разплачеш. Мръсник! Сигурно ти е казал, че скъсва с теб!

— Не. Предложи ми да се омъжа за него.

— Какво?! — зина от учудване Джун. — Прекрасна новина! — Тя грабна една възглавница и затанцува с нея из стаята. Изведнъж спря. — Ти каза „да“, нали?

— Да — въздъхна Кери. — Но няма да го сторя. Аз... Утре напускам. Повече няма да стъпя в редакцията. Ще допиша статиите си и ти ще ги отнесеш...

— Моля? — Джун я гледаше сякаш Кери беше полудяла. Започна да спори с нея, да я увещава...

Кери свали диамантения пръстен и го сложи в ръката на Джун.

— Занеси му го, моля те!

— Кери, не е възможно да не харесваш Джейсън! Не мога да си представя, че те е разгневил с нещо...

— Не го мразя и не му се сърдя! — каза Кери. — Всъщност аз го обичам! — усмихна се тя.

Кери знаеше, че Джун не може да я разбере, но не желаше да ѝ дава повече обяснения. Изпрати я, затвори се в стаята си и пушна радиото. Зарови глава във възглавницата и избухна в плач.

Джейсън Макреди беше невероятно щастлив.

Светът беше наистина прекрасен! За пръв път от години той очакваше Коледа с огромно нетърпение. Болката в сърцето му изчезна като с магическа пръчица. И той отново обичаше всичко онова, което доскоро го нараняваше... Той и Кери ще се оженят преди Коледа, реши Джейсън.

Секретарката му съобщи по телефона, че е дошла Джун и иска да разговаря с него.

— Нека влезе! — каза Джейсън.

Щом я видя, той разбра, че нещо не е наред...

— Господин Макреди, аз... — От притеснение гласът ѝ секна. — Господин Макреди, не идвам по свое желание — започна отново Джун. — Аз... — Тя пристъпи и постави диамантения пръстен върху бюрото. — Кери отказва.

Болката го връхлетя с изненадваща сила и кръвта се отдръпна от лицето му.

— Защо не ми го каже тя?

— Мисля, че се бои да се срещне с вас. Страхува се, че няма да я разберете... Но да ви кажа, аз също не я разбирам...

Джейсън прибра пръстена в джоба си и отиде до прозореца.

— Тя ще си довърши материалите, но повече няма да идва тук...
— обясняваше Джун.

— Това не е в неин стил! — каза Джейсън. — Кери Адамс умее чудесно да изразява сама мнението си!

Кери имаше направо талант в това отношение, припомни си той. От деня, в който влезе в кабинета му и му каза какво мисли за него, тя започна да променя неговия живот. Отначало много деликатно. Успя да привлече вниманието му върху себе си. И той започна да наблюдава слънцето в лешниковите ѝ очи, преминаването ѝ по коридора. Заобича нейната усмивка...

Обзе го отчаяние. Без Кери светът беше празен за него... Джейсън внезапно разбра какво означаваше всичко това: тя не го желаше...

Джун гледаше раменете му, прегърбени от мъката. Прииска ѝ се да го докосне, да успокои болката му. Ще си поговори с Кери за този мъж, закани се тя. Защо му причиняваше всичко това?

— Кери винаги се е справяла сама... Е, когато обичаш някого, е много по-трудно, но... Аз не виждам защо...

— Какво?

Джун замръзна от остротата в гласа му и забрави мисълта си.

— Какво казахте преди малко?

— Какво казах ли? Ами исках да кажа, че не мога да проумея защо Кери прави всичко това. Тя ви обича...

— Бихте ли повторили?

— Казах, че тя ви обича...

— Откъде знаете?

— Тя самата ми го каза, разбира се...

Джун замълча. За миг Джейсън беше до нея. Сграбчи я и я вдигна във въздуха. Устните му докоснаха бузата ѝ.

От отчаянието на Джейсън не бе останала и следа. Кери го обичаше! Той нея също! Изведнъж всичко му се изясни. И двамата се бяха оплели в миналото си. В болката, която не можеха да преодолеят. Като глупак, той ѝ предложи целия свят. Всичко, освен едничкото нещо, което би пожелала жена като Кери — любов...

— Тя ще се омъжи за мен! Благодаря ви, Джун! Не са ми нужни повече обяснения! Тя ще стане моя жена! — Джейсън изхвърча от кабинета си покрай Джун, която остана с отворена уста.

Кери даде воля на сълзите си още веднъж. Но беше време вече да престане. Защото в противен случай никога нямаше да спре да плаче... От време на време тя поглеждаше към телефона. Можеше да се обади на Джейсън... Но при тази мисъл бузите ѝ моментално пламваха от срам. Как можа да изпрати Джун да разговаря с него вместо нея! Истината бе, че тя се боеше да се срещне с него. Знаеше, че Джейсън ще настоява и тя ще пожелае вълшебството толкова силно, че ще протегне ръка към него...

Кери едва се сдържаше да не завие от болка. Легна си в десет. Остана дълго с отворени очи. Искаше да заспи, но сънят бягаше от очите ѝ. Затова пък сълзите бяха готови да рукнат всеки миг...

Изведнъж тя чу как в прозореца се удари снежна топка. При втория удар Кери скочи и се затича към прозореца с разтуптяно сърце. В светлината на лампата, пред къщата различи мъжка фигура. Забелязал Кери до прозореца, мъжът я замери с трета топка.

Тя не можеше да повярва на очите си. Джейсън Макреди стоеше усмихнат пред входа и хвърляше снежни топки по прозореца ѝ.

— Джейсън! Какво правиш тук? — Кери отвори прозореца.

— Мечтая за Коледа в бяло... — пропя той за нейна изненада.

Неочаквано се отвори съседният прозорец. Показа се главата на госпожа Кроули.

— Какво става, за бога? — поиска да узнае тя.

— Джейсън, тихо! — помоли Кери.

— За светли и щастливи дни... — продължи да пее той.

Още един прозорец се отвори. Беше възрастният господин Калахан, точно под Кери.

— Не е зле — прецени той, смеейки се. — Ще изкарате ли още една?

— Джейсън, какво искаш да направиш? — попита Кери.

— Да привлече вниманието ти! — отвърна той.

— Моето вече го имате! — съобщи госпожа Кроули. Загърнатата в дебел халат, тя беше много смешна с червените си бузи и розовите

ролки... Джейсън ѝ се усмихна.

— Тук съм, за да помоля отново Кери да се омъжи за мен! Искам да ѝ кажа, че съм в чудесно коледно настроение! Тя си мисли, че знае всичко за мен, но още много неща не е разбрала...

— Джейсън! — викна уплашено Кери. — Казах ти, не мога да се омъжа за теб.

— Защо? Кажете ми причините!

— Да, защо не му ги изброите? — изви врат нагоре господин Калахан.

— Джейсън! — Кери се почувства унижена.

— Е, добре тогава, недей! Аз вече ги знам! — каза той на господин Калахан и на госпожа Кроули. Но очите му — зелени, блестящи, изпълнени с невероятна нежност, не се отделяха от Кери. Силна болка прониза сърцето ѝ.

— Аз ѝ предложих да се оженим. Изтъкнах причини, които са от значение, но не са най-важните за нея. Подчертах, че на двамата ни е добре, когато сме заедно. Ще бъдем добри родители на нашите деца. Няма да се чувстваме самотни. Аз печеля добре, обещах ѝ да се грижа за нея.

— Не звучи зле — отбеляза господин Калахан.

— Продължавайте! — подкани госпожа Кроули.

На лицето на Джейсън се появи усмивка, изпълнена с тъга и копнеж.

— Сега ще ѝ направя ново предложение. Искам да се оженим за нея поради една-единствена причина. Най-важната! Кери върна светлината в моя живот. С нея животът ми придоби смисъл, защото аз я обичам от цялата си душа!

— О, Джейсън! — прошепна Кери.

— Колко романтично! — плесна с ръце госпожа Кроули.

— Съгласете се, млада госпожо! — нареди ѝ господин Калахан.

— Кажете „да“ на човека, преди да е умрял от студ!

— Да! Да! — викаше Кери. — Джейсън, стой там! Идвам при теб веднага!

И Кери изтича надолу по стълбите в снежната нощ, за да се хвърли в прегръдките му.

— Да, Кери, аз наистина искам да ти дам много неща! — каза той и обгърна лицето ѝ с длани. — Искам да те направя щастлива!

Уверен съм, че Анджела и Дани ще бъдат много доволни! Но най-важното е, че аз те обичам от цялата си душа!

— Аз също те обичам!

— Целунете го! — подсказа ѝ госпожа Кроули.

— Хм... Добре, млада госпожо, целунете го! И се прибирайте! За да спим... — обади се господин Калахан.

Кери последва съветите им. Повдигна се на пръсти и целуна Джейсън. Госпожа Кроули въздъхна. Прозорците се затвориха.

Внезапно заваляха ситни снежинки. За Коледа всичко щеше да е бяло...

Кери и Джейсън побързаха да се приберат.

Щом влязоха в апартамента, тя се озова отново в прегръдките му. Когато най-после спря да я целува, Кери опря глава на гърдите му — зашеметена, удивена, смаяна, притеснена и уплашена.

— Джейсън... Ти вече ми даде много. Какво бих могла да ти дам аз?

— Искам те за Коледа, повече от всичко друго на света!

— Само това ли?

— Да, само теб. Украшена с червена панделка!

Тя се усмихна свенливо и отново го целуна. Джейсън даде воля на мечтите си.

— Винаги съм мечтал да имам голямо, хубаво семейство. Израснах сам. Затова много обичам децата. Ние вече си имаме едно голямо момче и едно момиченце, но бихме могли да добавим още две... Ако ти искаш, разбира се!

— Децата са най-прекрасното нещо на света! — прошепна Кери.

— И така, ще се омъжиш ли за мен?

— Да, Джейсън, ще стана твоя жена!

— Боже, какви чудеса стават тук! — чуха те момчешки глас. Дани беше станал от леглото си и най-безсрамно бе подслушвал... — Наистина ли ще се омъжиш за него? — попита той.

— Ти би трябвало да си в леглото! — смъмри го Кери.

— А кога ще бъде сватбата? — поиска да узнае той.

— Ще се оженим преди Коледа! — съобщи Джейсън.

Те наистина се ожениха преди Коледа. Венчавката беше на двадесети декември. Дани и Анджела присъстваха на нея, заедно с Джеръми, Джун и целия персонал на „Елеганс“.

Кери и Джейсън отложиха сватбеното пътешествие, за да бъдат у дома за празниците. Решиха Джейсън и Анджела да поживеят в апартамента на Кери до Нова година, а след това Кери и Дани да се пренесат в къщата на Джейсън. И да я превърнат в дом за всички тях, както искаше Джейсън.

В коледната нощ четиримата отидоха на църква. Когато се прибраха, изпяха коледните песни и подредиха подаръците под елхата.

Децата си легнаха и Джейсън отиде да загаси светлинките на елхата. За своя най-голяма изненада, на едно клонче откри бележка, адресирана до него: „Имам специален подарък за теб! Ела в спалнята след пет минути!“

Заинтригуван от посланието, той изчака пет минути и се втурна в спалнята на Кери. Съпругата му лежеше гола сред белоснежните чаршафи, само с една червена панделка върху прекрасното ѝ тяло... Джейсън спря за миг и благодари на Бога от цялото си сърце. След това пристъпи засмян и взе своя коледен подарък в прегръдките си.

ЕПИЛОГ

Беше късна нощ, когато Дани се измъкна от леглото. Къщата бе утихнала. Най-после всички спяха.

Дани изтича при елхата. И зяпна от изненада. Знаеше, че ще има подаръци. Но не си бе представял, че ще бъдат толкова много... Не беше очаквал, че ще намери за себе си съвсем нов компютър, при това вече сглобен. Само да натисне копчето и... Той замижа и отново отвори очи, за да се увери, че не сънува. Подаръците си стояха под елхата!

Момченцето прекоси стаята и отиде при миниатюрната коледна ясла, която майка му бе направила. Протегна ръка и нежно погали с пръстчета фигурката на малкия Христос. После се приближи до прозореца. Вечерницата се виждаше ясно.

— Здравей, звездичке! — промълви Дани. Леко се изкашля, защото молитвата трябва да се казва с ясен глас! — Мили Боже — започна той тихичко, — искам да ти благодаря! Аз наистина вярвам в коледния дух и в чудесата. Знам, че Дядо Коледа, с когото говорих, е братовчедът на майка ми, Джеръми. И ми е ясно, че всичко, което получих, тези чудеса... ги дължа на теб! — Дани се усмихна. — Имам нов баща и нов компютър! — Не биваше да се шегува, когато разговаря с Господ, но беше сигурен, че той ще разбере радостта му! Все пак Дани си наложи да бъде сериозен. — Някога ти ни даде твоя син, Господи! А сега даваш на мен баща, на Анджеला — майка. Така аз получавам сестра, а тя — брат! Мама има Джейсън, а той — нея! Това е истинско чудо! Благодаря ти! — Дани спря дотук, защото не знаеше други думи, с които да изрази благодарността си. Настъпваше коледното утро! Той нададе радостен вик и се втурна към вратата на Анджеला.

— Вече е Коледа, сънливке! Събуди се!

Анджеला се появи сънена на вратата.

— Много е рано! — прозина се тя. — Дали можем вече да ги събудим?

— Разбира се! Ние сме децата им! А днес е Коледа!

Радостните детски възгласи събудиха Кери, но тя не смееше да отвори очи. Двамата с Джейсън предвидливо облякоха пижамите си, преди да заспят, защото знаеха, че децата ще станат рано и ще дойдат при тях. Ръцете му я обгръщаха здраво. Спала бе притисната до него. Усецаше тялото му до своето, чувстваше неговата топлина, но не отваряше очи... Боеше се, че всичко това ще се окаже само коледен сън...

Но мъжът до нея беше от плът и кръв. Тя беше вече негова жена.

— Мамо!

— Татко!

Дани викаше нея, а Анджела — Джейсън. Но когато двете деца влетяха в спалнята, Анджела отиде при Кери, а Дани задърпа Джейсън.

— Хей, какво става тук! — протестираше уж сърдит Джейсън.

— Ставайте, вече е Коледа! — обяви възмутено Дани.

— Да не би да сме я пропуснали? — престори се на уплашена Кери.

— Мамо! — помоли Дани. — Хайде и вие да станете...

— Ще приготвя кафето — съобщи Кери и стана. Намигна на децата. Джейсън се преструваше на заспал. Когато излизаше през вратата, тя чу как Дани и Анджела безмилостно го нападат и гъделичкат.

Кафето и какаото бяха готови. Всички се събраха във всекидневната. Кери се настани в прегръдката на Джейсън, докато децата разопаковаха подаръците си.

Младата жена тъкмо отиваше да донесе още кафе, когато се позвъни на вратата. Тя погледна въпросително Джейсън.

— Сигурно е братовчед ти Джеръми! — каза той.

Освен Джеръми, на прага стоеше и Джун. Ръцете и на двамата бяха пълни с подаръци за децата.

Гостите влязоха и в къщата настъпи още по-голяма олелия.

— Ще пуснете ли децата с мен да видят Шествието на феите? — попита Джун. — Наблизо е, ще се върнем след час-два...

— Знам, че днес е Коледа — започна малко притеснено Джейсън. — Но там сигурно ще бъде лудница. Ще се справите ли сама с децата?

— Джеръми ще дойде с мен!

— Така ли? — учуди се той. Джун го ритна по кокалчето. Той я изгледа възмутено, но после разбра, че тя иска да даде възможност на младоженците да останат за малко сами. — Разбира се, че ще дойда!

Кери едва сдържаше смеха си. Само Джейсън не разбра нищо.

— Ти какво ще кажеш? — погледна я той въпросително.

— Децата ще се чувстват чудесно! Сигурна съм, че искат да видят Шествието на феите! — каза Кери, като се преструваше, че ѝ е безразлично дали ще излязат.

Децата се приготвиха бързо. Джун и Джеръми чакаха при вратата.

— И заповядайте на коледния обяд! — покани ги Джейсън.

— Знаеш ли, аз имам още един подарък за теб! — обърна се Кери към Джейсън, след като четиримата излязоха.

— Така ли? Къде е кутията?

— Той е без кутия... — Вплела пръсти в неговите, тя го водеше към спалнята.

— Може би устно послание от Дядо Коледа, изпратено по някое бързоходно джудже? — престорено се учуди той.

— Може би... — засмя се Кери. Повдигна се на пръсти и го целуна. После зашепна в ухото му.

— Добре, ще пазя този подарък цял живот! — обеща той.

— Ти ми каза, че искаш да имаш четири деца. Вече имаш две, а аз нямам нищо против да ти родя още толкова...

— Е, и?

— Ами да започваме! Сами сме, не ни се спи и знаем много добре какво искаме...

— При това изгаряме от нетърпение да го направим! — каза Джейсън.

Отнесе я в спалнята и я положи на леглото. Устните му нежно докоснаха нейните. Тя бе в прегръдките му и отново ги заляха вълните на възбуда, чудеса и вълшебство. Когато магията и екстазът преминаха, останаха спокойствието, удовлетвореността и ръцете на Джейсън, заключени около Кери.

— Трябва да приготвим пуйката — промърмори лениво той.

— Да, време е — съгласи се Кери.

— А може би сме имали късмет и добрите феи вече са я сготвили...

Кери се усмихна. Не можеше да разчита много на феите. Те вече бяха направили толкова много чудеса за тях двамата... Тя грабна халата си и изтича до кухненската врата. Отвори я предпазливо. Та нали вълшебствата се сбъдваха само ако повярваш в тях.

Кери не би се учудила, ако откриеше в кухнята добрите феи!

Издание:

Автор: Филис Халдърсън; Пеги Уеб; Нейъми Хортън; Хедър
Греъм Позесъри

Заглавие: Коледна магия 93

Преводач: Рени Димитрова; Искра Антонова; Ирина Казакова;
Ангелина Василева

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Арлекин България ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: Сборник

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

ISBN: 954-11-0130-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4895>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.